

ЖУРНАЛ ВИЗНАНО ПЕРЕМОЖЦЕМ КОНКУРСУ "СВІТОЧ ПРИДНІПРОВ'Я"

ВСЕУКРАЇНСЬКИЙ ЩОМІСЯЧНИК

ВИХОДИТЬ З ЛИПНЯ 1991 р.

БОРИСТЕН

2011 рік

№ 8 (242)

ЛІТЕРАТУРНО-МИСТЕЦЬКИЙ, ПУБЛІЦИСТИЧНИЙ
ТА НАУКОВО-ПОПУЛЯРНИЙ ЩОМІСЯЧНИК

«Українські дні» — так називається традиційний етнічний фестиваль нашої громади в американському Чикаго. Цього року він був присвячений 20-й річниці незалежності України. Святковий захід порадував його учасників та гостей піднесенням настроєм, талановитою концертною програмою та різноманітними розвагами, а на додачу ще й стравами української національної кухні. Як і завжди цього разу організатором фестивалю виступив Український Конгресовий Комітет Америки (відділ штату Ілліной). Докладніше про перебіг подій на святковій імпрезі «Українські дні — 2011» читайте в дописі **Фіделя СУХОНОСА** «І знову я в Америці» на стор. 32 цього номеру.

На світлині **Володимира ТЮНА** вітальну промову на відкритті фестивалю проголошує голова УККА відділу штату Ілліной доктор **Олесь СТРІЛЬЧУК**.

ЗМІСТ

М. ТКАЧ, П. ЗАСЕНКО, А. КАМІНЧУК, ВІРШИ.....	2 СТОР. ОБКЛ.
НАТАЛІЯ АНДРЮЩЕНКО, «НГУ: ПРОГНОЗИ ДЕМОГРАФІВ НЕ ВИПРАВДАЛИСЯ».....	1

ІНФ. ДНУ, «ДОСВІД ПІДГОТОВКИ ТА РЕФОРМУВАННЯ ДЕРЖАВНОЇ СЛУЖБИ УКРАЇНИ».....	2
В.М. ВАСИЛИНЕНКО, «КОНСАЛТИНГОВИЙ ЦЕНТР ПРОФЕСІЙНО-ТЕХНІЧНИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДІВ».....	3
Я. ТРІНЧУК, «ЛЕКСИКА ЯК ДЗЕРКАЛО ІНТЕЛЕКТУ СУСПІЛЬСТВА».....	4
В. ПЕРЕТЯТКО, «НА ГАРНІР СМАЖЕНА КАРТОПЛЯ».....	6
НЕКРОЛОГ, «НЕ СТАЛО ПОМИЖ НАМИ АНДРІЯ КОЦЮБІНСЬКОГО».....	7
ІНФ. ДНУ, «СТУДЕНТСЬКІ ПОГЛЯДИ НА ДЕРЖАВОТВОРЕННЯ В УКРАЇНІ».....	8
ІВАН БУРТИК, «УНІКАЛЬНЕ ВИДАННЯ»..	9
Я. СТЕХ, «ВІДГОМІН В ПОЧУТТЯХ».....	10
ВІРА ВОВК, 3 ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ.....	11
Л. ЯКОВЧУК, «БІБЛІЯ І ФЕНОМЕН КУЛЬТУРИ».....	12
ІНФ. НГУ, МИХАЙЛО МЕЛЬНИК: «НІКОЛИ НЕ ОДЯГАЙТЕ МАСОК...».....	14
ІНФ. ГУОН ОДА, «КАПРЕМОНТ ШКОЛИ №4».....	15
ВАЛЕРІЯ ШЕВЧЕНКО, ВІРШИ.....	15
М. ДУПЛЯК, «В ОТТАВІ ВІДКРИЛИ ПАМ'ЯТНИК Т. ШЕВЧЕНКОВІ».....	16
ІНФ. ДНУ, «ПІДСУМКИ ОЛІМПІАДИ З ПРОГРАМУВАННЯ».....	18
ІНФ. ГУОН ОДА, «БУДЕ СТВОРЕНО ЦЕНТР ДЛЯ ДІТЕЙ-СИРИТ».....	19
ІНФ. ГУОН ОДА, «ВЕСЕЛКА — ЦЕ ТАМ, ДЕ ЗАВЖДИ ВЕСЕЛО».....	20
О. ТИЩЕНКО, ВІРШИ.....	21
ІНФ. ГУОН ОДА, «О. ВІЛКУЛ ВРУЧИВ ПОСВІДЧЕННЯ ЧЛЕНІВ МАН».....	21
НАДІЯ ГРИНЬКО, «НГУ ЗУСТРІЧАВ СВОЇХ ВИПУСКНИКІВ».....	22
В.М. ВАСИЛИНЕНКО, «ПРОФТЕХОСВІТА ВПРОВАДЖУЄ МОБІЛЬНУ СОЦІАЛЬНУ РЕКЛАМУ».....	23
ІНФ. НГУ: «В НГУ БУДЕ СТВОРЕНА ЛАБОРАТОРІЯ ДЛЯ ЕНЕРГЕТИКІВ»..	23
НАТАЛІЯ АНДРЮЩЕНКО, «ЛЮДИНА — ТАЛІСМАН».....	24
ВАЛЕНТИНА ШАБЕТЯ, «ВІД ШАХТНОГО ПІДЙОМНИКА ДО ДОМОВОГО ЛІФТА...».....	26
ІНФ. ГУОН ДОДА, «ЛІТНЯ МАТЕМАТИЧНА ШКОЛА В КРИМУ».....	29
ВАЛЕНТИНА ШАБЕТЯ, «А Я ЛЮБЛЮ ФІАЛКУ ПОЛЬОВУ».....	30
О. МАМОНТОВ, ВІРШИ.....	31
Ф. СУХОНИС, «І ЗНОВУ Я В АМЕРИЦІ».....	32
ІНФ. ДНУ, «У ДНІПРОПЕТРОВСЬКУ З'ЯВИВСЯ САД СЛАВИ».....	36
ДАРИНА СУХОНИС, «20 РОКІВ ВОЛІ ДЛЯ НЕ ВОЛЬНИХ ДУШЕЮ».....	36
КОЛЬОРОВА ВСТАВКА:	
ФОТОРЕПОРТАЖ ПРО ВІДКРИТТЯ ПАМ'ЯТНИКА Т. ШЕВЧЕНКОВІ.....	1
ФОТОРЕПОРТАЖ З ФЕСТИВАЛЮ «УКРАЇНСЬКИ ДНІ — 2011».....	2
МУДРІСТЬ НАРОДІВ СВІТУ: ПРИКАЗКИ ТА ПРИСЛІВ'Я.....	3 СТОР. ОБКЛ.

НГУ: ПРОГНОЗИ ДЕМОГРАФІВ НЕ ВИПРАВДАЛИСЯ

Задовго до вступної кампанії 2011 року стало відомо, що через демографічну кризу в 90-ті кількість вступників значно зменшиться, а згідно цього й кількість місць на держзамовлення. Та в Національному гірничому університеті вишло навпаки — цей рік виявився щедрим на абітурієнтів і складним для них у проходженні конкурсу. На інженерні спеціальності конкурс складав до 15 чоловік на місце, на економічні — 50.

«Серед молоді надзвичайно зріс попит на отримання спеціальностей напрямку „Гірництво“, — розповідає ректор Національного гірничого університету академік НАН України Геннадій Півняк. — На наше прохання Міністерство освіти і науки, молоді та спорту України виділило додатково 70 місць для тих, хто пройшов за конкурсом в НГУ. Адже абітурієнти, які приїждять вступати до нас з різних регіонів, обдаровані, а головне — мають непохитне бажання працювати у паливно-енергетичній галузі».

Тож за результатами цього річної вступної кампанії Національний гірничий університет, незважаючи на невтішні прогнози демографів, прийняв понад 10.000 документів від абітурієнтів. Студентами НГУ вже стали більше 1000 осіб за держзамовленням і 500 — за контрактом.

Тож за результатами цього річної вступної кампанії Національний гірничий університет, незважаючи на невтішні прогнози демографів, прийняв понад 10.000 документів від абітурієнтів. Студентами НГУ вже стали більше 1000 осіб за держзамовленням і 500 — за контрактом.

Наталія АНДРЮЩЕНКО

ДОСВІД ПІДГОТОВКИ ТА РЕФОРМУВАННЯ ДЕРЖАВНОЇ СЛУЖБИ УКРАЇНИ

У Дніпропетровську відбувся круглий стіл «"Державна служба" в контексті адміністративної реформи», присвячений 15-річчю підготовки державних службовців в Україні. У заходах активно взяли участь провідні фахівці і науковці провідних вузів: Дніпропетровський національний університет імені Олеся Гончара, Академія митної служби України, Дніпропетровська державна фінансова академія, Дніпропетровський регіональний інститут державного управління Національної Академії при Президентові України, які здійснюють підготовку магістрів за спеціальністю «Державна служба».

ДНУ імені Олеся Гончара на круглому столі представляли співробітники центру післядипломної освіти та викладачі випускальної кафедри «Теорії держави і права, конституційного права й державного управління».

У травні цього року виповнилося 15 років з дня заснування магістратур, які здійснюють підготовку державних службовців і посадових осіб місцевого самоврядування за освітньо-кваліфікаційним рівнем «Магістр» напряму підготовки «Державне управління». З цього приводу начальник Головного управління державної служби України Тимофій Мотренко привітав листом викладачів і студентів з ювілеєм, побажав їм доброго здоров'я, нових ідей та досягнень у спільній справі: «Головне управління державної служби України щиро вітає викладачів та студентів з ювілеєм. Ваша відданість справі — це вагомий внесок в адміністративну реформу та європейську інтеграцію нашої країни. Формування команди адміністративної еліти, здатної мобільно реагувати на запити суспільства, підготовка висококваліфікованих управлінців, які є взірцем професіоналізму, порядності та патріотизму, є важливою складовою у справі реалізації реформ, ініційованих Президентом України. Випускники магістратур напряму "Державне управління" здатні втілювати в життя реальні амбітні плани соціального та економічного розвитку, які сьогодні ставить Україна. В умовах відкритої конкуренції Вам, науковцям і молодим управлінцям, належить втілювати в життя відповідальні завдання захисту інтересів та прав громадян».

З вітальним словом виступили заступник Начальника Головдержслужби України О.А. Тертишна, заступник керівника апарату Дніпропетровської облдержадміністрації Л.І. Зеленська, директор центру післядипломної освіти ДНУ ім. О.Гончара В.П. Ключев та інші.

Заст. начальника Головдержслужби України О.А. Тертишна зробила ґрунтовну доповідь з питань адміністративної реформи в Україні. Серед виступаючих були провідні викладачі ДНУ імені О. Гончара: доц. Л.М. Мудриєвська, доц. А.В. Грабильніков, доц. В.О. Чукаєва.

Слід зауважити, що ДНУ імені Олеся Гончара вже протягом 13 років здійснює підготовку магістрів серед державних службовців та осіб місцевого самоврядування. При відкритті спеціальності «Державна служба» у галузі знань «Державне управління» університету довелося виконати значний обсяг робіт щодо підготовки необхідного науково-методичного забезпечення навчального процесу, розробити освітньо-професійну програму, навчальні плани, програми з усіх нормативних та вибіркових дисциплін за усіма спеціалізаціями, підготувати навчальні посібники, навчально-методичні матеріали до семінарських та практичних занять та інші необхідні матеріали.

Протягом усіх років з моменту становлення нової спеціальності і до тепер основний обсяг роботи взяли на себе співробітники центру післядипломної освіти та випускальних і базових кафедр університету, а саме, теорії держави і права, конституційного права й державного управління, соціальної роботи та кадрового менеджменту, міжнародних фінансів, політології.

Головдержслужба України, як замовник підготовки магістрів дер-

жавного управління, поставила завдання врахувати специфіку діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування і запровадити для цього спеціалізації за спеціальністю «Державна служба». Дніпропетровський національний університет ім. О. Гончара має широкий спектр спеціалізацій, затверджених Міністерством освіти і науки України і спрямованих на врахування специфіки діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування. Зараз їх п'ять: «Правове забезпечення», «Економіка», «Соціальна сфера», «Територіальне управління та місцеве самоврядування» та «Кадровий менеджмент». За оцінкою Головдержслужби України, Дніпропетровської облдержадміністрації і обласної ради, відповідальних осіб органів державного управління підготовка магістрів у галузі державного управління в ДНУ імені Олеся Гончара здійснюється на високому рівні, здатному забезпечити вирішення практичних завдань у професійній діяльності державних службовців та осіб з органів місцевого самоврядування.

За підсумками круглого столу сформовані рекомендації стосовно розробки законопроектів розвитку державної служби і служби в органах місцевого самоврядування, як органів публічної влади, внесення змін до законодавства щодо протидії та запобігання корупції та інші.

Було прийнято рішення продовжити практику проведення круглих столів та інших подібних заходів залучення громадськості до обговорення проблем удосконалення організації і функціонування органів публічної служби в Україні.

*Інформаційно-аналітичне
агентство ДНУ ім. О. Гончара.*

КОНСАЛТИНГОВИЙ ЦЕНТР ПРОФЕСІЙНО-ТЕХНІЧНИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДІВ

Одним із результативних напрямків профорієнтаційної роботи ПТНЗ області є досвід Криворізького центру професійної освіти металургії і машинобудування із впровадження інноваційного проекту «Центр кон-

межами, консультування з питань правильного вибору професії та успішного працевлаштування.

Консалтинговий центр діє за напрямками:

- ▼ сприяння працевлаштування учнів та випускників навчального закладу;
- ▼ проведення тренінгів з технології самостійного пошуку роботи;
- ▼ консультування учнів з питань планування професійної кар'єри;
- ▼ вивчення міжнародного інноваційного досвіду в рамках роботи над цим проектом;
- ▼ профорієнтаційна робота.

салтингу та сприяння працевлаштування учнів та випускників».

Головна мета проекту — трансфер знань у сфері професійного консультування молоді між партнерськими країнами Норвегія, Польща, Україна, Білорусь; удосконалення організації професійно-практичної підготовки учнів, адаптації їх до роботи в умовах ринкової економіки та сприяння працевлаштування випускників не тільки на підприємствах міста Кривого Рогу, а й за його

Вивчення та впровадження досвіду Криворізького центру професійної освіти металургії і машинобудування, отриманого у рамках даного проекту, є корисним та сприяє підвищенню рівня і якості надання профконсультаційних послуг молоді та сприяє працевлаштуванню учнів та випускників Центру. І результатом є пропозиції про надання робочих місць від керівників підприємств, і це уже гарний початок.

ВАСИЛИНЕНКО В.М.,
директор НМЦ ПТО.

ЛЕКСИКА ЯК ДЗЕРКАЛО ІНТЕЛЕКТУ СУСПІЛЬСТВА

Уже в період перебудови на фронтальній стіні Дніпропетровського ракетно-зенітного училища красувався напис «НАША ЦЕЛЬ — КОММУНИЗМ». Напис як напис, ними було засмічено одну шосту суші. Цікаве інше. Під написом під кутом сорок п'ять градусів стояла грізна ракета. Ми ходили туди й любувалися: це ж наша мрія — бабахнути по комунізму. Стоїш от так, а настрої — наче слухаєш музику. Одного разу, коли я насолоджувався цим змістовним витвором, до мене підходить чоловік й запитує, на що я так пильно дивлюся. Я сказав, що мене тішить отой комплекс, і що я теж за те, аби гахнути по комунізму. Чоловік щось процідив крізь зуби, а на другий день напис було прибрано.

Випадок банальний, але він свідчить про інше — історія у спадок нам оставила, окрім букета проблем, ще й девальвоване слово.

Можна б і не згадувати про це, якби зараз наші політики (і не тільки) відповідально ставилися до того, про що вони говорять.

Комуністи досі воюють з бандерівцями, користуючись словарними блоками, заготовленими ще шістдесят років тому, за якими немає реального змісту, інші «піклуються» про «соціальний захист», як «нагодувати народ», а всі разом базикають про несуттєве. Якщо хтось зачіпає тему, щоб продемонструвати інтелект, то потрапляє в пікантне становище. І не тільки Янукович плутає Гоголя з Гегелем. Кравчук привселюдно заявив, що читає Гегеля, і той учить, що речей не існує, а є наша уява про них. Ну, Гегель ніколи такого не писав і не говорив, про це писав Шопенгауер. Але яка різниця — фраза вишла наче б то розумна. Хто там знає, що писав Гегель, а за фразою можна схватись...

Іноді втрата фрази створює дискорд — комуністи вже не можуть теревенити про «побудову комунізму», тож їм — і схватитися ні за що. Тепер вони мусять укриватися в тінь капіталістів, що вони й роблять.

Та найгірше — девальвація слова відбулася не тільки у політиків. Слово знецінене і в письменстві.

У Радянському Союзі література існувала винятково задля оправдання Системи. Саме тому письменників підгодовували. Оскільки комуністи не розумілися на естетиці, то на художнє наповнення слова не звертали уваги.

Хай собі живе. Та якщо виходити з того, що література й мистецтво існують не тому, що їх підтримує влада, не тому, що є читач, оцінювач малярства, музики, література й мистецтво існують винятково з однієї причини: є поет, письменник, художник. Тому разом з океаном соцреалістичної графоманії той час дав чимало справжніх високохудожніх творів.

Коли Система почала в Бозі, а справдовувати ідеологію відпала потреба, то мистецтво відсунули на маргінали, прикрившись привабливою фразою — «свобода творчості». Український варіант такої «свободи» — свобода від засобів до існування.

Але ж поет і художник можуть вижити, якщо є запит на їхню продукцію, або якщо влада тямить щось в естетиці й розробляє механізми інтеграції цієї продукції в суспільство. (Як підказує досвід, у людей такий запит присутній навіть у найтрагічніші часи, єдине, що потрібно, це аби влада то розуміла і вибудовувала культурну політику так, щоб той запит викультивовувався перманентно).

Та мова про інше. Сталося таке, що в Україні дехто свободу зрозумів так, як її розуміє пес, що зірвався з прив'язі. Звідси вакханалія в політиці, економіці й культурі. Література, втрапивши «опіку» над собою, перестала розуміти себе, а позбувшись свого місця в суспільстві, стала мстити йому — переповнилась нецензурщиною, похабщиною, банальністю. І, як не дивно, виявилась затребуваною тими, хто взагалі не читає — політиками, господарниками, бізнесменами. Але затребуваною не задля пошуку естетичного переживання — літературна похабщина стала оправданням поведінки політиків, господарників і частини сучасної молоді. Оправданням тих, хто спілкуються на жаргоні, і для кого найпоширенішим комунікативним засобом є матюк. Зрозуміло, раз це є в книжках, значить, так і треба.

Сірість, банальність, відсутність міри випирають звідусіль. З екранів телевізора, по радіо, на сторінках друкованих ЗМІ (навіть серйозних), якщо хочуть похвалити жінку чи дівчину, кажуть, що вона сексуальна. Кращого слова не знаходять. Але ж сексуальна — це похитлива, хтива, масна, розпущена, (якщо пошукати, набереться ще добрий десяток означень), а вже коли свою похоть вона намагається якнай-

частіше задовольняти, то таку називають курва (слово є у ВТСУМ). Або по сучасному бл-дь (є в етимологічному словнику). Між іншим, воно українського, а не російського, як хтось думає, походження. Від заблудитись. (Прошу вибачити, але вжив це слово з іншою метою. Твердження, що слово Україна походить від окраїна — повне безглуздя. Звукозміни в українській мові відбувалися якраз у зворотному напрямку. Звуки [o], [a], [i] у деяких словах походять від [y], а не навпаки. Від конь пішло конь (північні говори), кінь. Я розумію, що для закомплексованих базик граматичної логіки не існує, як для них не існує логіки взагалі, але сказати необхідно).

А в українській мові так багато означень, щоб сказати дівчині (жінці) комплімент. Гарна, красива, ладна, гожа, вродлива, хороша, славна, пишна, дивна, надзвичайна, незрівнянна, розкішна — я не кажу вже про незліченні порівняння, — та коли хочеться підійти найближче до фізіології, то можна — спонукає до гріха, аж на гріх тягне. І це далеко не все. Наші ж журналісти знайшли найнепривабливіше, таке, що якнайкраще підходить до силіконової ляльки — «сексуальна». (У Котляревського і то змістовніше: «Мандрюхи, хльорки і діптянки...») Тут семантичне наповнення яскравіше й глибше).

Варто згадати ще один недоладний витвір. «Імідж». Його вживають скрізь де треба і не треба. З англійської це образ. Ось говорить політик. А воно ж, нещасне, не знає, що в нашій мові крім слова «образ» є безліч синонімів, які прекрасно відповідали б значенню згаданого «імідж». Авторитет, обличчя, вага, престиж, лице, вплив, значення, роль, слава, репутація. Вибір на кожен випадок. Ні, воно говорить «імідж». І дивиться, чи хто бачить, й радіє, сердешне, оглядаючись довкола. Я не перебільшую. На наших «телесвободах» таку картину можна побачити дуже часто.

Або абсолютно ідіотська фраза з російської — «займатися любов'ю». Повна нісенітниця. Любов, кохання, честь, гідність — все це абстракції. Як можна займатися честю, совістю. В українській мові є прекрасне слово «кохаються». Шановні, кохайтесь, якщо можете. Ну, а коли ні, «займайтеся». Що зробиш...

У нашій класичній літературі основний конфлікт між персонажами ви-

значається здебільшого приналежністю до соціального стану. Цебто, «змальовується» боротьба між багатими та бідними. У реальному житті все було трохи інакше. Так, багаті й бідні тримали дистанцію між собою, але зумовлювала її не наявність майна, не належність до тієї чи іншої верстви — хоча й таке було, — а культура. Ставлення до універсальних цінностей. Треба нагадати, що ставлення до цінностей культивувалося в родині, передавалося з покоління в покоління й поширювалося на громаду. Тиражувалося. Основним у системі цінностей була мораль, повага до людини, до життя, до природи. Зрештою, повага до людини — це основний принцип всієї світової літератури. А тепер подумаймо, яка повага, коли людина розкриває книжку, а звідти крутий російський мат? Відповідь не потрібна. Безперечно, є категорія людей, яким це подобається. Про таких народ сказав прислів'ям: "Йому плуї в лице, а він каже дощ іде".

Якось почув, що раз нецензурщина є у народній творчості, значить, вона повинна бути й у творчості професійній.

Дійсно, в українському фольклорі є величезний пласт пісень, які називаються сороміцькими. Тільки тут маленьке але: їх співала певна соціальна — частіше асоціальна — група людей. (Не будемо брати до уваги ті весільні співанки, що виконувалися й виконуються зараз на Волині та Поліссі. Вони мають утилітарно-магічну функцію — обманюють злу силу і т. д. — і аж ніяк не естетичну, їх співають у певний час і у певному місці й вони не тиражуються і поза ритуалом не поширюються).

Сороміцькі пісні є у кожному селі, й виспівують їх кожен на свій лад. Однак, треба зробити застереження. Коли п'янений Іван вигукує щось зі свого специфічного репертуару, то оцінка буває одна: "Вже дурний Іван співає". Так скаже мати, якщо дитина чує це, так висловиться парубок, що усамітниться з дівчиною, таку рецензію винесе газда, коли сидить з сусідами за кухлем пива. (Якраз у такій ситуації автор і почув колись ці слова).

В Івана своя компанія, своя форма спілкування, тож нормальні парубки трималися на відстані. Таке розділення спостерігалось і серед жінок. Зрештою, культурне розмежування наявне й сьогодні. Біди у цьому нема, біда в іншому — нині «дурний Іван» намагається утвердити себе як єдиний носій культури і прагне сісти на голову суспільству. Коли в 1917 році він прийшов до влади, то ненормативна лексика стала могутнім засобом у спілкуванні між своїми, надійним інструментом впливу на

підлеглих. (Ним користуються й сьогодні). Однак, цю лексику заборонялося використовувати в літературі — щоб себе там не впізати. Добре це чи погано — промовчимо. А те, що мат сьогодні притягнули до нашої літератури, погано. І не просто погано — дуже погано. А ще гірше, що «дурний Іван» з винятковою плебейською впертістю намагається довести, що так не тільки можна, а й треба. «Це реалізм!» — кричить апологет фекально-генітальної естетики, не розуміючи, що факт життя ще не є фактом літератури, зображення чи описання техніки статевого акту — це чиста порнографія і вона ніколи не мала, не має й не буде мати художнього наповнення, а вживання нецензурної лексики — натуралізм найбрутальніший і в творчості він контрпродуктивний. Про це знає весь світ, окрім українців. В Україні використання матючності в літературі обговорюється навіть у серйозних ЗМІ. (Правда, тут нічого дивного немає — євнухи теж обговорюють знади гарему).

Коли читаєш таку, з дозволу сказати, творчість, то постає питання: а чи не активізується в Україні спроба не тільки витіснити «духовну опору нації», а й саме поняття слова «нація» знищити. Відповідь однозначна — активізується. І ця метушня спостерігається не тільки на рівні певних владних інституцій, а й на рівні тих, хто мав би формулювати оту «опору».

Великий патріот України Джеймс Мейс ввів у науковий обіг термін «пост-геноцидне покоління». То страшні слова й розшифровувати їх доведеться довго. Ми ще не усвідомили наслідки тієї жакливої психічної травми, яку отримала нація у XX столітті, але точно знаємо одне: девальвація слова веде до девальвації людини.

Можна погодитись з думкою, що не варто через це переживати. Мовляв, втрачається цінність самої людини, цінність її життя, зникають принципи, якими керувалися наші предки тисячоліттям, тож не гоже зупинятися на дріб'язку. Думка має право на існування, та аж ніяк не можна погодитись зі станом речей.

Сьогодні ми спостерігаємо, що слова про якість вищих цінностей викликають хіба що співчутливу посмішку й сприймаються як поганий смак. Серйозна розмова ведеться довкола євро, авто, долара, нерухомості, рахунку в банку. (Нещодавно в Дніпропетровській обласній письменницькій організації збори продовжувалися сім(!) годин, але про літературу, творчість не було сказано жодного слова).

Чи завжди так було? Було. Скажімо, порнографія мала поширення ще в

античній культурі. Правда, вона займала те місце, яке суспільство їй призначило — борделі й громадські бані. У грецькій культурі ерос присутній скрізь, там де діяли якісь вищі художні категорії — а це вся антична література, — йому відводилася хіба що метафора. І то дуже делікатно. Коли сліпий Гомер описує різанину з документальною точністю, то інтиму він торкається дуже обережно. Старі воїни, побачивши Єлену, сказали: «Ані троян неможливо, ні мідноголінних ахеїв Ганить...» Думка, що за таку жінку можна воювати, не підлягає сумніву. Яка повага до жіночої краси! У Бальзака, в його «Пустотливих оповіданнях» ерос домінує. Але як делікатно письменник описує все. У Коцюбинського: хлопець, від якого пішла дівчина, зустрічає її через кілька років, зняв з голови шапку, порвав і кинув їй під ноги. «Отак моє серце», — сказав. Це класика. Сьогоднішнє: «А після обіду вони пішли трахатись», або: «Він взяв мене за коліно, і я потекла». Це сучасне. І це не література.

Визнаю, автори таких «шедеврів» не обов'язково мають розуміти, що таке "духовна опора нації". Тому до них жодних претензій. Це їхня справа. У мене навіть нема претензії до їхніх захисників — хто хоче бачити своє відображення у літературній каналізації, то будь ласка. Питання зникають. Прикро, що суспільство сприймає це, як належне... Єдине, що втішає, — це не вечір...

У мене претензія до державних та мистецьких авторитетів. Вони ж то повинні розуміти, що нація, яка топчеться по духовних здобутках, майбутнього не має. Повинен знайтися в державі муж, який на повільно нецензурщини, що заволоділа літературою, сказав би: «Та це дурний Іван співає». Не скаже. А раптом зіпсує свій «імідж».

Р. С. Спеціально для політиків зі специфічним розвитком. «Імідж» має ще один синонім — мармиза...

Р. Р. S. Колись одна розумна пані (Роксолана Зорівчак) про великого Майстра Григорія Кочура сказала, що «Літературу він сприймав як головну духовну опору в боротьбі нації за самозбереження». Золоті слова. І нація повинна б їх вивчити як «Отче наш...» та робити все, щоб вони не були лише декларацією, бо то не просто красиві слова — за ними тисячолітній цивілізаційний досвід. Зрештою, у розвинених країнах такого питання не виникає. В сучасній Україні все по іншому — у нас специфічні погляди на життя, людину, цінності. І формують їх не тільки недолугі політики...

НА ГАРНІР СМАЖЕНА КАРТОПЛЯ

Ми ніколи не дізнаємося, хто придумав картоплю. В результаті якої божої селекції з'явилася ця дивовижна культура. Картопля потрапила в Європу в середні віки. Не вдаючись в екскурс історичний, скажу, що це диво спочатку при царських дворах вирощували як квіти. Ви ж знаєте, коли цвіте картопля, то схожа вона на нішні фіалки. І плід утворюється як у пасльонових культур, крупний. Його і спробували на смак придворні люди. І кривилися, і назвали той плід чортівним яблуком. Та знайшовся ж один, хто таки викопав бульби, і спробував їх печеними на смак. І відтоді пішло-поїхало. Варене, парене, смажене і запечене стало з'являтися у меню у селянських і царських оселях. Звідти й бере початок назва картоплі — другий хліб. У Європі з'явилися справжні майстри цієї культури. Справжніми майстрами стали голландські картоплярі. Надолужують їх і польські майстри. Уявіть собі, що з одного гектара збирають більше 50 тон бараболі. Як це їм вдається — це окреме питання. У нас, в Україні, картоплю здебільшого вирощують на присадибних ділянках, більше 95 відсотків. Причому, різних сортів — від ранніх до пізніх. Існує у нас і

Український науково-дослідний інститут. Останнім часом мало чути про його видатні досягнення. Однак на його рахунку чимало знаменитих сортів картоплі, який до смаку нашим людям. А вже із червня місяця у нас багато любителів молоді картоплі у вершковому маслі та з молодим укропчиком. Та ще під домашню горілку та під копчене сало і кров'янку, то смачнішого наїдку від картоплі навряд чи знайдеш в усьому світі, якби там не вихвалялися кухарі із різних країн, а картопля є картопля. І краще картоплі може бути тільки картопля. А смажити її вміє кожний. І дитина, і стара людина. А тим більше студенти. На олії і без олії, на салі і смальці, і без смальцю. Словом, картопля рятівниця тих, хто має нестримне бажання поїсти. Хто в дитинстві не пік картоплю у вогнищі? Хто у походах і мандрівках не вдавався до спроб приготувати вишукані страви прямо на вогнищі із картоплі. А картопля в кожущках? Старше покоління тільки і лікувало аспіраторні захворювання відвареною картоплею, яку варили в казанку у кожущках, накривалися ковдрою і вдихали ту пару, потіли і хворобу як рукою знімало. І у дітей, і в дорослих. Із картоплі можна виготовити сотні страв. Та надаємо ми перевагу картоплі смаженій, картоплі пюре, запеченій у духовці, як тепер, у мікрохвильовій печі. Розрізав пополам, зубочисткою приклеїв шматочок сала. Що ще треба? Хіба що солоний огірок чи помідор. Ну, а сто грамів само собою. Були роки, коли наш ринок заповнювали картоплею із Польщі, Голландії. Тепер і в нас є господарства, які використовують новітні технології і мають результати на рівні

світових зразків. Раніше у нас в господарствах одержували від 80 до 140 центнерів із гектара картоплі. По суті, вона була збитковою. А сьогодні в агрофірмі Котівка Магдалинівського району, де директор Микола Дробітько, вже на сотнях гектарів збирають не менше, ніж по 500 центнерів з гектара прогнаних врожаїв, використовуючи крапельне зрошення. Фермери зони степу не охоче займаються цією культурою. Картопля вимагає особливої підготовки ґрунтів, особливої агротехніки, необхідна спеціальна збиральна техніка, добрива. Словом, як і будь-яка культура, вона вимагає дотримання всіх агротехнічних заходів, аби сповна винагородити господаря добрим урожаєм.

Свого часу навколо промислових міст були утворені овочемолочні зони. Згодом до обов'язкових культур ввійшла і картопля. Однак по ряду причин об'єктивних і суб'єктивних ця культура у господарствах, чесно кажучи, не пішла. Наприклад, в одному господарстві під Дніпропетровськом, висаджували 700 га картоплі. І це була монокультура, тобто картоплю садили по картоплі. Як в ті часи говорив мені один агроном, я не їм цієї картоплі, і аби люди знали, скільки я вилив на ті поля отрутохімікатів, то вони б тікали від тієї картоплі, як дідько від ладану. А ту продукцію в той час поставляли і в дитячі садки, і в лікарні. Немає вже тих господарств, полишилися одні спогади. Однак проблема захисту картоплі від колорадського жука є найбільш актуальною для селян. Завелися уже, чи точніше заблукали у наших господарствах і на присадибних ділянках генетично модифіковані сорти, картоплі, де діє ген, який нищить жука. Але не відомо, у якому поколінні у наших онуків з'являться роги чи хвіст. Оскільки ми ще не маємо достатньо лабораторій для проведення аналізу продуктів на генетичному рівні. Як стверджують народні селекціонери, щорічно треба міняти поле під посадку картоплі, вносити органічні добрива. Раніше на присадибних ділянках це вносили перегній, попіл, курячий послід. Так би мовити, ор-

Анатолій ГАЙВОРОНСЬКИЙ, фермер із села Спаського

Новомосковського району.

ганічна нітрофоска, тобто комплексні добрива. І картопля родила така смачна, але добрий господар на третій рік їхав на базар, аби прикупити нового насіння, або вів обмін із другими господарями. Звичайно, сорт має бути районований. Тільки тоді він зможе сповна відтворити всі свої властивості. «А що ж робити з колорадським жуком все таки?» — завжди запитують люди. Існують десятки високоефективних отрутохімікатів. Але думається, що на 2—3 сотках землі добрий господар може зібрати того жука своїми руками чи в рукавицях, чи без рукавиць. Я особисто повірив колись рекламі, що жука їдять цесарки. Завів півсотні, пустив на картоплище, жодного жука не взяли вони, назбирав рукав, продав у годівниці, поїли пшеницю, а жуки полишилися незайманими. Може у кого особливі колорадські жуки і смачні чи може добре голодні цесарки, словом, думається, що колорадський жук — не головна загроза для високого врожаю картоплі. Насамперед необхідна висока технологія. І таку технологію на суходолі впроваджує фермер із села Спаського Анатолій Гайворонський. Цього року він на суходолі зібрав урожай із 60 гектарів і результат добрий. В середньому більше 200 центнерів. Зважте, це на суходолі, тобто без поливу. Є можливість, звичайно, організувати зрошення, однак аби одержати дозвіл на використання води у ставку, треба писати, не до влади, а в небесну канцелярію. Бо заплуталися, хто тепер господар того ставу, тієї води. Доділилися, дореформувалися. Однак Анатолій Гайворонський — наполегливий і талановитий агроном, покладає надії на здоровий глузд. І з рештою вдасться організувати високотехнологічне вирощування картоплі. Картоплю викопали. Куди діти? Як реалізувати? У західних районах вирощують картоплю і везуть у східні райони. Зараз люди-беруть оптом — по 100—200 кілограмів на зиму. Будуть зберігати картоплю хто де — хто в льохах, хто на балконі. А хто буде по 2—3 кг купляти в овочевих крамницях. Принагідно зазначу, що раніше 30—40 відсотків на овочевих базарах, м'яко кажучи, пропадало картоплі. На складах вона підгнивала потроху і потроху її відправляли в торгівлю. Так гнильцем споживач і використовував цю картоплю. Словом, торгували не з того краю. Нині споживач вибагливий. Хоче їсти смачну високоякісну картоплю.

Тому і крутить носом. І правильно крутить носом. Ну, як оцінити картоплю? Звичайно, по зовнішньому вигляду, по кольору. Ні в якому разі не слід вживати позеленілі плоди, які містять шкідливу речовину солонін. А краще — зварити картоплю, приготувати пюре. І коли варите, бажано закладати картоплю в киплячу воду на палець більшу у посудині, додати цибулину чи зубок часнику. Не завадить і лавровий листочок. Відвар також знадобиться. Для бульйону для борщу, в якому зберігаються вітаміни. І тоді можете давати оцінку картоплі. Звичайно, коли є можливість придбати по кілька сортів картоплі — це дуже добре. Та коли у вас є можливість одержати екологічно чисту продукцію, то значить ваша родина буде здоровою. Картоплю вже викопали у господарствах і на присадибних ділянках. І, враховуючи ту обставину, що за прогнозами наступний рік за погодними умовами має бути складним для врожаю, то необхідно мати і добре насіння, аби і наступного року мати добрий врожай. А у господарстві Анатолія Гайворонського зберігають картоплю у сховищі спеціалізованому, у контейнерах, де витримується постійна температура. А це значить, що споживачі будуть мати гарну продукцію. І коли ви чи у відрядженні, чи в мандрівці зайдете до ресторану чи кафе, і замовите гуляш, шніцель чи биточки, чи навіть той шашлик, чи смажену курку, то неодмінно, додасте на гарнір, як ви згодні, смажену картоплю. І тільки смажену картоплю. Огірок солоний, помідорчик з часником і, звичайно, неперевершені українські сто грамів горілки з перцем. Нічого кращого у світі в жодній країні ніхто не придумав. Так що ми можемо експортувати і нашу картоплю, і нашу технологію, і само собою, наше меню, меню картопляне.

Василь ПЕРЕТЯТКО,
журналіст.

**Василь ПЕРЕТЯТКО, член
Національної Співки журналістів
України, лауреат Міжнародних
телефестивалів.**

Андрій КОЦЮБИНСЬКИЙ назавжди залишиться в наших серцях

Не стало моїх нами **АНДРІЯ КОЦЮБИНСЬКОГО** — журналіста, фотографа, письменника, громадянина та особистості з небачено щирою душею і добрим серцем. Майже півроку він хворів на важку недугу. Кожен, хто знав Андрія Федоровича, не міг зрозуміти: за які ж такі гріхи доля послала йому нелюдські випробування? Бо, здається, навіть вороги ставилися до нього приязно. Але так сталося як сталося...

Коли його знеслиене тіло він кидали останні життєві соки він часами ще намагався посміхатися. Оптимізм завжди був його невід'ємною рисою характеру.

Ми двадцять років спільно робили «Бористен»! І те, що журнал має такий поважний вік, як для видання без підтримки заможного дядечка — безперечно його заслуга. Андрій Коцюбинський любив своїх близьких, свою роботу, свою Україну, він любив життя! З його уст чиста українська мова звучала, так мелодійно. Надзвичайно гірко що ми більше ніколи не почувемо його голос, що він вже ніколи не доторкнеться своїми працелюбними і талановитими руками до нового числа журналу. Але навіть у засвітах Андрій Федорович Коцюбинський знає що ми завжди будемо пам'ятати про нього, шанувати його пам'ять аж доки самі не підємо у вічність.

**Бористенівці в Україні
та діаспорі.**

СТУДЕНТСЬКІ ПОГЛЯДИ НА ДЕРЖАВОТВОРЕННЯ В УКРАЇНІ

Студентки Дніпропетровського національного університету імені Олеся Гончара Ірина Бездуган з юридичного факультету та Ольга Славина з соціально-гумані-

відповіді на електронну адресу організаторів. Конкурс не афішувався як матеріальна підтримка молоді, тому про грошову премію я дізналася уже на урочистому нагородженні у Київському національному університеті ім. Т. Шевченка. Питання були розподілені за тематикою на шість розділів, в одних передбачалися чіткі відповіді, в інших — обґрунтована позиція.

Один з розділів стосувався конституційних процесів, які призвели до незалежності України. Кілька було присвячено загалом перспективам нашої країни: становленню громадянського суспільства, розвитку суспільних організацій і незалежних засобів масової комунікації, підвищенню рівня поваги до політиків — тобто як за допомогою простих інструментів громадянам можна впливати на становлення правової держави. Розділ про національну ідею викликав справжній фурор серед учасників, всі на нього емоційно відреагували. Я вважаю, і обґрунтовувала це в анкеті, що національна ідея необхідна, саме вона, в першу чергу, може об'єднати суспільство. І полягає в загальному добробуті, коли громадяни знають, що живуть у державі, яка захищає їхні права й інтереси, піклується про культурно-освіт-

ній, соціальний рівень населення. Вважаю, що національна ідея повинна бути прийнятою у вигляді декларації, а не закону — вона не повинна бути примусовою, а потрібно, щоб з'явилася реальна ідея життя у свідомості людей. За результатами анкетування виявилось, що розруха — не в країні, а, насамперед, в „головах“ людей. Україна — дуже молода держава, і в неї все попереду, головне, що вона має небайдужу до її життя молодь. Це молодь, і я в тому числі, яка не хоче працювати за кордоном, або лише ввечері біля телеекрану висловлювати свою позицію, ми прагнемо працювати для добробуту України».

Загалом в анкетуванні виявили бажання взяти участь близько 1100 студентів і молодих викладачів віком до 25 років із 119 ВНЗ з 26 регіонів. Найбільше учасників виявилось серед економічних спеціальностей, а також гуманітарних і технічних. Серед університетів-переможців — КНУ ім. Т. Шевченка, Національний авіаційний університет, Харківський національний університет внутрішніх справ, Національний університет «Острозька академія», Дніпропетровський національний університет ім. О. Гончара.

*Інформаційно-аналітичне
агентство ДНУ
ім. О. Гончара.*

тарного зайняли призові місця у Всеукраїнському конкурсі «Україна: 20 років державотворення», проведеним до 20-річчя Незалежності Інститутом стратегічних оцінок при Президентському фонді Леоніда Кучми «Україна» спільно з Київським національним університетом імені Т. Шевченка.

Ірина разом з чотирма переможцями з інших вишів отримала найвищу нагороду — першу премію у розмірі трьох стипендій фонду «Україна», а Ольга та ще 29 учасників — третю у розмірі однієї стипендії. Загалом з Дніпропетровського національного університету у конкурсі-опитуванні щодо результатів державотворення та бачення шляхів подальшого розвитку нашої держави взяло участь 28 студентів.

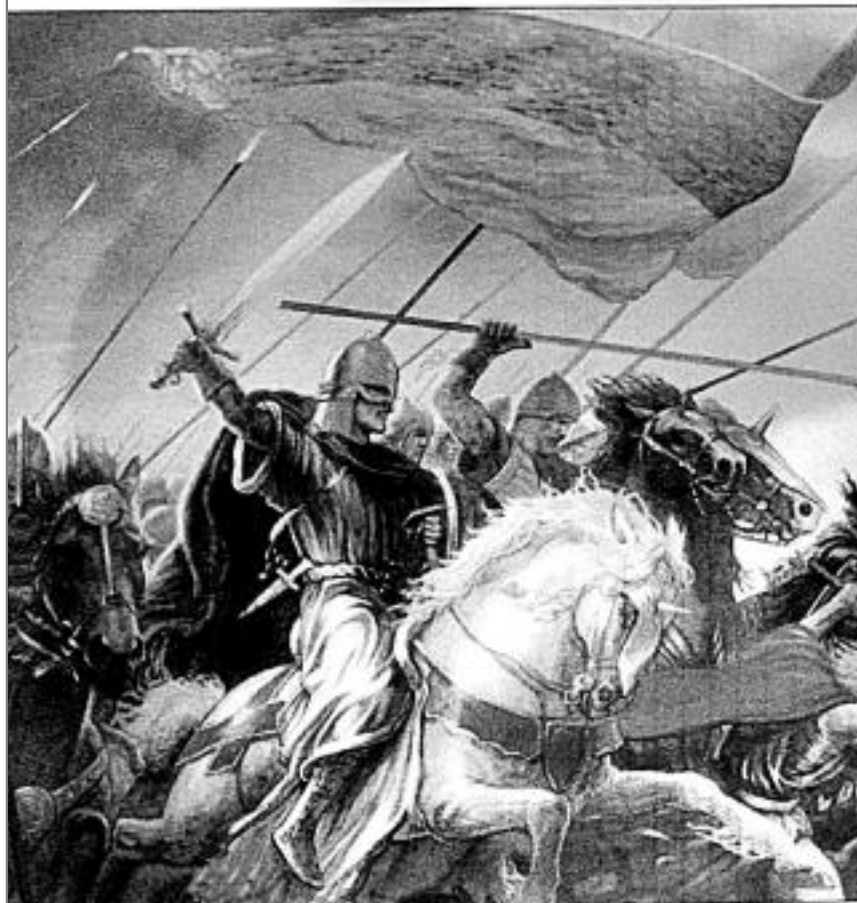
Ірина Бездуган вже має певний досвід участі у різноманітних конкурсах, зокрема, стипендіальній програмі фонду Віктора Пінчука «Завтра. UA», конференціях і форумах, є членом «Ліги студентів», створеній при Асоціації юристів України, та головою її локального відділення при ДНУ, відвідує студентське наукове товариство. «Я постійно цікавлюсь стипендіальними програмами, тож дізналася про конкурс „Україна: 20 років державотворення“ з Інтернету, — говорить Ірина. — Потрібно було заповнити анкету і надіслати

Іван БУРТИК,
(Нью-Джерсі, США)

УНІКАЛЬНЕ ВИДАННЯ

Володимир Васьків-Васько

ПІД ВІСТРАМ ВАРЯЖЬКОГО МЕЧА

Історична повість
Том 1-ий

Друга теорія: Слов'янська (со-
ветській енциклопедії том 10), що
Київська Русь повстала кілька
століть перед появою варягів з
племен антів, які прибули з півден-
них степів України та інших пле-
мен, що жили на цій території, які з
часами оформились у Київську
Русь. Обидві теорії не є аксіомою
незаперечних фактів, історики ще
довгі роки будуть спорити і доводи-
ти свої тези. Автор Васьків також
не згідний з теорією Пушкіна про
смерть князя Олега, який нібито
помер від укушення змії, а радше
був смертельно поранений у бою з
мусульманами на Волзі, помер і
був похоронений в місті Ладозі.

Чим праця є цінна і дуже ціка-
ва? На кожній сторінці тексту, крім
опису історичної події є, посилені
оригінальними кольоровими зобра-
женнями, рисунки. Що дає мож-
ливість читачеві легше зрозуміти
історичні події і запам'ятати. Треба
підкреслити, що Автор з великою
умілістю і легкістю, описово зобра-
жує події та розмови, що є корис-
ним для молодого читача.

Наші землі в древніх часах за-
селяли різні племена, найбільше
організованими і озброєними були
варяги, вони підкорювали менші
племена, становили свою владу і
збирали податки. Їхні боеві флотилії
сягали берегів Англії, Франції та Ві-
зантії. До часу Володимира Вели-
кого на українських землях прави-
ли чужинецькі князі, навіть батько
Рюрика був варяг, а мати — сло-
венка. Проте Рюрик був добрим
князем, захищав людей і роз-
будовував країну. Боляче сприйма-
ється те, що від самих початків
формування держави, вже тоді іс-
нувала незгода між варягами (кня-
жими людьми) та слов'янами
(смердами) і ця внутрішня бороть-
ба тягнеться чорною ниткою до на-
ших днів.

Треба признати Авторіві, що
він дожив багато часу й зусиль
для цієї праці і, було б великою
шкодою, якщо Міністерство Освіти
в Україні не перевидасть цю працю
великим тиражем, як лектуру для
старшокласників.

Чому унікальне, бо з певністю
другого навіть йому подібного не-
має. Очевидно, що є праці про похо-
дження і формування держави пів-
нічно-східних слов'ян. Однак, пра-
ця Володимира Васькова під назвою
«Під вістрям варяжського меча» (іс-
торична повість) різниться тим, що
сягає глибше в часи формування
слов'янських племен древньої історії
і друге, що чисельними картинками і
рисунками зображує тогочасні події.
Незважаючи на те, що більшість сво-
го життя автор прожив за межами Ук-

раїни в Америці, він не просто зберіг
потяг до рідної землі, а й намагаєть-
ся прислужити їй на інтелектуальній
ниві. Про це свідчить, зокрема, ви-
дання згаданої книги.

Про формування слов'янських
племен у державі існує дві теорії.
Перша, німецьких істориків: Баєра,
Міллера та Шлетцера, яку звуть нор-
манська, згідно з якою на територію
теперішньої Новгородщини прибу-
ли наприкінці VI-го ст. слов'яни (вен-
ди) і заснували місто Словенськ —
Слав'я.

ВІДГОМІН В ПОЧУТТЯХ ДО 20-РІЧЧЯ ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВНОСТІ

**«Для чого Україні потрібна українізація?.. Хіба потрібна Росії — русифікація,
або у Польщі — полонізація?..
Значить, Україною управляють чужинці, а не українці, і для того вони
«українізуються»».**

(Яків ВОЛЯНИЙ)

З перспективи 20-ти літньої давнини не так легко передати глибинні переживання, пов'язані з відновленням нашої держави. Можливо кожен член нашої нації по-різному сприймав цю приголомшуючу подію, коли почув в засобах масового переказу, що врешті-решт ми стали повноцінним народом, а не отарою, або приниженим рабом в руках окупанта. Правдою є, що на нашій планеті немає такого місця, де б не проливали наші найкращі й славні предки своєї крові в боях за Вільну Україну. Симон Петлюра писав: «Шлях звільнення кожної нації густо кропиться кров'ю... Кров, пролита для цієї величної мети, не засихає». Вона дійсно породжує все нових і нових героїв. Я народився в 1932 році на Томашівщині Люблінського воєводства у Польщі. Мій батько належав до національно свідомих селян і тому неодноразово як українець був ув'язнений польською санацийною поліцією. Не маючи власної держави народ завжди буває незахищений і не має повного права на розвиток рідної мови, культури і змушений спонтанно відстоювати свою національну гідність. Наших батьків карали навіть за те, що вони носили кримкові шапки, вшановували могили воїнів, які загинули за волю України у 20-х роках минулого століття, навіть в наш час де-хто ще криво дивиться на вшанування могил воїнів УПА. Як не прикро визнати, що на двадцятому році незалежності сучасна влада України вшановує величаво тих, які боролися за московську імперію і тих, які гнобили наш народ за советських часів, наділяє їх всякими орденами і пільгами. Крім народного президента України Віктора Ющенка інші не

намагаються повернути справедливість і визнати воїнів УПА воюючою стороною за волю України. Врешті цього вимагає навіть престиж держави, щоб сплатити борг так перед тими, що загинули, як і перед тими, що доживають свого віку у страшних злиднях. Сучасна номенклатурна влада, яка підступово дісталася до володіння державою ніяк не може вибратись із тенет цього наскрізь брехливого і підступного кадебістського міфу, який справжніх героїв називає зрадниками, а зрадників — героями. Ця влада не лише зовні занецижена ворожою ідеологією і понижує національні цінності, але вона із середини вимагає ґрунтового очищення з промисловсько-кадебістських навиків. Годі собі уявити другу таку країну, яка не очищує своєї землі від ідолів, які пригадують тоталітарну минулу злочинну епоху. Жодного сумніву немає, що тільки воїни УПА є справжніми національними героями, які боролися за волю свого народу, а не за чужі інтереси. Нас дискримінували і дискредитують на рідній землі, тепер вже в незалежній Україні. Минулі окупаційні режими не дозволяли нам при символічних пам'ятниках Тараса Шевченка, читати його патріотичні вірші і співати українські пісні. Пісні, з яких дихали мініатюрні патріотичні портрети долі і недоли нашого життя. Наші прадіди, діди, батьки і діти, як могли, так протестували проти національного свавілля ділом і словом. Я був ще зовсім маленьким, коли мій батько прийняв до нашого дому чотирьох хлопців з центральної України, де комуністсько-московські фашисти запровадили штучний голодомор-геноцид в 1932—33 рр., у якому знищи-

ли поверх 10-ти мільйонів українського населення. Таких заморених дітей в нас приймала майже кожна сім'я, рятуючи їх від неминучої смерті. Пізніше добре пригадую, як в 1939 р. на нашу землю вскочили більшовицькі загони, які не лише грабували селян, але під час свого перебування і відступу простори нашої землі залили кров'ю невинних людей і сотні-тисячі вивезли на далекі заслання до Сибіру. А також досконало пам'ятаю, як наш народ терпів під час гітлерівської окупації і в цьому періоді народжувалася наша оборонно-військова сила УПА, яка нас хоронила і боролася з переважаючими силами ворога за свою незалежну державу. На жаль, у цій нерівній боротьбі багато наших воїнів і командирів УПА впали героїською смертю в обороні рідного народу, а чимало їх попало в полон ворога і довгі роки вони каралися у ворожих тюрмах і навіть там, в тих безпощадних катівнях, вони не втрачали національно-людської честі й гідності. Пам'ятаю страшні картини злочинів і терору, які українці Закерзоння переживали під час пацифікації акцією «Вісла» в 1947 році. Це було найяскравіше жорстоке народовбивство, яке по наші дні не отримало судово-карного виміру, як злочин проти людства, який забуттю не підлягає. В історії людства були більші і менші імперії, які винищували своїх підданих, були також і дикі кочові орди, які теж мордували підбиті народи. Однак жодна з тих імперій і кочових орд не дорівнювала звірствам, яке українцям довелося зазнати від комуністичної імперії, центр якої знаходився в Москві. Зрештою свого часу

Сталін застановлявся над тим, щоб усіх українців виселити з рідних земель, розпорошити їх по імперії, так як це вчинила акція «Вісла» на території Польщі і приректи їх усіх на денационалізацію. Комуністична Польща депортованим українцям на понімецькі землі заборонила не лише міняти місце поселення, але заборонила їм вчити дітей рідної мови в школах і молитися в рідному обряді. Ішлося, щоб всіх депортованих в короткому часі винародовити, а їхні прадідівські землі спольщити. Це був хвилевий застій духовного розвитку, українці були поза всяким законом, над ними можна було безкарно знущатися. На жаль і світ на це приглядався з байдужістю, що з нами робили тоді вороги. Стосовно чиненого безправ'я, можна сказати, що це вдаряє в засади у міжнародну мораль і руйнує підставові поняття загальнолюдської справедливості. Катаклізми, трагедії, не зчислені види і роди моральних і фізичних мук, які переживали бездержавні українці важко передати словами. Вони були кинуті, немов в середину моря без засобів порятунку і багато їх в тому морі ворожих імперій загинуло. Деякі з українців особливо вихідці із Закерзоння, щоб уникнути неустанних переслідувань і наруги, виїжджали за межі Польщі. Серед інших і я з родиною знайшовся в Канаді, яка не лише забезпечує працю своїм громадянам, але давала шансу вільно жити і плекати свої національні традиції, вивчати рідну мову та не проголошувала злочинних указів таких, як то проголошувала російська імперія «Валуєвські», «Емські» та інші, які обмежували права і забороняли розвивати рідну українську мову і плекати рідну культуру.

Отже, для національно свідомої людини справжня, а не фікційна суверенна держава є перш за все захисною тарчою, яка обороняє перед зневагами і актами дискримінації. Тому за відродження української незалежності всі ми, а в тому і я мріяв, як кажуть вдень і вночі про її народження. Ця незалежність мені в моїх снах снилася. Я брав радо участь в патріотичних різних протестах в Канаді, які спрямовані були на захист рідної мови в поневоленій Україні та брали в оборону ув'язнених советським режимом українських патріотів.

Мені днями пощастило познайомитися з винятково актуальною книгою «Нагнітання мороку: від чорносотенців початку XX ст. до українофобів початку XXI ст.». Автор книги — визначний мислитель, громадський діяч, інтелектуал, академік НАНУ, автор численних наукових праць, а серед них і книги «Інтернаціоналізм чи русифікація» — Іван Дзюба. В тих двох книгах автор поглиблено аналізує ситуацію у двох різних епохах і з них випроваджує спільні результати при ідеологічно наближених державних чиновниках. У своїй останній книзі, автор при доволі розлогіх назві, здається, максимально і талановито розкриває ідеологію цього унікального видання. Ексклюзивно і майстерно Іван Дзюба розповідає, що саме спонукало його підготувати таку книжку і про своє бажання надіслати її особисто президенту В. Януковичу, якого невідомо, чи навіть найбільш унікальна і талановита книга здатна повернути і спрямувати його на державницько-українські позиції. Справжній патріотизм це — найсильніші відомо почуття, які існують в природі, вони інколи сильніші

від любові до матері, дружини, дітей і всяких маєтків. Людина наділена патріотизмом і кожен момент вона його виявляє у різній формі.

В книзі у передньому слові автор вже вставляє запитання: «Що буде з Україною далі?». Іван Дзюба стверджує, що на 20 році незалежності перебуваємо ми в якійсь дуже не визначеній і необґрунтованій позиції. Через що багато нашої радості перетворюється на гіркоту і зневіру.

До речі додам, що І. Дзюба недовгий період працював міністром культури в Україні в край складних умовах і в тому часі не було закрито жодної бібліотеки, жодного театру, музею, мистецького навчального закладу, жодної української школи. Українська мова і культура виповняла ефір і пробивалася на широкий світ, серед мов цивілізованих народів.

Особисто вважаю, що наша найбільша провина, біда і ганьба перед тими поколіннями, які боролися за Волю свого народу і полягли, або катами були замордованими, ми в незалежній Україні неспроможні їх належно вшанувати й захистити. Леся Українка каже: «Що спльози там, де крові мало?». Замало пам'ятати — потрібна непогора і протистояння злу, коли вимагає цього потреба. Такі дії запевняють свідоме зростання нації, коли вона здатна захищати свої інтереси й права. Іншого шляху нема, відступати, значить поступово погоджуватися на втрату нашої державності і скочуватися до рабської покори.

Краще в пору засвітити світло, ніж безрезультатно приглядатися у темряві!

■

• 3 ЛИСТІВ ДО РЕДАКЦІЇ

Повідомляю «Бористен», що Київська митниця повертає закордонні посилки книжок на українські наукові інституції. Мені вже повернено вісім пакунків для Чернівецького і два для Ужгородського Університету, крім того пачку книжок до Бібліотеки ім. Горького в Одесі, де є окремий відділ української діаспори. Моїй посестрі Зої Лісовській-Нижанківській повернено посилку в Женеву, котру вона посилала до Філологічного Факультету Київського Університету. Чи пан міністр культури бажає зробити собі славу за кордоном такою «культурною» політикою?! Прошу надрукувати мій лист у Вашому журналі!

*З повагою, Віра БОБК,
(Ріо-де-Жанейро, Бразилія).*

• ХРИСТИЯНСЬКА СТОРІНКА

Провідники рубрики: почесний доктор теології Леонід ЯКОБЧУК та журналіст Лев ХМЕЛЬКОВСЬКИЙ

Перед лекцією про Біблію і культуру, потрібно скласти чітке уявлення, що є Біблія і що є культура.

БІБЛІЯ

Біблія не є звичайною книгою, навіть не феноменальним, незвичайним явищем, але Божим об'явленням для людини, яке викладено в доступній людям формі і висловлено зрозумілою людям мовою.

Біблія не досліджує світобудову і не змінюється зі змінами світогляду. Коли в уявленні людей про будову нашої планетної системи на зміну геоцентричній теорії прийшла геліоцентрична коперниківська, Біблійне оповідання про творення світу не зазнало жодних змін, оскільки воно непохитне і не залежить від уявлення, якою є форма землі — плоскою чи кулястою, довкола сонця чи Землі обертаються планети.

Біблія є Словом Божим, яке приходить до нас згори. Істина не підкорена нам, вона стоїть над нами, як властительниця. Істина не є об'єктом дослідження. Навпаки, вона нас досліджує. Ми маємо підкоритися її авторитетові та прийняти її.

Біблія є Святим Письмом, бо вона не є звичайною книгою, міркуваннями чи дослідженнями якогось філософа, але є Божим об'явленням для людини. Тарас Шевченко називав Біблію Живим Словом, яке має силу і діє. Він писав: „Ми віримо Твоїй (тобто Божій) силі і Слову Живому. Встане правда, встане воля, і Тобі одному поклоняться всі язики вівки і віки." Про діючу силу Божого Слова Т. Шевченко писав до свого поневоленого народу: „Возвеличу, малих отих рабів німих! Я на сторожі коло їх поставлю Слово". Яке Слово? — „Неначе срібло куте, бите і семикрати перелите огнем в горнилі, — словеса Твої, о Господи, такі. Розкинь же їх, Твої святії, по всій землі. І чудесам Твоїм увірують на світі Твої малі убогі діти."

Біблія відрізняється від людських книг і тим, що вона є кни-

гою пророцтв. Майбутні події незнані і таємні для людства, але Богові вся майбутність відома, бо Він бачить її від початку аж до кінця. В Біблії Бог відкрив усе, що потрібне для нашого теперішнього і майбутнього добра і щастя (2 Петра 1:19-21).

Біблія, як Боже Слово, не є книгою традицій чи спадщиною попередніх поколінь, тому маємо її читати, вивчати і вірити, а також жити згідно її принципів.

Біблія є універсальною, вона належить усьому людству, усім

БІБЛІЯ І ФЕНОМЕН КУЛЬТУРИ

цивілізаціям, звернена до всіх культур, говорить до усіх людей, усіх поколінь, від народження людини до її смерті. Немає такого питання в житті людини, на яке Біблія не давала б відповіді чи безпосередньо настановою, чи маючи приклади до наслідування, правила, норми, якими маємо керуватися в нашій поведінці.

Біблія торкається усіх діянок та проблем нашого життя. Хоч Біблія створена тисячі років тому, коли була найбільш розвинута аграрна культура, хоча в Біблії порушені переважно юдейські традиції, але вона так само є актуальною сьогодні для нас, жителів індустріалізованого суспільства, яке проживає в містах і має проблеми, породжені новітньою технологією та індустріалізацією. Засади Біблії ми можемо механічно застосовувати до усіх обставин теперішнього життя, але в ній, ми, християни, знаходимо мудрість рішень, які приймаємо щоденно.

Біблія є також Богом натхнена книга, тому ми можемо довірятися тому, що в ній написано (2 Тим. 3:16). Біблія говорить ту правду про людину, якої вона потребує. В ній, немов у дзеркалі, видно слабості людського серця. Ісус Христос сказав: „Те, що виходить з людини, оскверняє людину; бо з середини, з серця людського, виходять злі помисли, перелюб, розпуста, вбивство, крадіж, здрисство, злоба, лукавст-

во, пожадливість, заздрісне око, гордість, богозневага, безсоромність, безумство. Все це зло з середини виходить і оскверняє людину" (Марка 7:20-23). Усі ці прояви ми бачимо в суспільстві сьогодні.

Не людина судить про Біблію, але Біблія, як Слово живо-го Бога судить про людину.

БІБЛІЯ І АРХЕОЛОГІЯ

1. Біблія не є книгою абстрактних релігійних правил.

2. Біблія не появилася в якійсь одній культурі і одних історичних обставин, це не продукт об'явлення однієї людини, як Коран.

3. Біблія — Старий Заповіт писалась протягом 1600 років, 39-ма авторами, які жили в різних історичних обставинах.

4. В Біблії не тільки Ізраїль, але Єгипет, Месопотамія, Ханаан... Культури, починаючи з бронзового і залізного віку, царської культури Персії, Греції і Римської імперії.

5. Мова Біблії — гебрейська, грецька і арамейська. Але є вплив інших мов, як Угарітської, Аккадійської, Сумерітанів, Персії і Латини.

6. Її частини написані в країнах: Ізраїль, Єгипет, Вавилон, Мала Азія (Турція), Греція і Римська імперія.

7. Хто писав? Царі, фермери, вигнанці і подорожуючі проповідники.

8. Книги Біблії і їх стиль. П'ятикнижжя, історичні, навчально-поетичні, пророцькі.

Новий Заповіт: 4 Євангелії, історичні (Дії), послання апостола Павла, соборні послання і пророцька — Об'явлення.

Існують деякі паралелі Біблії, як історичної літератури з творами того часу, коли писалась Біблія.

Проте, основна різниця полягає в тому, що Біблія — це Боже об'явлення в зрозумілій мові і культурі того часу, а світська література — це історія і події в тих країнах, пов'язані з громадським життям.

Євангелія — це зовсім інше — Святе Письмо, якому ми

не знаходимо ні рівного, ні подібного.

Археологічні студії Біблії мають у фокусі історію і культуру того часу. Для чого нам потрібні археологічні дані про Біблію?

1. Для розуміння змісту написаного. (Потрібно знати географію тих народів, їх звичаї, їх вірування.)

2. Біблія написана в історичному контексті. (Необхідно знати культуру тих народів, про які йде в Біблії мова.)

3. Студіюючи зміст дійсності — заохочується людину до віри. В ній не міфи чи фантастичні твори минулого, але дійсність, яка підтверджує правдивість Божого об'явлення.

4. Підтвердження правдивості історії, те що відкидають Біблійні критики і постмодерністи. Постмодерністи не розуміють Біблії, як Божого відкриття на всі часи. Вони не знають, як відповісти на питання: Що означає Послання апостола Павла до коринтян у наші часи?

БІБЛІЯ І МІФИ

Відомо, що на культуру і її розвиток впливала і впливає Біблія, рівно ж як і міфологія. **Міфологія** — це сукупність міфів.

Чи є щось спільного поміж Біблією і міфами?

Що ж є міфом? Слово "міф" є грецьке, що значає — переказ, легенда, стародавня оповідь про явища природи або фантастичні оповідання про богів, обоженних героїв, уявних істот, щось вигадане, неіснуюче, фантастичне (Сучасний тлумачний словник. ВД школа. 2006 р.).

Виникнення міфів

Різні філософи й вчені пояснювали по-різному виникнення міфів. Наприклад, французький єзуїт Жозеф Лафито як і французький вчений Бернард Фонтенель ще в XVII столітті пояснювали, що "міфологія відображає наївну спробу первісних людей витлумачити явища природи, як був створений світ та як появились люди".

Давньогрецьке слово *mythos*, як можна довідатися з словника, було досить багатозначним. За своїм змістом воно приблизно відповідало нашим словам — слово, розмова, вислів, переказ, сюжет і міф у нашому його розумінні. Воно мало в грецькій мові багато похідних слів, серед яких було і *mythologia* — сукупність міфів якогось народу і наука, завданням якої є вивчення міфів. Якщо міфи склалися на світанку людської культури, то науку про міфи, перші спроби тлумачення міфів, можна знайти на початку давньогрецької філософії.

Грецькі міфи — це розповіді про богів, героїв, про їхні подвиги тощо. Почасти вони зустрічаються в римській переробці, з латинськими назвами богів. Разом з тим у цих переказах знаходимо чимало історичних подій.

Міфи і легенди

Хоч наука уже пояснила багато явищ природи, проте ще до нашого часу існують оповідання про міфічних богів та героїв до

Для того, щоб поповнити знання Біблії, почути відповіді на запитання людей про різні проблеми повсякденного життя, слухайте християнську радіопрограму "Відвертість", яка виходить в ефір щоп'ятниці о 21.15, на першій програмі Українського радіо.

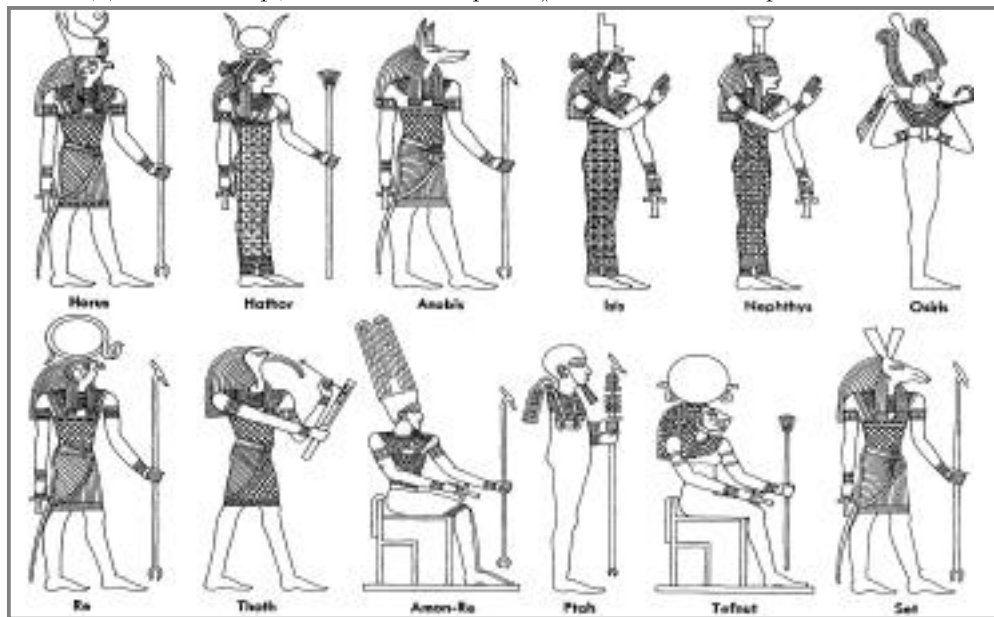
нашого часу. З давніх часів кожне суспільство творило свої міфи, які відігравали важливу роль у віруванні і релігійному житті людей. І це релігійне поняття завжди відрізняло міфи від інших подібних оповідань, як народні казки і легенди. Легенди і казки люди оповідали для розваги та повчання і не вірили, що то було дійсністю, натомість міф вважався святою правдою. В них божества, герої були наділені надприродною силою, але зберігали характеристику людей в почуттях любові, ненависті, заздрості, народженні і смерті. Їх добрими якостями люди захоплювалися, а до негативних ставилися з відразою.

Ніхто не викидає міфологію з культури людства. Існувала навіть міфологічна школа — напям у фольклористиці та літературознавстві початку XIX століття, запроваджений німецькими романтиками. Вони вважали міфологію умовою існування мистецтва, основою поезії.

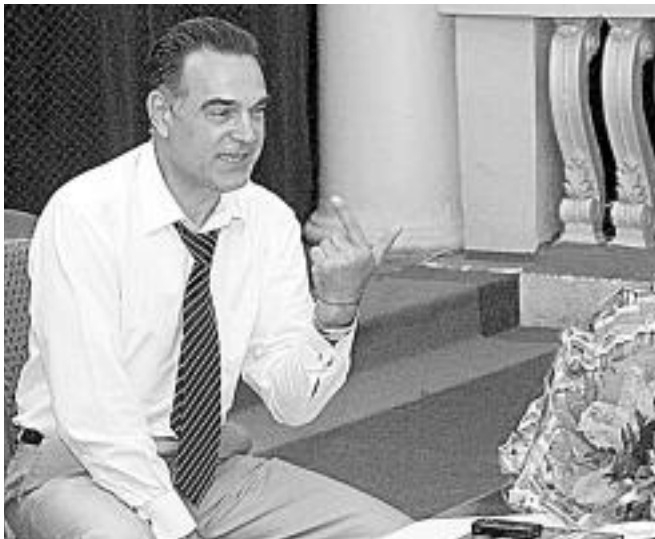
Міфічні істоти діляться на декілька груп. Багато міфічних богів і богинь схожі на людей. Вони народжуються, як люди, закохуються, воюють між собою. В грецькій міфології було багато таких богів на чолі з Зевсом і Афіною. Друга група міфічних богів і богинь мала схожість з тваринами.

Багато таких було в єгипетській культурі. Головним їхнім богом був покровитель померлих Анубіс з головою шакала або собаки. Третя група богів була загадкової форми, частинно подібна до людини, а частина до тварини, як єгипетський сфінкс — тулуб лева з головою жінки чи індуський бог мудрості Ганеш — людина з головою слона.

(Далі буде.)

МИХАЙЛО МЕЛЬНИК: «НІКОЛИ НЕ ОДЯГАЙТЕ МАСОК, НЕ ВТРАТЬТЕ СВОГО ЛИЦЯ»

Народний артист України, директор унікального в Європі театру одного актора «Крик» Михайло Мельник побував в гостях у ректора Дніпропетровського національного університету імені Олеся Гончара Миколи Полякова.

Це вже третя зустріч у загальноуніверситетському культурологічному клубі «В гостях у ректора», на попередніх учасники зібрань спілкувалися з представниками Дніпропетровського українського музично-драматичного театру ім. Т. Г. Шевченка, народними артистами України В. І. Ковтуненком, Л. С. Кушковою та М. О. Чернявським.

Послухати улюбленого актора, для багатьох наставника і вчителя, до Палацу студентів ДНУ прийшло чимало студентів і викладачів, адже переважна більшість присутніх неординарно була на його виставах «Гріх», «Лоліта», «Парфумер», «Табу», «Молліс»... Унікальність і неординарність театру «Крик» у тому, що Михайло Васильович є одночасно його директором, режисером-постановником, актором, сценаристом, самостійно займається музичним оформленням та освітленням вистав. Мистецтво гри Михайла Мельника емоційно щире, життєве, змушує замислитися над філософією буття, осмислити власну роль у розбудові рідної держави. Окрім цього, глядач — особливо молодь — просто насолоджується професійною режисурою і талановитою акторською грою митця, художника, чарівника.

Ректор ДНУ Микола Вікторович Поляков привітав актора з днем

народження і подарував йому книги «В. І. Моссаковский — вчений, ректор, особистість» і «Славне сузір'я окриленних університетом», побажав подальших творчих успіхів і визнання. І хоча тема зустрічі була окреслена як «Вдалий дебют (ретроспекція життєвої долі митця)», досить

швидко спілкування перейшло у неформальне русло — бесіду на загальні світоглядні теми, так звану «пробуджувальну терапію» для молоді. Звичайно, це важливо, коли авторитетна людина здатна позитивно впливати на свідомість молодого покоління, тим паче Михайло Васильович сам зізнався, що прагне використовувати будь-яку можливість для того, щоб встигнути сказати багато важливих речей своїм прихильникам.

Тож до уваги читачів кілька запитань-відповідей, озвучених під час зустрічі:

— Михайле Васильовичу, чи доводилося Вам чимось поступатися заради мистецтва?

— Я віддаю себе у театрі на сто відсотків, але у мене двоє дітей, і коли донька-п'ятикласниця просить мене, виснаженого після вистави, терміново, саме зараз покататися на велосипеді, я розумію, що мій найтяжчий гріх у тому, що не додаю уваги родині, дітям.

— Ваш погляд на молодь.

— Що не покоління, то цікавіше. Унікальність кожного покоління полягає в совісті. Сьогоднішня молодь мала би бути безсовісною, егоїстичною...Одного разу після вистави зробив оголошення: хто бажає з Мельником на Дні довкілля фарбувати паркан на Набережній? Підняли руки лише молоді і ніхто з дорослих, і справді прийшли фарбувати. Вам жити в Україні — тож не чекайте, робіть кроки, сміливо відстоюйте свою позицію.

— Як стати таким, як Ви?

— Завжди будьте самими собою, ніколи не одягайте масок, не втрачайте свого обличчя, несіть свій неповторний хрест.

— Як Ви ставитеся до тих, хто плаче на Ваших виставах?

— Найвищий прояв людяності — сльози. Вони провокують неймовірний сплеск духовності і здатні виводити різні хвороби і гріхи, сльози будують гарну дорогу у майбутнє.

— Чи хотіли Ви знятися в кіно?

— Ви ще не зрозуміли, що я не потрібен Україні? Колись дуже хотів зніматися у фільмах, але перегорів. Зараз хотілося б зробити кіноверсію «Гріха» у довженківському стилі.

Тим студентам, які ставили питання, актор подарував квитки на свою виставу «Табу», після бурхливих оплесків на завершення зустрічі емоційно зворушена юрба (переважно дівчата) вишикувалася у чергу за автографом.

*Інформаційно-аналітичне
агентство*

ДНУ ім. О. Гончара.

• НА КОНКУРС ТВОРЧОЇ
МОЛОДІ МАРУСИ ТА ІВАНА ГНИП

Валерія ШЕВЧЕНКО
(м. Павлоград,
14 років)

Валерія ШЕВЧЕНКО:
Я — щаслива людина, тому
що в мене є все, щоб бути
щасливою.

Україна мальовнича

Малювати все я вмію:
Намалюю сонце я,
Небо, квіти - дивосвіти
І хатинку край села.
Намалюю я дівчинку
У ромашковім вінку
І веселу хмаринку,
Мов у білому пушику.
Намалюю молодичку,
В неї довга коса.
Вона пісню українську
З щирим серцем заспіва.
Намалюю я бабусю,
Що хустинку вишива
І у теплому кожусі
Діда, що коней впряга.
Намалюю я калину,
Що схилилась до вікна.
Вона - символ України,
Стиглих ягід дивина.
Намалюю я садочок,
Степ, що маками пала.
Стиглий яблучний віночок

Ластів'ят у небо підійма.
І веснянка зазірнеться
У небесну красу,
Теплим дощиком
проллється
І обернеться в росу.
Малювати гарно вмію,
Намалюю вам усе!
Хай для неньки-України
Доля щастя принесе!

Я намалюю Україну

Я намалюю Україну
Багряне сонце і калину,
Вінок веселка одягла.
Я намалюю диво-казку,
Де хатка мамина і ласка,
Де світ дитинства і тепла.
Зростай, Великая Державо,
Будь у добробуті і славі,
Будь вільна і щаслива будь!
Я намалюю Україну
І ніжно обійму калину,
Там рідний край, земля моя!

КАПРЕМОНТ СЕРЕДНЬОЇ ШКОЛИ №4 МІСТА НОВОМОСКОВСЬКА БУДЕ ЗАВЕРШЕНО ДО ПОЧАТКУ НАВЧАЛЬНОГО РОКУ

За дорученням губернатора області Олександра Вілкула заступник голови облдержадміністрації Геннадій Темник провів виїзну нараду щодо ходу робіт з капітального ремонту середньої загальноосвітньої школи №4 м. Новомосковська.

У нараді взяли участь Новомосковський міський голова Сергій Мороз, виконувач обов'язків начальника управління капітального будівництва облдержадміністрації Олександр Кушвід, начальник управління освіти Новомосковського міськвиконкому Людмила Безкровна та інші.

Приміщення школи №4 Новомосковська будувалося після війни і було введено в експлуатацію в 1950 році. Для подальшої його експлуатації необхідно було виконати капітальний ремонт перекриття.

«Ремонтні роботи йдуть за графіком, із застосуванням новітніх буді-

вельних технологій і сучасних будівельних матеріалів. Згідно з дорученням губернатора Олександра Вілкула капремонт буде завершено до початку цього навчального року. І з 1 вересня діти знову зможуть відвідувати школу», — сказав Геннадій Темник. Загальна вартість ремонтних робіт становить 660 тис грн.

«Губернатор поставив завдання, щоб до початку навчального року всі школи області впродовж літнього періоду були підготовлені належним чином. На виконання цього завдання акумулюються кошти місцевих, обласного і державного бюджетів, щоб адресно виконати

всі необхідні роботи в кожному навчальному закладі», — наголосив заступник голови облдержадміністрації.

Инф. ГУОН ОДА.

В ОТТАВІ ВІДКРИЛИ ПАМ'ЯТНИК Т. ШЕВЧЕНКОВІ

У березні 2011 року минуло 150 років від дня смерті Тараса Шевченка — найбільшого українського поета, мистця-малювача та незрівнянного борця за волю свого народу і за вселюдські ідеали братерства та волі. Українці виправдано називають його своїм національним пророком і творцем нового національного світогляду, з якого виросло новочасне українство.

Слова Шевченкового «Заповіту», адресовані до всіх «живих і мертвих, і ненароджених земляків» —

Поховайте та вставайте,
Кайдани порвіте,
І вражою злою кров'ю
Волю окропіте!

не забувалися ні в Україні, ні на чужині. Вони і тепер дуже актуальні. Не забували їх українські піонери за океаном і не забувають їх їхні нащадки. Це ж бо вони спорудили пам'ятник Кобзареві перед Парламентом Манітоби у Вінніпезі у століття від дня смерті Поета в 1961 році, а в 150-ліття від дня народження Великого Сина України, в 1964 р. при сотисячному здвизі українців відбулося величаве відкриття пам'ятника Т. Шевченкові в столиці Сполучених Штатів Америки.

Канадська столиця досі не мала пам'ятника Т. Шевченкові. Однак, 26-го червня 2011 року в Оттаві відбулося історичне відкриття пам'ятника нашому Кобзареві до 200-ліття від дня народження Поета та 150-ліття від дня його смерті. Канадські українці здали черговий іспит, а саме: у 120-річчя свого поселення на канадській землі, в 144-ту річницю Незалежності Канади та в переддень святкування двадцятої річниці Незалежності України. Вони подбали про те, щоб пам'ятник був гідним Тараса Шевченка, гідним столиці Канади та нашого національного імені. Тепер канадські українці можуть пишатися своїм новим успіхом.

Площу під пам'ятник Шевченкові подарувала парафія Українського Католицького Собору в Оттаві, в приміщеннях якого знаходили гостинне прийняття учасники відкриття пам'ятника Т. Шевченкові. Парохом Собору є о. Кирило Микитюк, ЧСВВ. Як підкреслював у своєму слові голова цього величавого

проєкту Орест Дубас, «з відкриттям пам'ятника Т. Шевченкові здійснилася мрія понад восьмирічної давності», після якої слідувала велика та наполеглива праця: планування, всякі переговори, збирання необхідних фондів і всякі інші турботи та обов'язки. Досі на пам'ятник зібрано від українців Канади 296,670.00 доларів. Головними фундаторами пам'ятника були: Канадське Товариство «Просвіта», Фундація Темертея, Фундація «Будучність» і Шевченківська Фундація.

Комітет Будови Пам'ятника Шевченкові співпрацював з Посольством України в Канаді, Конгресом Українців Канади, Фундацією Тараса Шевченка, з Кредитною Спілкою «Будучність», а відтак узгоднював програму відкриття монумента з Посольством України в Оттаві. Чи не саме тому ведучими програмою відкриття були Посол України в Канаді Ігор Остах і голова Комітету Міжнародних Справ (і міжнародної торгівлі) Сенату Парламенту Канади Рейнер Андрейчук. Ця подія дала унікальну можливість не тільки зміцнити українську спільноту в Канаді, але й зміцнити зв'язки цієї спільноти з вільною Українською Державою, про яку мріяв Великий Тарас Шевченко. Ця подія залишила позитивний відбиток на культурному полотні Оттави та Канади в цілому.

Свідками відкриття пам'ятника було понад тисяча сто українців, які приїхали з різних провінцій Канади з керівниками своїх провідних громадських організацій, таких як: Конгрес Українців Канади — Павло Грод, Ліга Українців Канади — Орест Стеців, Українсько-Канадська Шевченківська Фундація — Андрій Гладисhevський, Світова Федера-

ція Українських Жіночих Організацій — Марія Шкамбара та інші, які вітали учасників відкриття пам'ятника. Між присутніми були представники федерального та провінційних урядів Канади та члени офіційної делегації з України: заступник голови Верховної Ради Микола Томенко, депутат Верховної Ради Євген Суслів, посадник (мер) міста Канів Віктор Ніколенко та його заступник Анатолій Леонтєв. Гостей представляли ведучі програмою відкриття монумента.

Від імени міністра закордонних справ Канади Дж. Бейрда виступив депутат правлячої Консервативної Партії Канади Тед Опіц. Він привітав учасників церемонії зі святкуванням 120-ої річниці поселення українців у Канаді і наголосив на внеску канадців українського роду в розбудову Канади. Опіц привітав українців також з 15-ою річницею

Конституції та з 20-ю річницею Незалежності України, яку Канада визнала першою серед західних країн. Промовець підкреслив бажання Уряду Канади розвивати взаємовигідну співпрацю з Україною і висловив сподівання на успішне завершення українсько-канадських переговорів про вільну торгівлю.

Окремо вітали святочну українську громаду новообраний голова Канадсько-української групи дружби Парламенту Канади Роберт Сопак, член провінційного урядового інфраструктури Боб Шареллі від Прем'єра провінції Онтаріо, заступник Прем'єра провінції Саскачеван Кен Кравець, заступник посади (мера) Оттави Стів Дерош, сенатор Рейнер Андрейчук та інші члени Парламенту Канади. На відкритті пам'ятника Т. Шевченкові були присутні також керівники багатьох дипломатичних установ, акредитованих в Оттаві.

Присутні з особливою увагою слідували за виступом представників України — Посла Ігоря Осташа та заступника Голови Верховної Ради Миколи Томенка, який вітав українців Канади від імені Верховної Ради України та вказав на велич Шевченка в Українському Народі. Нав'язуючи до слів Кобзаря, м.ін. відмітив, що «мусимо жити на нашій не своїй землі», але висловив сподівання на краще майбутнє України. Мусимо бути перш за все українцями, а відтак членами партій, — сказав. Така порада відноситься не лише до діаспори, але й перш усього до України, до народних депутатів і всього панівного проводу.

Саме турбота про долю України прозвучала у словах Голови Конгресу Українців Канади Павла Грода, який згадав про політичні репресії в Україні та м.ін. сказав: «Як канадці, ми прислуховуємось до закликів Шевченка й уважно спостерігаємо за подіями в Україні та закликаємо підтримувати демократичні здобутки в ній. Конгрес Українців Канади закликає уряд Канади включити відповідні вимоги до переговорів Канади з Україною про вільну торгівлю, які б гарантували захист людських прав, дотримання закону права та демократії в Україні».

Програма відкриття пам'ятника Т. Шевченкові була двомовна — українська і англійська, а деякі промови перекладались англійською мовою.

Після виконання національних гімнів України і Канади, представлення почесних гостей та після їхніх

привітів і промов, українська молодь стягнула з пам'ятника полотнище. Цей момент збагатив зворушливий «Заповіт» Т. Шевченка у виконанні Канадської Капели Бандуристів з Торонто під батуту заступного артиста України Віктора Мішалова. Під час виконання «Заповіту» публіка стояла. Це тільки в підневільній Україні влада казала людям сидіти, або ще краще зовсім не співати «Як умру, то поховайте».

Перед публікою постала на високому п'єдесталі достойна постать Тараса Шевченка в молодому віці на весь зріст. Шевченко зображений у модному в його часі довгому плащі; задивлений у віддаль. У лівій руці тримає палітру з трьома щітками до малювання. Головний монумент стоїть на гранітному фундаменті разом біля 8.5 метра висоти. Постать Шевченка має три метри висоти і важить 630 кілограмів. На трьох коротших п'єдесталах приміщено мистецькі твори з творчості Поета. На одному видні ілюстрація до поеми «Гайдамаки» (висота 1.2 метра, вага 156 кг); на другому — Катерина з дитятком — ілюстрація до поеми «Катерина» (висота 1.2 м, вага 163 кг); на третьому — Бандурист (висота 1.2 м, вага 156 кг). Постать Шевченка встановлено на шістьох великих гранітних брилах, що важать біля 5—6 тонн кожна. Ці брили стоять на однометровому фундаменті. На створення фундаменту під пам'ятник зужито біля дев'ять тонн сірого граніту. Авторам пам'ятника був славнозвісний скульптор Леонід Молодожанин з Вінніпеґу, — автор пам'ятників Шевченкові у Вашингтоні (США), Буенос-Айресі (Аргентина) та в Прудентополі (Бразилія). Проектувальником і конструктором монумента був видатний архітектор Радослав Жук — почесний член Української Академії Архітектури.

До речі, Леонід Молодожанин помер у 2009 році, тож пам'ятник подарувала Оттаві його вдова — пані Маргарита, яка померла наступного дня після відкриття пам'ятника Шевченкові.

Слідувало посвячення пам'ятника дванадцятьма священиками під проводом Владик Української Православної і Католицької Церков — Андрія і Степана та посадження біля пам'ятника запорізького дуба, в якому взяли участь також члени офіційної делегації з України. Цей дуб ростиме на привезеній землі з Шевченкової могили в Каневі,

що змішалася з вільною та гостинною канадською землею.

Мистецька програма, що слідувала, була дуже гарна, але доволі довга. Її проводив маестро Сашко Лірник. У концерті взяли участь, окрім Канадської Капели Бандуристів, танцювальний ансамбль «Світанок» з Оттави, хор церкви св. Отця Миколая з Торонто (який співав під час освячення пам'ятника), тріо бандуристок (Олена Гриньків, Надійка Полянська й Адріана Туз) з Торонто, дуєт Надія Колач-Кулинич та Олег Бунча з Торонто, Ірина Завадська — майстер художнього слова з Торонто та сумівський хор «Відлуння» з Монреалю. У мистецькій програмі виступили також запрошені гості з України: народна артистка Ніна Матвієнко та фіналіст конкурсу «Україна має талант» — бандурист Ярослав Джусь. Не можна проминути нагадування Матвієнко про потребу молитви за Україну, мовляв не слід просити все для себе, але й за Батьківщину треба молитись, щоб Господь послав духовну благодать нашому народові. Годиться згадати також зворушливу декламацію Ксені Біланюк «Мені однаково» українською, англійською та французькою мовами.

Цього погідного дня під блакитним небом канадської столиці лунало Шевченкове слово, звучали українська пісня і музика, а багато людей у вишиванках демонструвало любов до своєї культурної спадщини, до Тараса Шевченка, якого сьогодні достойно вшанувала українська спільнота Канади величавим пам'ятником і, за словами Кобзаря, пом'янула незлим тихим словом.

Однак, Комітет Будови Пам'ятника Шевченкові не позбувся усіх обов'язків і турбот, бо треба ще 50,000 доларів на завершення проекту. Збірка фондів продовжується. З цією метою і подаємо адресу, на яку можна посилати гроші: Orest Dubas, Chair — Taras Shevchenko Monument Committee, 11 York Street, Ottawa (Ontario), Canada K2C 4B6.

Додаткові фото та відео з відкриття пам'ятника можна побачити на вебсайті:

<http://www.infoukes.com/tarasinottawa/>
На світлині: Загальний вигляд пам'ятника Т. Шевченка, відкритий 26-го червня 2011 року в Оттаві.

ПІДСУМКИ ОЛІМПІАДИ З ПРОГРАМУВАННЯ

У Дніпропетровському національному університеті ім. Олеся Гончара з пройшов II регіональний етап Всеукраїнської та 36-ї Міжнародної студентської командної олімпіади з програмування 2011 року серед ВНЗ III-IV рівнів акредитації східного регіону (Дніпропетровської, Донецької, Луганської, Харківської областей). Олімпіада проводиться на виконання Указу Президента України «Про заходи щодо забезпечення пріоритетного розвитку освіти в Україні».

Олімпіада з програмування — це щорічна система масових очних змагань у творчому застосуванні здобутих знань, умінь і навичок командної роботи з комп'ютерної алгоритміза-

ції та створення ефективних програм на базі обраних алгоритмів серед студентських команд. Її місією є виявлення, відбір та підтримка обдарованої студентської молоді, розвиток алгоритмічного мислення та підвищення рівня знань і практичних навичок студентів вищих навчальних закладів усіх напрямків підготовки з інформатики, дискретної математики, математичної логіки, розробки алгоритмів та програм. А також активізація навчально-пізнавальної діяльності студентів та реалізація їх творчих здібностей, стимулювання творчої праці, системне вдосконалення навчального процесу, підвищення якості підготовки фахівців для народного господарства України.

Головною метою є створення умов для формування та підготовки університетських команд для участі у командній студентській першості світу з програмування ACM-ICPC (Association for Computing Machinery — International Collegiate Programming Contest), яка спирається на національні та регіональні олімпіади з програмування у всьому світі для визначення команд — учасниць світового фіналу. Всеукраїнська олімпіада є складовою частиною відбіркових змагань Першості світу і проводиться за узгодженими з нею правилами. Всі учасники реєструються як учасники Першості світу на її сайті.

Участь у змаганнях взяли 37 команд та 4 команди поза конкурсом, які складаються з трьох студентів і тренера. 18 і 19 травня в університетському ліцеї інформаційних технологій відбувалися пробний (знайомство з системою проведення олімпіади) та основний тури. Кожна команда отримала в розпорядження комп'ютер. Для забезпечення рівних умов усім учасникам були надані комп'ютери однакової потужності. Тривалість туру II етапу Олімпіади складала 5 годин. Для розв'язання пропонувалося до 10 олімпіадних завдань різної складності. При цьому не дозволялося користуватися літературою, калькуляторами та іншими допоміжними засобами.

20 травня проходило підведення підсумків, урочисте привітання та нагородження переможців, закриття олімпіади, яка стала творчим змаганням з професійної та практичної підготовки студентів.

На церемонії нагородження організатори змагань — завідувач кафедри математичного забезпечення електронних обчислювальних машин, професор Олег Григорович Байбуз і відповідальний секретар змагань — завідувач кафедри комп'ютерних технологій, доцент Олександр Леонідович Хиха приві-

тали студентів з успішним завершенням олімпіади і зробили короткий технічний аналіз того, що відбулося в Дніпропетровську. За рейтингом команд, 1 місце посіла команда Національного технічного університету «Харківський політехнічний інститут»; 2 місце поділили Харківський національний університет ім. В.Н. Каразіна та Харківський національний університет радіоелектроніки. Команда Дніпропетровського національного університету ім. О.Гончара посіла 3 місце (четверте в рейтингу) і вийшла в першу лігу. А

всього до першої ліги (півфіналу першості світу) потрапили вісім команд-учасниць. Всі команди отримали сертифікати та цінні подарунки від спонсорів.

Олімпіада проходила на гостинній території Ліцею інформаційних технологій при ДНУ ім. О.Гончара, чотири команди якого виступали поза конкурсом і показали чудові результати.

Інформаційно-аналітичне
агентство ДНУ ім. О.Гончара.

З ІНІЦІАТИВИ ОЛЕКСАНДРА ВІЛКУЛА БУДЕ СТВОРЕНО ОБЛАСНИЙ САНАТОРНО- ОЗДОРОВЧИЙ ЦЕНТР ДЛЯ ДІТЕЙ-СИРІТ

Заступники голови облдержадміністрації Геннадій Темник та Марія Пустова провели виїзну нараду щодо підготовки до початку робіт з реконструкції Дитячого закладу оздоровлення та відпочинку ім. Олександра Матросова в селі Орлівщина Новомосковського району.

У 2010 році з ініціативи губернатора області Олександра Вілкула на Дніпропетровщині розпочалося відновлення дитячих закладів оздоровлення. Цього року відновив свою роботу дитячий табір «Ювілейний» у Новомосковському районі. Наступного року в районі розпочне свою роботу ще один табір — Дитячий заклад оздоровлення та відпочинку ім. О. Матросова. За 27 років з часу його існування тут не проводилося жодного капітального ремонту.

«Завдяки ініціативі губернатора Олександра Вілкула цей дитячий табір залишився в обласній комунальній власності і був знятий з переліку об'єктів, виставлених на приватизацію. Це близько 8 гектарів рекреаційної землі, яка буде служити дітям-сиротам нашого регіону», — наголосив Геннадій Темник.

Загальна кошторисна вартість реконструкції табору — близько 32 млн грн. Фінансування здійснюється з обласного й державного бюджетів. З ініціативи та за сприяння губернатора області Олександра Вілкула в цьому році з обласного бюджету виділено 3 млн 700 тис грн. З держбюджету — 11 млн. грн. «Об'єкт планується завершити до кінця травня наступного року, тобто — до початку наступного оздоровчого сезону. Наразі усі підготовчі роботи до початку реконструкції виконано», — сказав Геннадій Темник.

Губернатор Олександр Вілкул поставив завдання створити на базі цього табору обласний санаторно-оздоровчий центр соціальної адаптації для дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування. «Центр розрахований на 300 місць і буде функціонувати цілий рік. У таборі будуть працювати школа та дитячий садок. А медичний корпус буде розширений і оснащений сучасним обладнанням», — наголосила Марія Пустова.

За її словами, вже сьогодні для роботи в майбутньому санаторно-оздоровчому центрі підбираються кращі педагогічні та медичні кадри області.

Довідка.

Дитячий заклад оздоровлення та відпочинку ім. Олександра Матросова є комунальним закладом Дніпропетровської обласної ради.

На його території знаходяться: 2-поверхова клуб-ідея, 1-поверховий медичний корпус, три спальні, 2-поверхові корпуси, господарський корпус, котельня, трансформатор-

на підстанція, каналізаційна насосна та водопровідна насосна станції, пожежні резервуари, душовий павільйон, відкрита літня естрада, танцювальний майданчик, футбольне поле, баскетбольний і волейбольний майданчики, залізобетонна огорожа (протяжністю 1300 м), тротуари, асфальтобетонні автодороги (площею 14,8 тис. кв. м). Усі зазначені господарські об'єкти потребують реконструкції.

За дорученням губернатора Олександра Вілкула цього літа в області буде оздоровлено 201,5 тис. дітей — це 64% від загальної кількості дітей шкільного віку області. Це на 10% більше, ніж торік, коли було оздоровлено 181 тис. дітей.

У тому числі влітку цього року буде оздоровлено близько 101 тис. дітей, які потребують особливої соціальної уваги та підтримки (у 2010 році було оздоровлено 87 тис.). Як і минулого року, у Дніпропетровській області буде оздоровлено 100% дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування (всього дітей-сиріт в області 9 821 особа, шкільного віку — 7,2 тис.).

Цього року в області працюють 975 дитячих закладів оздоровлення та відпочинку, з них 24 заміських, 950 з денним перебуванням, 1 праці та відпочинку. Крім того, оздоровлення дітей області здійснюється на базі 11 санаторіїв, які працюють протягом року.

Інф. ГУОН ОДА.

«ВЕСЕЛКА» — ЦЕ ТАМ, ДЕ ЗАВЖДИ ВЕСЕЛО

1 червня 2011 року, в День захисту дітей, розпочав свою роботу оздоровчий літній табір «Веселка», що відкрився на базі КЗ Балівська СЗШ. Традиційно відкриття табору було відзначено Днем туризму, в якому прийняли участь не лише вихованці табору, а й усі учні школи.

Власне церемонія відкриття табору пройшла наступного дня, 2 червня. В урочистій обстановці була проведена лінійка, на якій членів трьох загонів зарахували до складу «Веселкової республіки». Символом приналежності до її громадянства стали строкаті галстуки, урочисто пов'язані на шиї новачків. Начальник табору Валентина Коновал привітала присутніх з відкриттям табірної зміни і підняла прапор оздоровчого табору «Веселка» над ґанком школи. Завершилася урочиста церемонія масовим конкурсом «Майдан's», на якому кожен загін представив свою танцювальну композицію.

А далі потяглися звичайні табірні будні... Але ні! Які ж будні? Якщо кожен день був святом!

Дійсно, кожен новий день в таборі проходив під якимось гаслом або номінацією.

3 липня — День індіанця. У цей день деякі жителі села здивовано знизували плечима і обережно (про всяк випадок) обходили стороною

групи розмальованих і «озброєних» луками та списами дітей, що сходилися до школи. І було чого берегтися! Адже в цей день село було «атаковане» трьома дикими племенами: «Коники-стрибунці», «Чунга-чанга» та «Вірні друзі». Очолювані своїми «вождями» Дашею Височин, Альоною Краснічковою та Робертом Іонановим «племена» зустрілися на подвір'ї школи, де змагалися в конкурсах на кращу бойову розмальовку, на кращого стрільця з лука та металника списа, на кращий бойовий танок.

Наступні дні теж не давали нікому сумувати. День дівчаток з конкурсами «Краща зачіска», «Найоригінальніша сукня»; День хлопчиків з конкурсами «Портфоліо», «Слабо!»; День іменинника з феєричним шоу «Під знаком Близнюків»; День фантазера з конкурсом на кращого «Мюнхгаузена» стали незабутніми подіями в житті маленьких «веселчат». Традиційно цікаво і захоплююче пройшли День гумору, День музики, День майстрів.

Але головної події сезону нетерпляче очікували всі — від найменшого першокласника до басовитих хлопців-восьмикласників... День Нептуна! Коли, як каже молодь, можна «одірватися по повній». Зранку дівчатка перетворилися на чарівних «русалок», а хлопці на суворих і нещадних блукачів морів — «піратів». Начальник табору на цей день обернулася на «Володарку морську». Щоб її розважити, «русалки» заспівали чарівних пісень і затанцювали вишуканих підводних танців. «Пірати», щоб задобрити грізну володарку водних глибин, розповідали їй всілякі моряцькі побрехеньки та анекдоти на морську тематику. Після цього наступив найбільш очікуваний момент свята — задовбрана розвагами морська цариця дала дозвіл на обливання водою. Ось де дитяча енергія вихлюпнулася через край! Ще б пак, можна вільно робити те, що вчителі забороняли робити цілий рік — обливатися водою досхочу. Та ще й можна хлюпнути пару відер і на вихователів, і навіть на саму «Володарку морську», і ніхто не образиться! Під палючими променями сонця всі миттєво обсихають і йдуть до їдальні, яка в цей день перетворюється в «кают-компанію», і з насолодою сьорбають справжній «флотський борщ», приготований на шкільному «камбузі».

А 15 червня «веселчата» зустрічали гостей, які привезли до табору гарний концерт, підготовлений за сприяння районного відділу у справах сім'ї, молоді і спорту. Діти залишилися дуже задоволені цим подарунком.

Швидко пролітає літо. Швидко минув 21 день табірної зміни. Настав сумний день прощання з табором. 21 червня — закриття табірної зміни було відзначено урочистою лінійкою, святковим концертом, церемонією нагородження учасників табору. А потім запалало Багаття Дружби, яке і знаменувало момент закінчення зміни у Балівському пришкольному таборі «Веселка» 2011 році.

Всього за червень 2011 року в таборі «Веселка» було оздоровлено більшість учнів 1—8 класів. Дворазове харчування, веселі свята і конкурси, призи і подарунки, зайнятість дітей — все це ось вже 4-й рік поспіль робить наш табір популярним не лише серед школярів, а й серед їх батьків.

Тому, прощаючись сьогодні з табором «Веселка», ми сподіваємось на нову зустріч з ним. Дорога «Веселко»! Ми не кажемо тобі «До побачення». Ми говоримо: «До зустрічі в наступному році!»

**Аваторський колектив
працівників та вихованців
табору «Веселка»**

ОЛЕКСАНДР ВІЛКУЛ ВРУЧИВ КРАЩИМ ВИПУСКНИКАМ ПОСВІДЧЕННЯ ЧЛЕНІВ МАЛОЇ АКАДЕМІЇ НАУК

Голова облдержадміністрації Олександр Вілкул вручив кращим абітурієнтам, які отримали найвищі результати (200 балів) у цьогорічному зовнішньому незалежному оцінюванні, посвідчення членів Дніпропетровського відділу Малої академії наук України. Також випускники отримали від губернатора в подарунок електронні книги.

«Сьогодні ми нагородили кращих випускників шкіл області. Вони показали найвищі результати із зовнішнього тестування. Це золотий фонд нашого регіону. Його майбутня еліта», — сказав Олександр Вілкул. Голова облдержадміністрації побажав їм подальших успіхів у навчанні й запросив майбутніх студентів до спільної ефективної роботи в рамках Молодіжної ради при облдержадміністрації.

«В області реалізується програма з підтримки обдарованої молоді. Обласна влада створює всі умови для того, щоб молодь отримала якісну освіту й розвивала свої професійні навички», — сказав Олександр Вілкул. Зокрема, в області діє програма грантів та іменних губернаторських стипендій для підтримки молодих вчених, а для студентів та аспірантів проводяться обласні наукові конкурси, через які підтримуються креативні пропозиції молоді, які в подальшому допоможуть в успішній реалізації стратегічних завдань розвитку регіону.

В області реалізується державна програма щодо забезпечення молоді першим робочим місцем. «Ми створюємо систему „Школа — ВНЗ — перше робоче місце“, яка орієнтується безпосередньо на потреби ринку праці. Усі діти зі студентських сімей

нашого регіону безкоштовно відвідують дитячі садки. Ми почали розробку комплексної програми з будівництва доступного житла для молоді. Ми працюємо для того, щоб молодь відчувала себе впевнено на Дніпропетровщині. Ми робимо все, щоб наша молодь вчилась в наших вишах, отримала достойну роботу в нашому регіоні й мала всі можливості самореалізуватися», — наголосив губернатор.

Також Олександр Вілкул подякував батькам випускників за їх належне виховання. «Прийміть щире подяку за виховання ваших дітей, яке стало основою їх високих досягнень у навчанні. Ваша любов, терпіння й наполегливість дали нашому регіону й країні найцінніше — освіченого, сумлінного, відповідального та працелюбного громадянина», — сказав він.

ДОВІДКА.

Кількість випускників загальноосвітніх навчальних закладів області в 2011 році становить:

- на базі 9-ти класів — 32 763 особи;

- на базі 11-ти класів — 11 545 осіб.

Загалом для участі в зовнішньому незалежному оцінюванні (ЗНО) цього року було зареєстровано 17657 осіб, які виявили бажання вступити до вищих навчальних закладів. З них з'явилося на тестування 88% від зареєстрованих.

За підсумками проведення ЗНО 33 учні отримали 200 балів.

Инф. ГУОН ОДА.

• ДЕБЮТ В «БОРИСТЕНІ»

Олексій ТИЩЕНКО,
(м. Дніпропетровськ)

МОТАНКА

*Одружився парубок з дівчиною.
Подарували мотанку.
Мотанка підняла ручки.
Береже родину.
Народилося дитятко.
Подарували мотанку.
Мотанка підняла ручки.
Береже дитятко.
Зійшло сонце.
Прийшов вечір.
Мотанка підняла ручки.
Береже світ.*

БІЛА КОРОВА

*Біла корова йде зоряною толокою.
Повне вим'я молока.
Місяць-ріжки над головою.
Біла корова.
Дзюрчання теплого молока в дійницю.
Біла корова...
Повні глеки молока.
Біла корова.
Рушники в хаті.
Свічка горить на покуті.
Біла корова.
Я біжу по росяній траві.
Біла корова.
Я вічно молодий...*

ЗА ТРАДИЦІЄЮ ЩОРОКУ У ПЕРШУ СУБОТУ ЛИПНЯ НАЦІОНАЛЬНИЙ ГІРНИЧИЙ УНІВЕРСИТЕТ ГОСТИННО ЗУСТРІЧАВ СВОЇХ ВИПУСКНИКІВ

Прекрасно організована під егідою Асоціації випускників НГУ 48-а зустріч залишила приємні враження. У стінах університету і навколо нього того дня випромінювалося невидиме очам, але відчутні серцю тепло і радість. Море усміхнених облич! П'ять, десять, двадцять...п'ятдесят п'ять років тому вони були студентами, а сьогодні прибули в улюблене місце своєї юності. «Ми навчалися не просто в ДГІ, — говорять геологині випуску 1961-го року, — а в Прекрасному Палаці, який полюбили на все життя. І раді бачити його ще гарнішим, ніж він

фонтану. Географія прибулих неосяжна: Україна, Росія, Владивосток, Якутія, Естонія, Німеччина, Франція...

Вітаючи гостей, ректор НГУ, академік НАНУ, голова Асоціації випускників Геннадій Півняк, зазначив, що колишній ДГІ, перетворившись на університет, нині у дослідницькому статусі, не зрадив ні назви, ні справі гірничій. «Тож, дорогі випускники, цінуємо і ваш подвиг — бути гірниками все життя!» — такими словами завершив свій виступ ректор.

Надія ГРИНЬКО.

був». У сквері біля пам'ятника М. Ломоносову чекають на однокурсників елегантне подружжя Сергій і Ніна Усатови, які приїхали з Павлограда. Обоє понад 30 років тому закінчили електротехнічний факультет. Практично стільки ж років працював на шахтах Західного Донбасу Сергій. За прикладом батьків тут навчалися їх сини Єгор і Кирило, й обидві невістки.

«Всі дороги ведуть в НГУ, — говорить колишній директор Навоїнського комбінату, що в Узбекистані, Микола Кучерський. — Протягом всього життя я з гірничим!». Вирує радість і у дворі біля

В НГУ БУДЕ СТВОРЕНА НАВЧАЛЬНО-ТРЕНУВАЛЬНА ЛАБОРАТОРІЯ ДЛЯ ЕНЕРГЕТИКІВ

З робочим візитом 20 серпня в НГУ побував заступник міністра палива та енергетики України Сергій Чех. Він зустрівся з Геннадієм Півняком — ректором Національного гірничого університету, академіком НАНУ, провідними науковцями вузу та Олександром Фоменком — генеральним директором ПАТ «Дніпро-

обленерго». На зустрічі мова йшла про встановлення співпраці між Національним гірничим університетом й Міністерством паливної та енергетичної промисловості України, а саме, про створення навчально-тренувального центру на базі ПАТ «Дніпрообленерго» і навчальної лабораторії на базі НГУ.

Гірничий університет має багаторічний досвід підготовки фахівців в електроенергетиці. Але час рухається вперед і вимагає інноваційних змін у сфері навчання і практики.

За словами заступника міністра, створення такого навчально-тренувального центру дозволить проводити

цільову підготовку спеціалістів для конкретного підприємства. Це в свою чергу істотно знизить час адаптації майбутніх молодих спеціалістів на виробництві.

Як колишній випускник НГУ — Сергій Михайлович, зазначив, що йому приємно усвідомлювати активну позицію рідної альма-матер щодо інноваційних заходів підвищення якості навчання своїх студентів і можливості отримати ґрунтовну практику.

У ході робочого візиту Сергій Чех відвідав кілька лабораторій Інституту електроенергетики НГУ, Дніпродзержинську підстанцію «Аули» і Павлоградський район електричних мереж.

Інформаційно-аналітичний центр НГУ.

ПРОФТЕХОСВІТА ДНІПРОПЕТРОВЩИНИ ВПРОВАДЖУЄ МОБІЛЬНУ СОЦІАЛЬНУ РЕКЛАМУ

Провідним напрямком в позиціонуванні робітничих професій є те, що зміст профорієнтаційного забезпечення повинен випереджувально оновлюватись відповідно до динамічних змін на ринку професій, а в ідеалі являти собою гнучку інформацію про світ професій і комплекс методик профорієнтування.

В цьому році випробувана та діє система мобільної соціальної реклами з підняття престижу робітничих професій.

Найбільш ефективно працює в цьому напрямку Дніпропетровський центр підготовки та перепідготовки робітничих кадрів туристичного сервісу (ДЦПРКТС). Соціальна реклама записується на електронних носіях та демонструється на регі-

ональному та шкільному радіо, розповсюджується школярам для прослуховування на плеєрі, використовується для інформування населення в сільській та районній місцевості через гучномовець, який розташований на автомобілі.

Цікавим є створення «Рекламидискоотеки», яка записується на електронні носії разом із популярною у молоді музикою та розповсюджується старшокласникам на профорієнтаційних заходах безкоштовно.

Також реклама надсилається на електронну пошту та сайти шкіл, розміщується на автотранспорті (автотюнінг), за участі учнівського самоврядування налагоджено випуск учнівської газети «Вісник центру»,

створені короткометражні рекламні фільми, які використовуються для трансляції на телебаченні та на профорієнтаційних заходах.

Ці види реклами успішно пройшли випробування в позиціонуванні робітничої професії, формуванні державного замовлення відповідно до потреб економіки та регіонального ринку праці.

Мобільність соціальної реклами має великий потенціал — привертає увагу старшокласників, їх батьків та соціальних партнерів до освітніх можливостей профтехосвіти Дніпропетровщини.

***Директор НМЦ ПТО
В.М. ВАСИЛИНЕНКО.***

Учнівське самоврядування ДЦПРКТС в творчому процесі створення та розповсюдження соціальної реклами.

ЛЮДИНА — ТАЛІСМАН

Василь КАНДЕЛА.

У кожного народу є свої талісмани. Вважається, що їх символізм оберігає людей від злиднів, хвороб,

сумних звісток. На Україні з давніх часів таким оберегом є вишивки. Щоправда, сьогодні мало в якій осе-

лі залишилось традицією вишивати та прикрашати своє помешкання рушниками. Але для Василя Кандели із Краснопілля Дніпропетровської області вишивання — саме життя. Не проходить і дня, щоб він не сів за свою улюблену справу.

Майстерність у вишивці Василя Кандели помітили з першої ж виставки у Краснопілляській школі. З тих пір відбулося безліч персональних виставок народного майстра. Їх велич у простоті символів та душевності, якою дихає кожний витвір цієї людини. На своїх рушниках він більш за все любить зображати квіти. Є багато й портретів Тараса Шевченка, також вишивав Олеса Гончара, Лесю Українку, Івана Франка. На цьогорічних Гончарівських читаннях у Національному гірничому університеті роботи Василя Кандели стали одними із атрибутів цього свята. Дружина видатного пи-

З дружиною Валентиною Іванівною.

сьменника Валентина Гончар вишиті портрети чоловіка назвала шири-ми.

Творчість Василя Демидовича дехто зводить до сучасного феномена. Але він не зважає на ці слова. Говорить, що раніше не можна було й уявити хату без рушника. Так було і в його родині. Хоча розуміє — зараз все змінилось. Вчитись вишивати мало в кого є бажання, а той, хто має цю необхідність, потребує чималих коштів на оздоблення рушників. На що майстер і витрачає свою велику пенсію.

На своєму вишиванні Василь Кандела не робить бізнесу. Живе в селі, подалі від міської метушні, разом зі своєю дружиною Валентиною Іванівною. В цьому році вони відзначають своє золоте весілля. Подружжя завжди вдвох. «Це мій талісман», — любить повторювати на своїх виставках Василь Демидович. Без цього «талісману» майстер,

Виставка Василя Кандели в Центрі культури української мови ім. О. Гончара.

Рушник майстер української вишивки створює приблизно за півтора місяці. На тканині заздалегідь не малює олівцем, відразу виводить

«оживляти» світ на своїх рушниках. Але Василь Кандела має ще одне хобі — земельне господарство. Цікавиться літературою щодо саджання городу, доглядання за землею. Простота його української душі власне і є тою таємницею народного мистецтва. Хоча Василь Демидович і посміхається у відповідь на компліменти, говорить, що нічого особливого в його творчості немає — його рушники-талісмани помітні серед інших і приносять радість ще не одному поколінню.

На сьогодні колекція рушників майстра нараховує понад ста робіт. Та Василь Кандела людина натхненна. В найближчий час планує поповнити свою народну скарбницю рушником до 20-річчя Незалежності України та портретом видатної нашої сучасниці, письменниці Ліни Костенко.

Наталія АНДРЮШЕНКО.
Фото Світлани ТКАЧЕНКО.

Рушники.

можливо, й не почав би вишивати. Та, коли вийшов на пенсію, поступово долучився до улюбленої справи дружини й сам вже почав створювати талісмани українського народу — рушники та вишиванки.

Бажання стати художником у Василя Кандели з молодих років. Мріяв вступити до інституту, малювати пейзажі. Але доля склалася не без випробувань. Закінчивши школу художників-оформлювачів майстру довелося малювати безліч портретів за своїм місцем роботи на Дніпропетровському шинному заводі. Головним завданням довгий час було зображати на картинах вождя революції. Тільки на пенсії Василь Демидович відчув красу життя займаючись вишивкою.

на ній хрестиком народні символи добробуту. І всі дивуються, як чоловік може бути таким чуттєвим і

Василь КАНДЕЛА і Валентина ГОНЧАР

ВІД ШАХТНОГО ПІДЙОМНИКА ДО ДОМОВОГО ЛІФТА...

Городяни так звикли до ліфтів, що давно перестали боятися цих «ящиків», які висять на сталевих тросах (канатах) і вимагають від них безперебійної роботи. А ще ми часто обурюємося, що час від часу через неполадки нам доводиться провести деякий час у застряглому ліфті. А що робити, якщо застряглий ліфт і не думає «заводитися»? Та все ж головна небезпека — раптовий обрив тросів і — на жаль — падіння кабіни в ліфтову шахту, як це сталося нещодавно в 20-поверховому житловому будинку в Одесі по вул. Середньофонтанській, 196. Що робити, аби не допустити подібної аварійної ситуації і можливої загибелі людей?

Звичайно, найпереконливішу відповідь на це запитання нам можуть дати тільки фахівці. Приміром, доцент кафедри будівельної, теоретичної та прикладної механіки Національного гірничого університету (НГУ, м. Дніпропетровськ) Дмитро Колосов знає про троси і канати все й навіть більше. Він один із продовжувачів наукової школи зі створен-

ня, розрахунку і конструювання гумотросових тягових і зрівноважувальних канатів (ГТК), а також гумотросових конвеєрних стрічок (ГТС) для використання їх у гірничовидобувній промисловості. До речі, початок формування цієї школи припадає на середину 70-х рр., а її фундаментом є відомий вчений в галузі шахтного підйому професор Федір Флоринський.

Іншими словами, Дмитро Колосов поглиблено досліджує гумотросовий тяговий орган (або просто канат), який використовується в промислових цілях. Цілком логічно, як стверджує сам дослідник, практичні висновки своїх досліджень застосувати і для удосконалення тягових органів ліфтових підйомників. Адже канати — одна з основних складових як промислових шахтних підйомних установок, так і вантажно-людських ліфтових підйомників загального призначення. Тому рекомендації з їх виготовлення та експлуатації, а також створення нових конструкцій вітчизняних високоміцних і надійних ГТК і ГТС годяться як

для промислових цілей, так і для потреб житлового господарства.

А тепер все по порядку. Обізнані люди знають, що спочатку в усьому світі і в Україні шахтні підйомні посудини — вантажні скіпи і вантажно-людські кліті — опускалися і піднімалися на сталевих круглих канатах. І альтернативи їм довгий час не було. При цьому для забезпечення нормальної роботи підйомної установки необхідно використовувати так званий зрівноважувальний канат як противагу. Зусилля вітчизняних і зарубіжних вчених були спрямовані в основному на вдосконалення підйомних канатів. Зрівноважувальним канатам, що несуть навантаження тільки власної ваги, приділялося значно менше уваги. Зі збільшенням глибин шахт чітко проявилися проблеми, пов'язані з поведінкою зрівноважувальних канатів. Вони перекручувалися в стовбурі шахти, швидко корозіювали і зношувалися внаслідок безпосереднього контакту з армуванням стовбура, шахтними водами і «мулькою». При значно більшому, ніж для підйомних канатів, запасі міцності, термін служби зрівноважувальних канатів незначно відрізнявся від терміну служби підйомних і становив 2—3 роки.

Розробки послідовників і учнів професора Флоринського — вчених з Дніпропетровського гірничого інституту (нині НГУ) Леоніда Колосова і Віталія Безпалька зробили буквально переворот у галузі шахтного підйому. Вони вперше запропонували застосовувати в якості зрівноважувальних не сталеві круглі, як у всьому світі, а плоскі гумотросові канати. Що й було вперше впроваджено на низці шахт України (Кривбас), Білорусі, Казахстану, починаючи з 1971 р. Результати дослідно-промислової експлуатації зрівноважувальних ГТК показали, що останні за всіма параметрами виграють в роботі. Термін їх служби збільшився майже в 4 рази в порівнянні зі сталевими канатами, вони не перекручуються в стовбурі, і, що важливо, було усунуте додаткове подовження каната від його розкручування. Крім цих переваг, у ГТК повністю відсутня корозія, адже сталеві троси, укладені в цей канат,

Доцент кафедри будівельної, теоретичної та прикладної механіки Національного гірничого університету (НГУ, м. Дніпропетровськ) Дмитро КОЛОСОВ демонструє нову ліфтову лебідку з ГТК.

не іржавіють, завдяки гумовій захисній оболонці. Більше ніж 40-річний успішний досвід виготовлення та експлуатації плоских зрівноважувальних ГТК на шахтах Кривбасу послужив основою подальшого розвитку цього напрямку. Він став перетворюватися в напрямок використання ГТК не тільки як зрівноважувальних, а й як підйомних і тягових.

В 1994—1999 рр. на основі спільної роботи вчених НГУ та Криворізького залізничного комбінату вперше в СНД була змонтована і запущена у виробництво технологічна лінія з виробництва плоских ГТК (1994 р.) і ГТС (1999 р.). Це дозволило наситити не тільки ринок України, а й здійснити поставки за кордон. Зараз гумотросові зрівноважувальні канати і гумотросові стрічки успішно застосовуються на рудних і вугільних шахтах Кривбасу і Павлоградського басейну, в Росії, Білорусі, Казахстані. За технічними параметрами вітчизняні ГТК за окремими показниками перевершують аналогічні польські канати фірми SAG і за ціною майже вдвічі дешевші. Відповідно, вітчизняне виробництво звільняє Україну від валютних витрат на придбання канатів за кордоном.

— Отже, в умовах глибоких обводнених шахт зрівноважувальні ГТК проявили себе блискуче. Чому б не оснастити всю шахтну установку такими надійними і довговічними канатами? Подальший розвиток школи розвивався саме цим шляхом, — розповідає Дмитро Колосов. — Так і вийшло, що з урахуванням попереднього досвіду ми запропонували використовувати ГТК в якості підйомних і тягових на підйомних установках зі шківом тертя. На основі розробок нашого університету на тому ж Криворізькому залізничному комбінаті у 2009 р. в баштовому копрі шахти «Гвардійська—2» на позначці +87 м вперше у світовій практиці змонтована промислова ліфтова підйомна установка вантажопідйомністю 400 кг, де в якості підйомних і зрівноважувальних канатів застосовані плоскі ГТК. У світовій практиці такого досвіду ще не було. З найбільш близьких аналогів можу назвати лише використання плоских тягових канатів у поліуретановій оболонці для вантажного та пасажирського ліфтового підйому фірмою Otis (США), проте ці тягові канати в кілька разів дорожчі, ніж вітчизняні. Ми запропонували абсолютно новий підхід використання

Баштові копрі шахти «Гвардійська», в одному з яких проходили випробування нового ліфтового підйомника з ГТК — тепер він працює там у штатному режимі.

ГТК, які, по-перше, дешевші від аналога (оболонка не поліуретанова, а гумова), по-друге, випускаються на потужностях нашого вітчизняного підприємства. При цьому ліфтовий підйомник оснащений контролюючою системою постійного моніторингу стану канатів — обрив одного із сталевих тросів призводить до миттєвої зупинки всього підйомника, що гарантує уникнути аварії і збільшити термін експлуатації канатів до 10—12 років.

У розмові з Дмитром Колосовим кореспондент вирішив поставити питання на засипку: а якщо вам запропонують взяти участь у повній модернізації ліфтів у житлових будинках, то чи готові ви, вчені, не тільки теоретично, але й практично до такої масштабної акції?

І молодий вчений відповів ствердно. Так, теоретична і практична база готова, причому така, за допомогою якої можна зробити повний переворот у ліфтовому господарстві України. І це робити необхідно, оскільки панорама стану ліфтового господарства в Україні, м'яко кажучи, дуже сумна. У будинку автора цих рядків ліфт знаходиться в жалюгідному стані, як і більшість його побратимів в сусідніх будинках. Ми не ставимо перед собою мету шукати корінь дикої безгосподарності в політичних колізіях, законодавстві і корупції країни. Просто скажемо, що мешканці вже втомилися платити за ліфт, який більше стоїть, ніж працює, але їм навіть чути не доводилося, щоб когось із відповідальних осіб покарали за подібну безгосподарність.

За даними Державного комітету з промислової безпеки, охорони пра-

ці та гірничого нагляду (Держгірпромнагляд) України тільки в Дніпропетровській області налічується понад 10 тисяч ліфтів у житлових будинках, причому майже 2 тисячі з них відслужили своє і вимагають або заміни, або модернізації. Щороку кількість таких підйомників збільшується на 600—800 одиниць.

— Але заміна тільки канатів, які відслужили своє, недоцільна, — вважає Дмитро Колосов. Раз українські ліфти вже морально і фізично застаріли, то єдино виправданим рішенням буде їх повна модернізація. Вона буде полягати не тільки в заміні діючих канатів на ГТК, а й в установці нової лебідки. До речі, проектування нових безредукторних, а отже, більш компактних і дешевих лебідок вже виконується в Київському Науково-інженерному центрі «Електропривод». В результаті ми отримуємо довговічну, надійну, компактну, при зіставленні з попереднім поколінням підйомників, ліфтову установку. Дослідник запевняє, що граничний термін експлуатації нових канатів у комплексі збільшиться з 3—4 років до 10—12, а, отже, за весь нормативний термін служби ліфтового підйомника (в Україні це 25 років), підйомні канати необхідно замінити тільки один раз!

І така комплексна заміна ліфтового підйомника вже здійснена на шахті «Гвардійська—2». Два роки там проводилися його експлуатаційні випробування на предмет виявлення дефектів. Сьогодні вони успішно завершені, дозвільні документи на подальшу експлуатацію отримані. Промислова ліфтова підйомна установка показала себе ви-

Інженер Центральної енерголабораторії ВАТ «Кривбасзалізрудком» Микола ШИДО демонструє новий причинний пристрій, який входить в комплекс розробленої підйомної установки. Його запропонував Дмитро Колосов замість балансирного причіпного пристрою, який мав різну довжину важелів і неоднаково реагував на зміну навантаження на канат, що викликало вібрацію. Нова конструкція причинного пристрою працює без балансира на пружинних динамометрах під кожен ГТК, що й забезпечує плавність ходу ліфта.

ключно з позитивного боку, відмічено чимало її достоїнств. Завдяки застосуванню плоских канатів (ремнів) з тросовою основою підвищується довговічність роботи тягового органу, надійність роботи ліфта, знижується енергоспоживання, а також відпадає необхідність в окремому машинному приміщенні в зв'язку із зменшенням габаритів приводного блоку.

Тут Дмитро Колосов робить необхідне роз'яснення:

Наприклад, для існуючих підйомників зі сталевими канатами при діаметрі підйомного троса 12—15 мм згідно діючих нормативів потрібен барабан з діаметром в 40 разів більший. Виходить, що звичайна підйомна лебідка в будь-якому житловому будинку повинна мати діаметр барабана близько 500—600 мм і вимагає технологічного поверху. Якщо ми застосовуємо нові гумотросові канати, то можемо закладати туди троси меншого діаметру. Їх може бути більша кількість. Приміром, один сталевий трос ми замінюємо чотирма тоненькими, як це застосовано на шахті «Гвардійська—2», що мають таку ж еквівалентну міцність. Але при цьому у нас різко зменшується діаметр барабана. Якщо ми закладемо в гумотросовий канат троси діаметром 3,1 мм (як це зроблено в Кривому Розі), то отримуємо діаметр бараба-

на всього 125 мм. Тобто барабан виходить у чотири рази компактніший і для нього не потрібне технологічне приміщення або просто додатковий поверх. Таким чином, при проектуванні нових будівель можна обійтися без технологічного поверху, чим значно скоротити обсяги капіталовкладень.

Отже, підіб'ємо підсумки роботи, виконаної вченими НГУ в даному напрямку.

1. Прогнозування збільшення терміну експлуатації ГТК на ліфтових підйомниках.

Значним досвідом використання ГТК на промислових підйомних установках можна і потрібно скористатися при реконструкції ліфтового господарства України, яке переживає аж ніяк не найкращі

часи. Отримані результати дозволяють обґрунтовано підійти до питань підвищення надійності і довговічності експлуатації ліфтових підйомників житлового господарства. В НГУ вперше у світовій практиці створення канатів розроблені теорія, методи розрахунку, технологія виробництва та використання плоских ГТК, що поєднують в собі високі ресурсні характеристики, які в 5—6 разів перевищують аналогічні характеристики сталевих канатів і гарантують значно більшу надійність підйомних установок, обладнаних такими канатами. Колектив дослідників кафедри будівельної, теоретичної та прикладної механіки НГУ, де проводяться дані дослідження під керівництвом професора Сергія Блохіна, прогнозує збільшення терміну експлуатації ГТК нових конструкцій на ліфтових підйомниках до 10—12 і більше років. Адже існуючі сталеві канати при їх інтенсивній експлуатації на ліфтових підйомниках вимагають заміни в середньому вже через 3—4 роки!

2. Що в результаті отримає мешканець багатоповерхівки?

Дмитро Колосов підкреслює, що експлуатаційні витрати на ліфтові підйомники, пов'язані з періодичною заміною канатів, скоротяться в середньому в 4—5 разів. Для кінцевого споживача — жителя багатопо-

верхівки — це означає, що практично 10—12 років його не турбуватимуть проблеми відмови в роботі ліфта через низьку надійність і недовговічність тягових канатів та пов'язані з цим фінансові витрати, а також заборона його експлуатації державними наглядовими органами внаслідок незадовільного стану або обривів канатів.

3. Економічні вигоди для України.

В Україні сьогодні налічується 112623 ліфтових установок зі сталевими канатами попереднього покоління, з них 22906 відпрацювали нормативний експлуатаційний термін і повинні бути виведені з експлуатації або реконструйовані. Очікуваний економічний ефект при оновленні ліфтового господарства та заміні канатів на 22906 ліфтових установках, які відслужили своє, дасть річну економію понад 34,08—39,97 млн. грн, а при подальшій заміні на гумотросові канати всього парку ліфтових установок України, річна економія складе більше 167,58—196,53 млн. грн. за рахунок значного збільшення довговічності канатів.

4. Як теорія втілюється в практику в гірничодобувній галузі?

З огляду на позитивний результат випробувань ГТК на ліфтовій установці шахти «Гвардійська—2», керівництво ВАТ «Кривбасзалізрудком» прийняло рішення про переобладнання інспекторського підйому шахти «Заря» на підйомні ГТК. Ця установка здійснюватиме підйом людей з горизонту 1340 м. Зараз спеціалісти інституту «Кривбаспроект» завершують роботи над проектом і з III кварталу 2011 року почнуться роботи з переобладнання підйомної установки.

Хочеться відзначити, що подібні новаторські розробки отримали реальне втілення лише завдяки активному сприянню і величезній роботі колишнього головного механіка комбінату, а нині інженера Центральної енерголабораторії ВАТ «Кривбасзалізрудком» Миколі Шидо. Його невтомна діяльність щодо впровадження перших в країнах СНД технологічних комплексів з випуску гумотросових підйомних, тягових та зрівноважувальних канатів і гумотросових конвеєрних стрічок, безумовно позитивно вплинула на розвиток всієї гірничодобувної промисловості України.

Валентина ШАБЕТЯ.

ЛІТНЯ МАТЕМАТИЧНА ШКОЛА В КРИМУ

Насичена навчальна робота тісно перетиналася з культурно-розважальною програмою. Першого дня пройшов «Вечір знайомств», де кожна команда представилася і розказала про свій навчальний заклад. Особливо запам'ятався учням театралізовано-костюмований вечір «Легенди Криму», де школярі показували один одному театральну виставу по одній з легенд Криму. У командній грі «В пошуках втрачених знань» учасники школи змогли продемонструвати знання з географії, фольклористики, здібності з художньої творчості, поезії, оригамі, співу, а також свої фізичні можливості. Одним із яскравих моментів школи була театралізована казка на новий лад «Попелюшка».

Завершилася школа святою концертною програмою та нагородженням переможців.

Для учасників школи були організовані морський круїз та екскурсія до водопаду Джур-Джур.

За матеріалами роботи школи запланований випуск навчально-методичного посібника «Літня математична школа — 2011», в якому будуть розміщені всі завдання олімпіад математичної школи.

За інформацією ПС ГУОН ОДА.

З 29 червня по 6 липня 2011 у Криму в пансіонаті «Канак» працювала літня математична школа — 2011. В роботі школи прийняли участь 50 школярів, серед яких були учні «Дніпропетровського обласного ліцею-інтернату фізико-математичного профілю», ліцею інформаційних технологій при ДНУ ім. О. Гончара м. Дніпропетровська, Спеціалізованої природничо-математичної школи I-III ступеню при ДНУ ім. О. Гончара м. Нікополя, технічного ліцею м. Дніпродзержинська, Криворізького обласного ліцею-інтернату для сільської молоді.

Під час роботи школи були проведені командна олімпіада, три олімпіади (особиста першість), математична регата. За підсумками виступу учнів в олімпіадах сформовано 3 змішаних команди, серед яких відбувся математичний бій.

У командній олімпіаді перемогу здобула команда з Дніпродзержинська «Трихчлен і Маша». У особистій першості відзначилися учні Дніпропетровського ліцею-інтернату фізико-математичного профілю Ржемовський Дмитро,

Мінаєв Павло, Михайлюк Владислав та Комаров Євген. Також серед переможців були двоє учнів з ліцею інформаційних технологій при ДНУ ім. О. Гончара Федоряка Дмитро та Крищик Євгенія, а також учень технічного ліцею м. Дніпродзержинська Башинський Богдан.

Викладачами на математичній школі були директор Дніпропетровського ліцею-інтернату фізико-математичного профілю Поляков Олег Володимирович, а також викладач цього ж ліцею Кірман Вадим. Кімович.

*Валентина ШАБЕТЯ
м. Дніпропетровськ*

*На світлинці: автор — Валентина ШАБЕТЯ, навколо —
фіалка польова в урочищі Чуїха на Черкащині, 2011 р.*

На вулиці йде дощ. Мої садові фіалки купаються в синіх струменях дощу. Та ні ж — це від їх синяви літній дощ отримав колір неба. За такої погоди можна розслабитися і привести в порядок свої нотатки. А ще — згадати подорожі та черкнути пару рядків у «Бористен».

Моя розповідь про віолу, а точніше — її прародительку, фіалку польову. Заради неї цього рок, мені довелося зробити дві запаморочливі подорожі в місця зростання. І тільки для того, щоб переконатися — фіалка польова *Viola arvensis* Murr. росте практично на території всієї України.

Фіалка польова у пралісах Черкащини

Отже, ліси Черкащини, урочище Чуїха Городищенського району — мета моєї першої поїздки. Я побувала там у перші дні травня — практично на самому початку цвітіння братиків-і-сестричок. Саме так називають у цій красивій лісовій місцевості фіалку польову, однорічну трав'янисту рослину висотою всього 10—20 см.

Як їх тут багато, цих диких братків! Збираю десяток рослин у маленький букетик і пильно розглядаю: квітки невеликі (діаметром до 1,5 см), неправильні, з шпорою, білі або злегка жовтуваті, з жовтим зевом і темними смужками на нижніх пелюстках. Чашечка довша від віночка. Коли відцвіте, утворюється коробочка з насінням. А цвіте таке диво з кінця квітня до осені. І ніколи не погоджуся з ботаніками, які вважають фіалку польову бур'яном, бо насправді — це справжня окраса нашої землі! Як же тут не зібрати фіалку польову про запас в якості народного лікарського засобу, якщо такого добра в лісах Черкащини навалом.

Портрет фіалки польової.

Саме красива форма квітки і химерність її забарвлення звернули на себе увагу любителів квітництва, і на початку минулого століття її стали вирощувати в садах і виводити різні декоративні сорти, що відрізняються величиною квітки і різноманітністю відтінків. За сто з гаком років садівники досягли великих успіхів, і, милуючись братками на клумбах, важко собі уявити, що вони походять від цієї скромної квітки.

Братики-й-сестрички з Долини Привидів

Приблизно в середині травня мені вдалося побувати в селі Лучистому, поблизу Алушти. День видався чудовим, підійматися в Долину Привидів в передгір'я Демерджи було весело і навіть кумедно. Я весь час дивилася собі під ноги! І не тільки в пошуках фіалки польової! Справа в тому, що місцеві жителі, так і хочеться сказати, аборигени, тримають у своїх господарствах коней. На своєму шляху нам зустрілася не одна мамка з лошатами, які самостійно пасуться на соковитих гористих галявинах. От і доводилося уважно обходити численні коричневі купки, що вказують на присутність тут цих вірних помічників людини.

І хоча ґрунти там дуже бідні, все ж мені вдалося сфотографувати квітучий терен, суницю в цвіті, жовту кульбабу і, звичайно ж, фіалку польову, яка залізла навіть в Кримські гори. Правда, братиків-і-сестричок тут росте не так багато, як на Черкащині, але кримчани використовують їх в якості лікарської рослини так само активно, як і на інших територіях країни. Фіалка польова посилює секрецію бронхіальних залоз, збільшує сечо- і потовиділення, покращує обмін речовин при шкірних захворюваннях і має протизапальну дію.

Культурну форму фіалки польової називають віолою, а її наукова назва — фіалка Віторокка. Є легенда, що в цю квітку перетворилася після багатьох років очікування вірна дівчина Анюта, що провела колись нареченого на захист рідної сторони, який так і не повернувся... Тому є ще одна назва цієї квітки — Анютині вічка...

... Дощик притих. Мої вмиті різнокольорові віоли стали ще красивішими. А хто там причаївся неподалік біля них, не виділяючись помітною красою? Це скромні польові фіалочки з Черкащини, привезені навесні, успішно прижилися і вже встигли дружненько зацвісти. Ну як тут не натішитися ще одному «лікареві» у своєму саду!

*Фіалка польова в Долині
привидів (Крим, 2011).*

Олександр МАМОНТОВ

ДИТЯЧА СТОРІНКА

БІЛОЧКА

Білка лізе все заввишки
По кедровій кроні,
Відгризає собі шишки,
Стискає в долоні.

Це для білочки залюбки
Гризти їх, малючка,
Об горішки точить зубки,
А з'їдає зернятка.

ВОВЧЕНЯ

В темній хащі біля пня
Котить сльози вовчєня,
Як тут не ридати,
Ніхто не хоче грати.

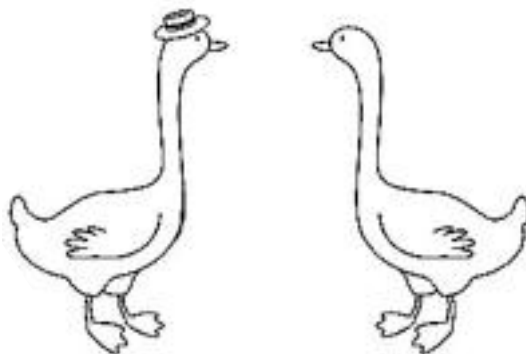
Підсобити йому як?
Він - маленький.
Хоч - хижак.

ГОСПОДИНЯ

Гусаку мовля гусиня:-
Я у хаті господиня!
Як брудний прийдеш
З подвір'я,
Повисмикую все пір'я.

Щоби дітям не хворіти
Треба з милом руки мити.

БУДІВЕЛЬНИКИ

Камінь на камінь,
До цегли цеглина,
Місто будусмо
Ми в Україні.

Хутко робота
Будівель кипить,
Будматеріали
Підвозять щомить.

Ще б підняли
На етаж догори,
Розчови машини
Нам не підвезли.

Петрик - водій
Як рівчак проїжджав,
Колесо там
На машині зламав.

ВАРЕННЯ

Ягоди у цукрі
Смачні, як цукерки,
Пухкають у тазі
Справжнім феєрверком

Робить заготовіалю
Мамо із малини,
Розливає в банки,
Я - з'їдаю піну.

Пінка на варенні -
Бульбашна, пухната,
Смачна і солодка,
І легка, як вата.

ДЕСЯТЬ ПОМІЧНИКІВ

Я зробити все встигаю
Залюбки, без втоми,
Бо мені допомагають
Десять друзів вдома.

Принесуть води з криниці,
Птицю нагодують,
Дрова складуть в поленицю,
Горщик розмалюють.

Забруднилися друзі пилом,
Засмаглилися станом,
Я ретельно мию милом
Десятьох під краном.

Разом всі йдемо до хати,
За накритим столом
Доведеться працювати
Ложкою до втоми.

Олесь Стрільчук на перший погляд типовий американець. В очах світиться власна гідність, котру вдало відтіняє добра посмішка, постава людини, яка знає собі ціну та водночас жодної агресії у рухах чи погляді. Як на мене, саме так здебільшого виглядають типові американці. Але варто більш уважніше придивитися до відкритого і щирого обличчя добродія Олесь і стане помітно наше українське коріння. Є щось у наших людей таке, на перший погляд, непомітне і навіть приховане, що відрізняє козацький родовід по усіх світах. Напевно, це така щиро-лагідна впертість і відкритість. Мовляв, я ось такий і буду ним завжди і скрізь. Не найгірша, напевно, риса для народу, сторіччями позбавленого власної держави. Можливо, що сама вона допомогла нам встояти і втриматися під численними навалами окупантів та загарбників.

Перша, коли так можна сказати, «придбана Батьківщина» пана Олесь — Аргентина. Він й сьогодні може на пам'ять читати класиків тамтешньої літератури та безпомилково розповідати про географічне розташування Буенос-Айресу. Очевидно, що Олесь Стрільчук був би добрим громадянином держави Аргентина. Однак, як часто

Отож, я навряд чи зможу зробити стьобне якісне фото під спідницею п'ятнадцятиметрової статуї Мерлін Монро, котра, здається, ще з місяць прикрашатиме центр Чикаго, а потім буде відправлена розважати американців і туристів у інші міста. Вчора вдень, коли ми знову ж таки з паном Олесем проїздили «даун тауном», я зміг розгледіти по-

близу одного з перехресть штучну велику копію однієї із найславетніших американок. Скам'яніла спідничка ледь прикриває звабливі стрункі ніжки, грайлива посмішка голлівудської діви бен-тежить перехожих. І як то виходить круто, ставши поміж ніг «секс-

Фідель СУХОНИС

І ЗНОВУ Я В АМЕРИЦІ

Український фестиваль в Чикаго

Частина четверта

(Закінчення. Початок у номерах 4-5, 7 за 2011 рік.)

символу» минулого сторіччя, зробити фото на згадку. Уявляю скільки б дотепів я почув, привези таку світлину в Україну! Але не складається. Ось нині вже темно і увесь ефект позування під спідницю Мерлін буде втрачено, а вчора елементарно забракло часу.

Однак, вечірній, вже власне нічний Чикаго, може потішити набагато більше, ніж посмішка і еротична постава Мерлін Монро. Велич, строкатість, модерність цього міста підкреслюють щедрі ілюмінації та високі тутешні зорі, котрі на цьому небі повинні бути такі ж, як і на Україні. Через відчинене віконце машини пана Олесь намагаюся розгледіти Чумацький шлях та Велику Ведмедицю. Здавалось би мусів побачити, але нічне небо над Чикаго не знайоме, незнане. Ось що значить свій край! Навіть зорі на чужині світять по іншому.

В автівці нас четверо: Олесь Стрільчук — автор цих рядків і київський письменник, автор популярного серед світового українства роману «Чорний ворон» — Василь Шкляр та його дружина Валентина. Подружжя примостилося на задньому сидінні й так само, як і я, з цікавістю слухає нашого приятельного водія та гіда.

- Ось в цьому будинку має помешкання славетна телеведуча Опра, — показує добродій Олесь вбік одного з хмарочосів.

- А вона тут живе постійно? — цікавиться пані Валентина.

- Не думаю. Хто його знає скільки у неї помешкань по всій Америці. Однак, тут вона часами таки буває...

Дорога непомітно прямує вздовж озера Мічіган. На небережній людно і гамірно, незважаючи на будень (що-правда, це вечір п'ятниці), тут вирує життя. Я ще зайвий раз можу переконалися — американська нація все намагається робити на відмінно: і добре працювати, і добре відпочивати. Вже, мабуть, більше як годину пан Олесь возить нас вулицями нічного Чикаго. Я прилетів у середину та вже трошки зміг призвичаїтися до зміни дня на ніч. Сім'я Шкляр лише вчора з літака й тому все більші паузи в діалогах, вже менше експресії в голосі навіть такого енергійного співбесідника як Василь. Та і я, по-правді, доволі стомлений. Добродій Олесь інтелігент з природи:

- Я бачу Ви дуже змучені. Мабуть, час рушати до готелю.

Ми не заперечуємо. Бо попри притягальність і красу Чикаго тіло прохає спокою та відпочинку. В далекій звідси Україні вже вочевидь перші півні проспівали. І наш біологічний годинник поки-що живе за українським виміром. Отож спати, спати, спати...

Тим більш, що завтра відкриття традиційного чикагського фестивалю «Українські дні», котрий цього разу при-

Разом з сестрами Мальгівськими по завершенню їх виступу на фестивалі «Українські дні — 2011».

буває в середовищі емігрантів, їх родина знялася вже здавалось б з насидженого місця та вирушила у пошуках кращої долі в Америку. І тепер тут на землі Вашингтона — його дім та його країна. Однак, як в Аргентині, так і в США, Олесь Стрільчук найперше вважає себе українцем. Затягність нашої політичної еміграції, котра і подиву, і поваги гідна. Бо саме такі люди, як Олесь Стрільчук, створили на планеті Земля українську Америку, українську Бразилію, українську Канаду і ще безліч наших громад у найвіддаленіших кутках світу. Зрештою, вони створили те, що можна вважати українським простором: без кордонів й перепон. Бо такі люди сповідують невмируще гасло: де я, там Україна!

Фаховий американський доктор українського походження Олесь Стрільчук везе нас своїм авто до «даун тауну» Чикаго. На віддалі вже можна розгледіти хмародери центру одного з найбільших та наймодерніших міст Америки. Сутінки вже охоплюють американську землю.

Надія Ільків та Павло Бандрівський були одними з промоторів організації фестивалю.

свячений двадцятій річниці незалежності нашої Батьківщини.

Український фестиваль в Чикаго — це щось більше, аніж свято рідної культури, традицій, звичаєвості тощо. Це своєрідне свідчення життєдіяльності громади, її згуртованості та сили. Адже проходить він, так би мовити, на території міського парку. Отож, прийти на фестиваль може кожен охочий з мешканців багатонаціонального Чикаго. А значить засвідчити, що традиційно активна українська громада міста, як і раніше живе повнокровним життям — справа престижу та гордості за свою спільноту. Окрім того, цього року фестиваль «Українські дні — 2011» присвячений двадцятій річниці незалежності нашої держави. Тому так особливо відповідально і ретельно ставилися до організації фестивалю його промотори. Хто ж відповідає за організацію фестивалю?

Без перебільшення можна сказати кожен з українців Чикаго та його околиць. Чому так? Бо власне відвідини українського фестивалю — це вже є його творення. Не забуваймо, що цей здвиг відбувається на чужині, в іншомовному середовищі. І до честі наших людей вони здебільшого не ігнорують свій громадянський обов'язок. Бували випадки, коли фестиваль збирав до 30 тисяч людності. Цифра, як для діаспорного середовища вражаюча, але з іншого боку, якщо за різними джерелами в околицях Чикаго замешкує біля 300 000 українців різних хвиль еміграції, то побажано було б і більше учасників. Але попри таку арифметику «Українські дні» — це завжди свято для нашої спільноти, це ще одне свідчення в американському світі, що наша громада повна життєвих соків.

Звичайно стверджувати, що фестиваль відбувається лише за рахунок національної свідомості наших людей, було б наївно. Його організація потребує копіткої і вдумливої праці. Не важко уявити скільки поточних питань випадає вирішувати його організаторам, коли їм доводиться прийняти та задіяти, можна сказати, цілий стадіон народу. Тим більш, якщо взяти до уваги, що американське законодавство вимагає дотримання різноманітних нормативних актів і дозволів на проведення подібних заходів не на папері чи через хабарі, а в реальності. Отож, щорічний український фестиваль в Чикаго — це, як б сказав, випробування на міцність лідерів нашої громади у одному з найбільших міст Америки.

Традиційно проведенням фестивалю займається Український Конгресовий Комітет Америки. Одна з найстаріших та найвпливовіших організацій української діаспори в США. УККА має чи не найбільш розгалужену мережу

«живих» і дієвих відділів у різних штатах США, її лідери мають певні впливи на американські державні чинники. Позаяк саме Іллінойський відділ УККА і є промотором фестивалю «Українські дні» в Чикаго. Очолює підрозділ УККА в штаті Ілліной вже знайомий читачеві доктор Олесь Стрільчук. Очевидно, що серед його добровільних помічників чимало інших активістів нашої громади в Чикаго. Та найперше, що мені вдалося запримітити — це старання дружини добродія Олесь пані Надії Ільків. Моторність та невтомність галичанки, бо родом пані Надія з Франківська, не переставала мене дивувати протягом усього нашого побуту в Чикаго. Коло її клопотів у дні підготовки та проведення фестивалю стосувалося буквально всього: від облаштування сцени святкового концерту до укладання програми фестивалю. Що надавало сил та енергії пані Ільків? Бажання підтримати чоловіка у важливому ділі, правдива посвята громадській справі чи енергійна непосидюча натура. Гадаю, що всі ці складові були присутні у невтомних діях колишньої нашої землячки. Принаймні, коли у день закриття фестивалю, далеко за північ, вже можна вважати в понеділок вранці, я поцікавився у Надії, як вона чується. Та незважаючи на почервонілі від безсоння очі бадьоро відповіла:

— Все добре, Фіделю! Головне, що люди задоволені. Фестиваль — одна з найголовніших подій у житті нашої громади і я рада, що вона пройшла і цього року успішно.

А починалося все не так гарно. На заваді праці та ентузіазму організаторів фестивалю стала погода. Суботній ранок, 20-го серпня, видався похмурим та непривітним. Низькі, густі хмари чіплялися за верхівки чикагських хмарочосів і хоч на дворі було на загал тепло, але погода навівала мінорні настрої, а головне ставила під загрозу проведення першого дня фестивалю. Перед тим Надія розповідала мені, що саме поганого погоди завжди найбільше побоюються організатори імпрези. Адже уся її

Під час відвідин кредитової кооперативи «Самопоміч». В центрі її керівник — пан Богдан Ватраль.

програма розгортається протягом двох днів просто неба. І дощ та негода можуть відлякати його учасників та гостей.

Коли ж ми прибули близько дванадцятої години у фестивальний парк на Вест Гренд Авеню, я вже мало вірив, що такий довгоочікуваний захід сьогодні таки розпочнеться. Негода розходилася не на жарт. Сильний поривчастий вітер, дощ немов з відра, понівечені буревієм реквізити сцени та інше фестивальне облаштування — все це спонукало до думки, що перший день свята залишиться лише у намірах його організаторів. Я заховався у одному з наметів, котрий згодом будуть використовувати артисти в

якості роздягальні, і з сумом спостерігав, як з півдесятка чоловік натруджено намагаються злити воду з тенту — покриття сцени. Імпровізований дах, виготовлений з матеріалу схожого на усім знайомий брезент, провис майже до підлоги, бо був щедро залитий дощовою водою. Виглядало ще трохи і навів не витримає та розірветься під вагою, напевно, не менше як з декілька тон небесної вологи. Постраждає не лише сцена, а й численна апаратура, котра вже на поготові стояла перед початком заходу. Важко було уявити, як працівники сцени таки впорються з таким непростим завданням. Води все прибувало і прибувало у провисле покриття, а вивільнити його від вантажу ніяк не вдавалося попри численні спроби обслуговування сцени. Нарешті молодим людям якось таки поталанило, відтягнувши один край тенту донизу спрямувати воду з небажаного басейну додола. Вода щедрим водоспадом все стікала і стікала з тенту-покриття, підвереджуючи побоювання присутніх, що неприємності вдалося вчасно уникнути.

До намету, з якого спостерігав за негодою та рятуванням покриття сцени, забігла босонога Ільків. Вщент мокра і збуджена через негоду і проблеми, вона знайшла хвилину, щоб мене заспокоїти:

— Тут погода не схожа на українську. За пару годин може бути сонце і земля протряхне як слід. Так що ще не все втрачено...

На щастя, Надія не помилася. Близько третьої пополудні дощ почав потроху вщухати, а згодом і перші промені сонця не без грайливості пробігли по верхівках численних фестивальних наметів. Я так само не без здивування помітив, що кожна хвилина гарної погоди, поменшує здавалося б невичерпні річки й калюжі, які принесла нещодавня злива. І хоча, вочевидь, зелена травичка фестивального поля була мокрою, нею вже можна було без проблемно ходити, а так само лагодити пошкоджені негодою намети та інші реквізити. Разом з гарною погодою на українське свято в Чикаго все більше і більше стали підходити люди. Очевидно, найбільш зацікавлені та задіяні в такому милому зібранні нашої громади на американській землі. Здається, було близько п'ятої пополудні, коли ми з Надією Ільків, як ведучі імпрези піднялися на високу фестивальну сцену. Не без хвилювання окинув оком імпровізовану залу, яка була покрита навісами від сонця та заставлена легкими складними стільчиками. Глядачів з огляду на недавній буревій було чималенько.

— Добрий вечір, дорогі друзі! — привіталася Надія.

— Добрий вечір, український Чикаго! Добрий вечір, шановна громадо! — промовив я слід за нею.

Так розпочався фестиваль «Українські дні — 2011» в Чикаго. Щедро политий дощем, пристрашений негодою, але як завжди багатий на привітність та добро.

В перший день фестивалю традиційно була лише концертна програма. Вона продовжилася і у неділю, вже у більш, так би мовити, танцювальному форматі. Якщо хтось, гадає, що мистецька частина носила аматорський, збіднений характер, то дуже й дуже помиляється. Рівень артистів, які виходили на фестивальну сцену, гідний найпрестижніших українських та закордонних залів. Широкий так само був і жанровий діапазон концертних номерів. Глядачів порадувала капела бандуристів, театр художнього слова, духовий оркестр, танцювальні ансамблі, вокально-інструментальні гурти та естрадні виконавці. Більшість з тих, кого в ті дні можна було побачити на фестивальній сцені, як прийнято називати в діаспорі, «новоприбулі». Себто, представники нової, так званої четвертої хвилі еміграції до Америки, які залишили Україну з постанням її як

незалежної держави і які продовжують прибувати на землю Вашингтона у пошуках кращої долі. З суперечливими почуттями слухав, дивився і спілкувався я з цими мистцями. Водночас щемливо і боляче було насолоджуватися їх творчістю тут, в серці Америки. Адже, з одного боку так зворушливо було доторкнутися до високого українського національного мистецтва на чужині, а з іншого — гірко усвідомлювати, що талант цих людей найкраще б таки згодився у рідному краї, на своїй землі. Однак, кожен з нас має лише одне земне життя. І кожен в праві будувати його так, як сам того бажає. Головна причина того, чому ці мистці опинилися за кордоном, загальновідома — хронічні соціальні проблеми в Україні. Як з гіркою знізав мені співак Володимир Дуда, котрий у 90-х роках проїхав з концертами ледь не всю Україну, за свій виступ в рідному краї він отримував щось близько 20 доларів. Ці гроші в Америці, хоч і не співом, він з легкістю заробляє трохи більше, аніж за годину. Отож, обійдемося без коментарів....

Запам'ятався виступ і спілкування з сестрами Мальгівськими. Дівчата вже п'ять років, як в Америці. Свого часу виступали в Україні з Оксаною Білозір. Але, знову ж таки, економічні проблеми примусили шукати щастя в США. І хоч вони не загубилися в тутешніх реаліях, змогли

У офісі голови благодійної фундації «Спадщина» панна Юліяна Куляса (зліва).

знайти себе в модельному бізнесі, однак, таки мріють про повернення в Україну. Але, як підкреслили, в Україну демократичну і українську. Між іншим, більшість з тих, з ким мені довелося поспілкуватися, так би мовити, за лаштунками сцени, хоч і знайшли смачнішу перепічку на чужині, сумують за Батьківщиною і живуть Україною. Ностальгія для них — не щось абстрактне, а відчутні майже щодень емоції. Особливо в перші роки американського побуту. Як сказав безсмертний Кобзар: У всякого своя доля і свій шлях широкий. Та дуже б хотілося, аби нарешті у пошуках кращої долі наші люди перестали полишати Україну. Допоки ж українське насіння будуть слугувати інтелектуальним та духовним добривом для інших країв та народів?! Гірке запитання, на яке є проста відповідь. Ось лише допоки жодна влада в Україні не змогла відповідь ту реалізувати не декларативно, а в реальному житті.

Ну, а сестри Мальгівські своїм виступом, як то кажуть, підтвердили клас. В їх номері було все: високий професіоналізм, витонченість, блискуча хореографія, чудові голо-си.

Серед тих, хто ще особливо мені запам'ятався — танцювальний ансамбль «Громоваця», котрий створений при парафії церкви Св. Володимира і Ольги у Чикаго. Йо-

го кістяк молоді люди, чиї бабусі та дідусі приїхали до Америки — по Другій Світовій війні. Народжені на землі Вашингтону, предстанки вже третьої генерації повое-них емігрантів, вони зрозуміло, в більшості своїй англо-мовні. Однак, подиву й поваги гідний їх потяг до рідної культури, традицій та звичаєвості. Вдягнуті в українські національні строї, завзяті та молоді вони так іскрометно виконували народні танці, що ми з Надією Ільків переживали за сцену. Здавалося би ще трохи і вона не витримає енергії танцю цих юнаків і юначок українського кореня на американській землі. Ну, й звичайно не оминати згадкою і Романа Сидорука — улюбленця тутешньої публіки, якого ласкаво називають «чикагським соловейком». І зразу зазначу, що це не перебільшення. Доля подарувала Роману правдивий талант. Як тільки-но він заспівав, зачаровані слухачі не могли відірвати очей від сцени! Стільки було в його виконанні добре знайомих кожному українцеві пісенних творів чарівності, сили, душі, притягальності. Одне слово, попри здавалося б проблемний, через негоду, початок першого дня фестивалю, його концертна програма, настрої людей та загальна атмосфера свята сповна радували присутніх.

У неділю як і передбачалося програмою відбулася урочиста частина фестивалю. Відкрив її голова відділу УККА штату Іллінойс Олесь Стрільчук. Його щирі, проникливі слова знайшли сердечний відгук в серцях присутніх. Він говорив про те, як важливо кожному з нас зберігати причетність до великої української родини, як кожен мусить шанувати свої витоки. По завершенню його короткого вступного слова прозвучали національні гімни України та США. Це були особливі хвилини. Було надзвичайно зворушливо не лише чути наш національний гімн, але його виконання разом з гімном наймогутнішої країни свідчило про те, що цивілізований світ поважає наш народ, його мрії та устремління. І варто зазначити, що це сталося у великій мірі завдяки працелюбству та відданості своєму родоводу нашої діаспори в США. За це кожен, кому не байдужа доля України має, принаймні, подумки сказати слово подяки на адресу наших людей на чужині.

На жаль, не встиг занотувати ані прізвище, ані посаду поважної афро-американки, котра представляла, здається, мерію Чикаго чи навіть адміністрацію штату Іллінойс. У своїй промові вона зазначила ту важливу роль, яку відіграє українська спільнота, так би мовити, в розбудові Америки, привітала присутніх з двадцятою річницею незалежності нашої держави. Ефектно прозвучали її останні слова ламаюю українською.

— Слава Україні!

Наші люди в Америці перебирають, як мені видається, у дечому все-таки англосаксонські протокольні традиції. Виступи на урочистій частині фестивалю відрізняла не характерна для материкової України лаконічність. Хоч їх кількість та число присутніх у президії було по — нашому щедрим. Однак, можливо, за умов етнічного фестивалю в діаспорі зробити інакше було важко з багатьох об'єктивних причин.

Емоційним та піднесеним був виступ почесного гостя з України — Василя Шкляра. Автор «Чорного ворона» добре поставленим, я б сказав, артистичним голо-сом, зачепив найемоційніші струни присутніх. По завершенню його слова довго не вщухали оплески, звучали вигуки та здравиці. Як на мене, то своїм виступом Василь Шкляр підтвердив, що не даремно вважається одним з провідних майстрів письменницького цеху України.

Закінчилася урочиста частина виконанням безсмертного твору «Боже великий, єдиний». Піднесений спів здій-мався у блакитне американське небо. І до щему хотілося вірити, що коли навіть за океаном молять про добро і щастя для України, то у нас справді все буде гаразд.

Український фестиваль в Чикаго — це найперше місце зустрічей наших людей. Тут спілкуються і давні друзі, і за-водять нові знайомства. Більшість з тих, кого мені вдало-ся побачити на фестивалі, знав чи то з особистих по-передніх зустрічей, чи то з електронного листування по Інтернет. Однак, з деякими лідерами нашої громади вдалося запізнатися вперше. Зокрема, це пан Юліан Куляс та пан Богдан Ватраль.

Перший фаховий правник, очолює благодійну фунда-цію «Спадщина», на рахунку якої чимало добрих справ на благо української спільноти. Пан Богдан Ватраль керує найбільшою та найуспішнішою українською кредитною кооперативою «Самопоміч» на теренах США. До речі, ця єдина фінансова установа нашої громади в Чикаго висту-пила головним спонсором фестивалю «Українські дні — 2011». Моє коротке спілкування і з паном Кулясом, і з паном Ватралем породило надію, що я ще візьмусь за пе-ро, аби розповісти про цих промоторів нашої громади в США. Про таких людей якнайбільше повинна знати Украї-на.

А вже знайомі раніше порадували і приязню, і добрим настроєм. Найперше, це — добродій Олексій Коновал, який завітав на фестиваль з сином Тарасом і онучками Софією та Галиною. Пан О. Коновал — довголітній лідер Фундації Багряного, а Ваш покірний слуга — має за честь бути представником цієї культурологічної організації на Січеславщині. Так що нам було про що поговорити.

Ще я вже зазначав, скільки сил і праці доклали ор-ганізатори «Українського фестивалю». Очевидно, що без чіткої організації здійснити подібний захід на належному рівні було б фактично не можливо. І тут слід згадати ще про одну людину, котра долучилася і словом, і ділом до творення цієї величної імпрези. Це голова комітету фести-валю «Українські дні — 2011», він же заступник голови від-ділу УККА штату Іллінойс Павло Бандрівський. На плечі ці-єї людини разом вже із згаданою Надією Ільків та Олесем Стрільчуком ліг основний обсяг роботи щодо підготовки фестивалю. Але з перших хвилин знайомства з добродієм Павлом, я зміг зрозуміти — ця людина покликана для того щоб творити великі й малі справи. Босс крупного підрозді-лу успішного американського «МВ — банку» цей чоловік мало нагадує фінансиста. Такий собі здоровань з бородою та вусами, він немов би зійшов з картини про козацьку до-бу. Ось лише говорить Павло по-нашому з відчутним ан-гліським акцентом. Як ніяк, народився вже на чужині. Од-нак, це не заважає йому орієнтуватися в українському жит-ті не гірше від якогось тернополянина чи киянина. А ще бу-ти щедрим на суто український гумор та жарти. Павло часто буває в Україні. Буквально на другий день по завер-шенню фестивалю він відлітав у Київ. Маю надію, що ко-лись зустрінемося з ним і у Січеславці. Адже з такими лю-дьми, як американський українець Павло Бандрівський, приємно мати справу будь-де.

Звичайно у цих коротких нотатках дуже важко переда-ти увесь зміст та атмосферу фестивалю «Українські дні — 2011» в Чикаго. Однак, хочеться вірити, що той, хто прочитав ці рядки, принаймні, переконається що Україна справді може бути «там, де я». Позаяк це можна добре відчутти, побувавши на щорічному українському фестива-лі в Чикаго.

■

У ДНІПРОПЕТРОВСЬКУ З'ЯВИВСЯ САД СЛАВИ

В обласному центрі на центральній алеї Дніпропетровського національного університету імені Олеся Гончара відбулося урочисте закладання Саду Слави. Найяскравішим особистостям нашого регіону, справжнім лідерам і патріотам Придніпров'я випало почесне право висадити своє іменне дерево.

В Саду Слави, що прикрасив територію університету, цього дня дерева цінних порід посадили відомі політики і громадські діячі, вчені та медики, педагоги і промисловці, фінансисти і бізнесмени-меценати. Перед висадкою всім учасникам було видано спеціальний диплом. Карликові верби, ялівник дерево видний горизонтальний та інші дерева, а також унікальний розарій презентував від садового центру «Рив'єра» відомий меценат, бізнесмен і фінансист Дмитро Фоменко.

Відкрила церемонію закладання Саду Слави депутат Дніпропетровської обласної ради від Партії регіонів, секретар постійної комісії облради з питань соціально-економічного розвитку області, бюджету й фінансів Тетяна Книга. Посадив своє іменне дерево яскравий науковець і педагог, доктор фізико-математичних наук, професор, заслужений діяч науки і техніки України, ректор Дніпропетровського національного університету імені Олеся Гончара Микола Поляков.

Територія ДНУ не випадково обрана місцем закладання саду. В стінах цього закладу отримали дипломи й путівку в життя багато відомих вчених, педагогів, державних і політичних діячів. Багато зробили, як для процвітання свого навчального закладу, так і для організації свята керівники підрозділів ДНУ. Це перший проректор, доктор фізико-математичних наук, професор, заслужений діяч науки і техніки України Олександр Кочубей; проректор з науково-педагогічної освіти у сфері гуманітарної освіти та виховання молоді, доктор історичних наук, професор, заслужений діяч науки і техніки України Валентин Іваненко; проректор з адміністративно-

господарчої роботи Микола Ружин; голова профспілкового комітету, доктор політичних наук Олег Тупиця; декан механіко-математичного факультету, професор, заслужений працівник освіти України Валерій Сяєв; декан соціально-гуманітарного факультету, доктор філософських наук, професор Олександр Токовенко; декан історичного факультету, доктор історичних наук, професор, заслужений працівник освіти України Сергій Світленко; професор ДНУ, доктор фізико-математичних наук, член-кореспондент НАН України, заслужений діяч науки і техніки України Віталій Моторний. Вони теж посадили свої іменні дерева.

Поява Саду Слави цілком закономірна й очікувана, адже Дніпропетровщина здавна вважається кузнем кадрів, славиться великими промислово-фінансовими компаніями, унікальними підприємствами, потужним науково-технічним потенціалом і громадськими організаціями. Тут живуть і працюють лідери, які вивели область на передові позиції в Україні. Відзначити їх багатогранну діяльність і заслуги і в такий незвичайний спосіб вписати імена до літопису рідного регіону — така мета проекту Дніпропетровський Сад Слави.

Інформаційно-аналітичне агентство ДНУ ім. О.Гончара.

20 РОКІВ ВОЛІ ДЛЯ НЕ ВОЛЬНИХ ДУШЕЮ

У цьому році ми святкуємо двадцять років Незалежності України. За цей час в історію держави вписано багато подій, про які ми розкажемо дітям: прийняття конституції України у 1991 році, вбивство Чорновола, Помаранчева революція, перемога на Євробаченні, судовий процес Тимошенко і безліч інших соціальних, політичних, культурних подій.

Але у 20 річницю міста України просто отримали вихідний — так мало було вишиванок, прапорів та

української мови. На кожному кроці відчувався запах політики. Незадовго до свята Незалежності у місті Дніпропетровську реставрували пам'ятник Шевченкові — Кобзар декілька днів стояв без голови. Безголовий Шевченко — безголова ціла нація.

Україна відсвяткувала свято формально. Були традиційні концерти, відкриття виставок, іноді роздавали національну символіку, а також лунали салюти. Але свято народжується в душах і серцях — не всі українці у це свято вдома підіймали келихи зі словами «Слава Україні». Молодь з алкогольними напоями гуляла на вулицях та апатично слухала концерти. В більшості своїй нові українці вже не відчувають себе нацією: вони розмовляють чужою мовою, носять футболки з написом «I love N Y» (або будь-яке інше місто, в якому вони навіть не були), п'ють та палять, живуть життям у «кон-

тактах» та «фейсбуках» — і найбільший вияв їх національної свідомості — поста-

вити гламурний жовто-блакитний рапорць на аватарі у соціальній мережі. Цвіт нації з не правильним наголосом говорить «український», ледь розуміє, який у нас герб та просто живе без коріння — вони мріють про Магеттени, дорогі автівки, стають хіпстерами, емо чи готами, роблять арт-хаузнi фотосесії та «лайкають» одне одному фото.

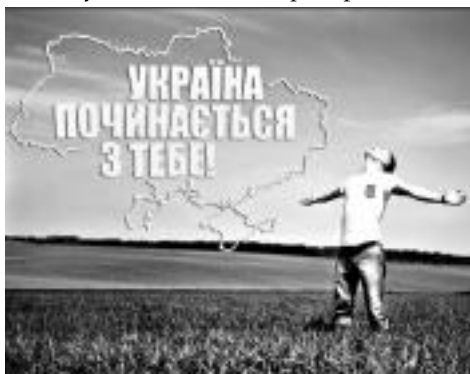
Коли у дерева немає коріння, листя також не виживе. Як писалося у відомій книжці — одного разу ми станемо не просто ананасом без коріння, або просто з одним листям, що «витріщається на світ».

Дарина СУХОНИС

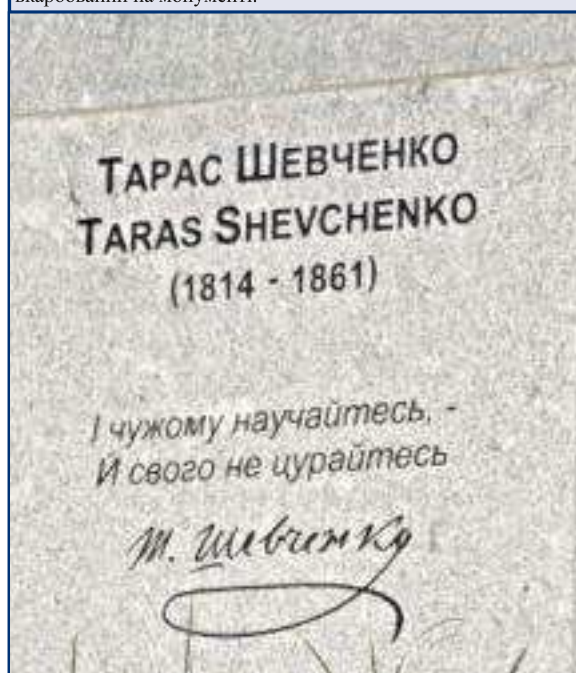

KICANOKIA@UA — якщо ви хочете поговорити

По справжньому пророче звучить хрестоматійний напис з творчості великого Кобзаря на канадській землі, котрий вкарбований на монументі.

Канадська столиця досі не мала пам'ятника Т. Шевченкові. Однак, 26-го червня 2011 року, в Оттаві відбулося історичне відкриття пам'ятника нашому Кобзареві до 200-ліття від дня народження Поета та 150-ліття від дня його смерті. Канадські українці здали черговий іспит, а саме: у 120-річчя свого поселення на канадській землі, в 144-ту річницю Незалежності Канади та в переддень святкувань двадцятої річниці Незалежності України. Вони подбали про те, щоб пам'ятник був гідним Тараса Шевченка, гідним столиці Канади та нашого національного імені. Тепер канадські українці можуть пишатися своїм новим успіхом. Докладніше про цю подію читайте в дописі **Миколи ДУПЛЯКА** «В ОТТАВІ ВІДКРИЛИ ПАМ'ЯТНИК Т. ШЕВЧЕНКОВІ» на 16 стор. цього номеру.

Під час відкриття пам'ятника до присутніх звернулися посол України в Канаді **Ігор ОСТАШ** та канадський сенатор **Рейнер АНДРЕЙЧУК**.

На урочистостях з нагоди відкриття монумента Т. Шевченка виступила славетна **Ніна МАТВІЄНКО**.

Українське духовенство під час церемонії освячення пам'ятника Т. Шевченка в Оттаві

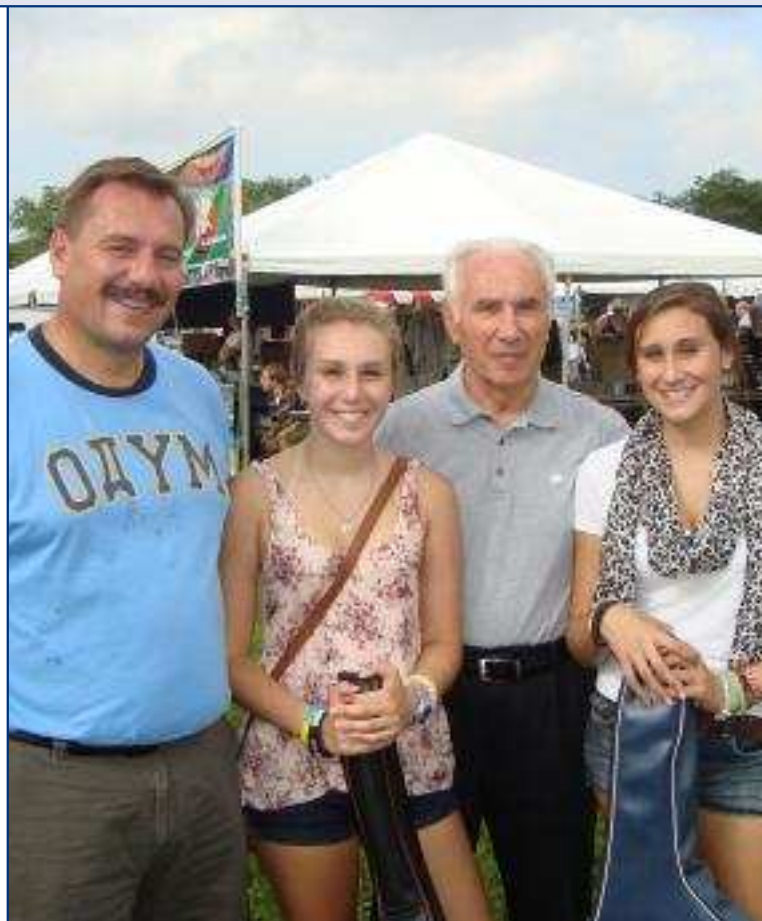
ІЗНОВУ Я

Створити фоторепортаж фестивалю «Українські дні –

Український фестиваль у Чикаго — місце, де більшість громадських організацій діаспори старається презентувати свою діяльність. Ось і один із засновників та активістів Товариства української мови в США пан **Богдан БОДНАРУК** постарався гідно репрезентувати свою організацію. На розкладках у павільйоні прихильників рідного слова можна було побачити цікаві літературні новинки, а так само книги, видані за підтримки ТУМу в США.

На фестиваль в Чикаго українці прибували, можна сказати, цілими генераціями. Так багаторічний лідер Фондації Багряного добродій **Олексій КОНОВАЛ** побував тут не лише з сином Тарасом, а й з онучками Софією та Галиною. Між іншим, дівчата не просто завітали на фестиваль, а й майстерно виступили в його концертній програмі. Адже вони одні з найкращих вихованок школи Бандури ОДУМУ в місті Чикаго.

На фестивалі «Українські дні» часто бувають відомі гості з України. Цього разу на ньому побував автор сучасного національного бестселеру роману «Чорний ворон» письменник **Василь ШКЛЯР**.

В А М Е Р И Ц І

«2011» автору допоміг пан Володимир Тюна (м. Чикаго).

Виконання американського та українського національних гімнів під час відкриття фестивалю в Чикаго — завжди хвилююча сторінка для його учасників та гостей.

Присмно було бачити на фестивалі багато молодих облич. На урочисту лінійку з нагоди свята вишикувалися чиказькі пластуни.

Слово має Генеральний консул України в Чикаго **Костянтин КУДРИК**.

Автору цих рядків разом з одним з головних організаторів фестивалю «Українські дні – 2011» пані **Надією ІЛЬКІВ** випала значна честь бути ведучим святкової імпрези.

Серед учасників фестивалю був і керівник однієї з найуспішніших українських кредитових кооперативів в США «Самопоміч» пан **Богдан ВАТРАЛЬ**.

Між іншим, саме ця єдина в Чикаго фінансова установа нашої громади виступила одним з головних спонсорів святкового заходу.

Надзвичайно насиченою була концертна програма фестивалю «Українські дні — 2011» в Чикаго. Ось лише декілька її миттєвостей.

НАША ЦЕРКВА- КИЇВСЬКИЙ ПАТРІАРХАТ

РЕЛІГІЙНИЙ БЮЛЕТЕНЬ ЧАСОПISУ "БОРИСТЕН"

видання благославив патріарх УПЦ КП ФІЛАРЕТ

№ 8 (96), 2011

Преображення Господнє (Яблучний спас)

Все ж таки, як не крути, а свято є свято...

19 серпня відзначають свято Преображення Господнє, або Спас. Цього дня у церквах святять яблука, груші, мед і обжинкові вінки, або колосся жита та пшениці.

Преображення Господнє відзначається з IV ст. на спомин про велику подію в житті Ісуса Христа, коли він, здійснивши половину свого земного служіння і довівши достатньо свою божественність вченням та чудесами, вирішив незвичайним способом показати учням славу свого Божества. Про цю подію розповідається в Євангеліях від Луки та Матвія.

Так, розповівши своїм учням про таємницю своєї смерті та воскресіння, а також про близькі страждання, Ісус почув від них заперечення, тоді, докоряючи їм, він узяв трьох апостолів Петра, Якова та Іоана і вирушив з ними на гору Фавор, де під час молитви лице його просіяло, ніби сонце, а одяг зробився білим і блискучим, як світло. З'явилися пророки Мойсей та Ілля й почали розмовляти з Ісусом. Раптом надзвичайна біла хмара накрила всіх. Із хмари почувся голос Бога: «Це є син мій улюблений, на якому моє благовоління; його слухайте».

У Біблії розповідається, що людина не може побачити Бога й після цього залишитися живою, тому всьому світові Бог з'явився не у своїй Славі — люди не змогли б витримати її, а зробити подібним до людей, утілившись у своєму синові. У момент Преображення Бог дав можливість лише трьом апостолам побачити поєднання двох природ у Христові: сяяння у людському тілі Христа божественного світла. Згідно з християнським віровченням, сяяння Фаворського світла — звістка людству про те, що всяка матерія може бути обожненою. Обожнення людини — це відновлення того образу, за яким людина створена, це звістка про можливість преображення всього світу й людства...

Народні назви цього свята — Другий або Яблуч-

ний Спас. Крім яблук, цього дня на церковну паперть приносили й інші плоди врожаю: горох, картоплю, огірки, жито, ячмінь тощо. Усе це священик після обідні мав благословити та почитати над ним молитву, за що вдячні прихожани ділились з ним так званими початками — потроху від кожного сорту з принесених плодів.

Побожні люди не їдять до Спаса фруктів, бо на тім світі душі померлих не скуштують яблучка.

Повернувшись з церкви, родина, урочисто сідала за стіл і розговлялася: їли яблука з медом і запивали виноградним або яблуневим вином, — «щоб садовина родила». Пригощали одне одного пирогами, фруктами.

Свячений мед та віск зберігають до наступної весни і використовують для підгодовування бджіл.

Існує повір'я, що свячені на Спаса яблука допомагають при сліпоті. Освячене зілля також використовують: волошки — проти падучої, запую, внутрішнього жару; відвар сон-трави — при безсонні.

Також у цей день дівчата по старовинним традиціям вірили в чудодійні властивості того ж самого яблук — з'ївши його можна було загадати собі нареченого та чекати приблизно

но протягом року його. Тому особливістю цього звичаю є — з'їсти шматочок яблук першою ніж інші та загадати коханого. Чекати на результат.

Свято Спаса — за народною мітологією, — це день поминання мертвих родичів. Таким чином, у весняно-літній сезон мерці з'являються тричі: на Страсний Четвер, на Зелені свята і на Спаса.

За народними прикметами, на Спаса літо зустрічається з осінню, першим холодом. У деяких регіонах України від цього свята вже починалися приморозки, тому й говорили: «Прийшов Спас — держи рукавиці про запас!».

В ім'я Отця, і Сина, і Святого Духа!

Дорогі браття і сестри!

Одного разу принесли до Ісуса Христа розслабленого, який лежав на постелі. «І, побачивши віру їхню, Ісус сказав розслабленому: дерзай, чадо! Прощаються тобі гріхи твої! При цьому деякі з книжників говорили собі: Він богохульствує. Ісус же, бачачи помисли їхні, промовив: навіщо ви думаете лукаве в серцях своїх? Бо що легше – сказати: прощаються тобі гріхи, чи сказати: встань і ходи? Та щоб знали ви, що Син Людський має владу на землі прощати гріхи. Тоді говорить розслабленому: встань, візьми постіль твою та йди у дім твій. І той устав, узяв постіль свою і пішов у дім свій. Народ же, побачивши це, здивувався і прославив Бога, Який дав таку владу людям» (Мф. 9, 2-8).

Читаючи цей уривок та інші місця Святого Євангелія, ми несомно бачимо, що Ісус Христос здивував усіх Своїм життям і діями й залишився у сучасників Своїх в образі неземної істоти. Безгрішне життя нашого Спасителя, життя «без плями і пороку», життя святе, величне і досконале викликало подив і захоплення.

Відавна прославлені поети створювали безсмертні поеми, білини, трагедії та драми; історики залишили після себе життєписи великих полководців, подвижників, героїв чи злочинців; письменники створили найпіднесеніші й найнижчі образи чоловіків і жінок, але жоден з них не дав нам опису такого Сина Людського, про якого можна було б справді разом з Пилатом сказати: «Це – Чоловік!» (Ін. 19, 5).

Ісус Христос – напрям Його думок, спосіб Його життя, характер Його дій – назавжди залишиться великим здивуванням для людей усіх часів. Найкращі літературні критики, ознайомившись з Євангелієм, ставили і ставлять перед собою запитання: хіба міг людський розум придумати такий образ Христа? Хто з людей міг створити образ, який є сукупністю і зібранням усіх людських досконалостей? Якби Христос не був такою особистістю і не жив саме таким життям, то звідки у простих

неграмотних галилейських рибалок могло виникнути бажання створити такий незрівнянний образ людини?

Від створення світу і до наших днів минули тисячоліття, а Господь наш Ісус Христос, за словом Святого Письма, лишається Тим Самим і вчора, й сьогодні, й навіки. Ісус Христос лишається для всього людства втіленням усіх чеснот і всіх позитивних якостей людини. Його людинолюбство – безмежне, Його милосердя – невичерпне, Його віра – непохитна, Його любов – незбагненна, Його знання Отця Небесного і єдність з Ним – невимовні, Його слухняність волі Отця –

до хресної смерті, Його проникнення в потреби і в усі запити людської душі – разуче, Його розуміння нашої грішної природи – дивовижне, Його прощення розкаяних грішників – неповторне. Тому не слід дивуватися, що найкращі уми людства, які знали людей з їхніми чеснотами й пороками, ознайомившись з життям Христа, схилялися перед нашим Спасителем.

Ісус Христос, як історична особа, жив серед людей не лише благочестивих, а й вороже до Нього настроєних: серед упереджених скептиків, які пильно стежили за Ним, прислухалися до Його слів, приглядалися до Його

дій, роблячи все це з єдиною метою — звинуватити Його в чомусь. Бажаючи упіймати Його на слові, вони ставили Йому лукаві й підступні запитання, але ніхто з них не міг виявити в Ньому чогось гріховного.

Усі ці противники були неодноразово посоромлені Христом. Вони збентежено визнавали, що життя Ісуса Христа було чистим і сповненням Божественної мудрості. Суперечки з книжниками, законниками, фарисеями, іродіанами і саддукеями завжди закінчувались їхньою поразкою. На запитання, які ставив Господь Своїм противникам, “ніхто не зміг відповісти Йому ні слова”, а після пояснень, які вони мали від Нього на свої запитання, “ніхто вже не смів запитувати Його” (Мф. 22, 46). Життя Христа справді було життям “повним благодаті й істини” (Ін. 1, 14). Люди, слухаючи Його, “дивувалися словам благодаті, що виходили з вуст Його” (Лк. 4, 22). Ісус Христос не боявся говорити людям істинну правду, але в Його правді не було ні глузування, ні грубощів, ні злісної критики, ні приниження чи осудження.

Життя Христа було життям любові до Отця Небесного і людей. Його любов до Отця була доведена беззастережною слухняністю: “Він був слухняним аж до смерті, і смерті хресної”. Його любов до людей була доведена голгофською жертвою. “Він, будучи багатим, став убогим заради вас, щоб ви збагатилися Його убогістю” (2 Кор. 8, 9). Він “показав на ділі, що, полюбивши Своїх, які були в світі, до кінця полюбив їх” (Ін. 13, 1). Бо “немає більше від тієї любові, як хто душу свою покладе за друзів своїх” (Ін. 15, 13). А Христос помер за нас, “що були колись відчуженими й ворогами, за схильністю до лихих діл” (Кол. 1, 21).

Життя Ісуса Христа було сповнене лагідності й смирення. Він Сам сказав про Себе: “Прийдіть до Мене... і навчіться від Мене, бо Я лагідний і смиренний серцем, і знайдете спокій душам вашим” (Мф. 11, 28–29). Христос явив нам такі надлюдські властивості, що ми без найменшого вагання сповідуємо Його Сином Божим. Він Сам називає Себе Сином Божим, і ніхто з нас не може суперечити цьому. Бо діла Його свідчать, що Він істинний Бог.

Христос не мав у Собі ні найменших проявів гріховності, притаманних усім смертним людям. Він ніколи не грішив і тому ніколи ні в чому не каюся. Саме Його зачаття було безгрішним, бо Він народився від Духа Святого і Марії Диви.

Будучи Богочоловіком, Ісус Христос називав Себе “Сином Людським”, але ніколи й ніде не ставив Себе врівень з усіма людьми і не зараховував Себе до грішників.

Візьмемо для прикладу первоверховного апостола Павла. Яке у нього було усвідомлення власних немочей і недосконалостей, скільки в ньому було відчуття покаяння, яку він мав гостру потребу в молитві про себе з боку заснованих ним церков (Рим. 15, 30; 2; Кор. 1, 11; Флп. 1, 22). Апостол Павло розглядав себе як “першого з грішників” (1 Тим. 1, 15). Христос же жив так, що наприкінці Свого земного служіння міг звернутися до Своїх противників зі сміливим запитанням: “Хто з вас викриє Мене у гріху?” (Ін. 8, 46), і у відповідь не почув ні найменшого заперечення.

Згадаймо ніч, коли Ісус Христос стояв один перед Своїми суддями, які заздальгидь винесли Йому смертний вирок. Було опитано багато свідків, але жоден з них не міг представити юдейському первосвященнику Каїфі та синедріону нічого такого, що можна було б поставити Йому за провину. Лише уявне богохульство було підставою для неправедних судей засудити Його на смерть. Пилат, який хотів порушення закону, заявив привселюдно: “Я не знаходжу в Ньому ніякої провини”. Іуда, який спостерігав за Христом протягом трьох років та бачив Його святе життя, мусив сповідуватися перед первосвященником, що він “зрадив кров невинну”.

Перебуваючи в такому беззаконному і нечестивому оточенні, відданий на посміх та обплювання, Ісус Христос навіть за таких обставин зберігав душевний мир. Його погляд не затьмарювався злістю, а з Його вуст не вийшли ні слова погрози, ні крики прокляття. “Коли Його лихословили, Він не лихословив взаємно; страждаючи, не погрожував, а передавав те Судді Праведному” (1 Пет. 2, 23).

Надзвичайно важливо підкреслити, що євангелісти одержали відомості

про Христа не з других рук і писали про Нього, “не йдучи за хитромудрими байками, а будучи очевидцями Його величі” (Див.: 2 Пет. 1, 16–19). Вони писали “повісті про цілком відомі серед них події” (Лк. 1, 1). Тільки вони могли писати так: “Про те, що було від початку, що ми чули, що бачили своїми очима, що розглядали і чого торкалися руки наші, про Слово життя, — бо життя явилось, і ми бачили, і свідчимо, і звіщаємо вам це вічне життя, яке було в Отця і явилось нам” (1 Ін. 1, 1–2).

Особистість, яка має такі властивості душі й такий вплив на людські душі, повинна бути Особистістю Божественною. Такого висновку дійшов один з великих мислителів, вільнодумець Жан-Жак Руссо, який написав: “Якщо життя і смерть Сократа — життя і смерть мудреця, то життя і смерть Ісуса — життя і смерть Бога”. Цього ж висновку доходили кращі мислителі всіх сторіч. Багато які з них міркували так: якщо все те, чого Христос вчив, ким Він був і що Він звершував, виходило від теслі з Назарета, Ісуса, а не від Христа, Сина Божого, тоді особистість Христа лишається незбагненою таємницею.

“Хто Цей?” — запитувало, прийшовши в рух, все місто, коли Христос урочисто увійшов на молодому віслюкові до Єрусалима. “Хто Цей?” — запитують до цього часу “співпильники віку цього” і не бажають прийняти єдино правильну відповідь, відповідь Бога, Який виголосив на Йордані і на Фаворі: “Цей є Син Мій Улюблений, в Якому Моє благовоління; Його слухайте” (Мф. 3, 17; 17, 5). Чому так важливо мати правильну відповідь на запитання: “Хто — Ісус Христос?” Тому, що від правильної відповіді і нашого правильного ставлення до Христа залежать сенс нашого земного життя і наша вічність. “У Ньому було життя, і життя було світлом людям” (Ін. 1, 4). “І нема ні в кому іншому спасіння, бо немає іншого імені під небом, даного людям, яким належало б спастися нам” (Діян. 4, 11–12). “Хто вірує в Сина Божого, має свідчення в собі самому; хто не вірує Богові, той робить Його неправдомовцем, бо не вірує в свідчення, яким Бог свідчив про Сина Свого” (1 Ін. 5, 10).

Амінь!

ПАТРІАРХ ФІЛАРЕТ: ПРЕДСТАВНИКИ ВЛАДИ НАС ПІДТРИМУЮТЬ, АЛЕ ТАЄМНО

19 років тому відбувся так званий Харківський собор, який зафіксував розділення у Православній Церкві в Україні. На тому соборі не було митрополита Київського Філарета (Денисенка). За вказівкою з Москви його заочно змістили з Київської кафедри, поставивши натовість Володимира (Сабодана), котрий доти був у Росії митрополитом Ростовським і Новочеркаським. Тож уже двадцятий рік маємо Українські Православні Церкви з приставками «МП» та «КП».

Тривалий час дві конфесії були рівними учасниками діалогу з державою. Однак після зміни Президента в 2010 році намітився очевидний крен у бік Московського патріархату, до якого належить Віктор Янукович. Київська патріархія зазнає помітних утисків, її храми то тут, то там силоміць забирають у підпорядкування МП. Ще один показовий момент: днями, під час візитів предстоятеля Української православної церкви Київського патріархату на Полтавщину й Сумщину, приїзд глави УПЦ КП до своєї багатотисячної пастви вперше проігнорувала міська та обласна влада.

Під час архіпастирського візиту 82-річний Патріарх Київський і всієї Руси-України Філарет освячував культові споруди, відправляв служби Божі. Не менш важливою складовою візиту стали зустрічі Патріарха з громадськістю та журналістами. Його відповіді на де-

які запитання можна сприймати як сенсаційні. Наводимо фрагменти діалогу, записані власкором «УМ» у Полтавській області.

«Представники влади нас підтримують. Тільки таємно».

— Ваша Святосте, останнім часом знову заговорили про загострення стосунків Київського патріархату з владою. А якими вони є насправді?

— Коли ми створювали Київський патріархат у 1992 році, ніхто не вірив, що ця Церква існуватиме довго. У Москві мені говорили: «поіграються в незалежність» — і прийде кінець. Але ми в «незалежність» не граємося. Ми свою державу розбудовуємо, її духовні основи, без яких неможливе жодне державне утворення.

Пророкували, що при новому, вже нинішньому, Президентові України Київський патріархат зникне. І почали працювати на його знищення. Але з того нічого не вийшло. Чому? Та тому, що на наш захист стали громадські організації, політичні партії демократичного і патріотичного спрямування. Хоч у світському житті вони й роз'єднані, справа захисту Української Церкви об'єднала їх. А подолати ту силу, яку вони представляють, зовнішня сила вже не може. Тому відбулася й наша зустріч із Президентом. З точки зору нової влади вона була небажаною.

Але сталося. Це свідчить про те, що Київський патріархат незнищений ніякою владою.

Однак, повинен вам сказати, і представники нинішньої влади нас підтримують. Тільки таємно, щоб ми не афішували. А значить, вони з нами. Ми вдячні їм за це. Така підтримка означає, що не тільки Київський патріархат існуватиме — буде існувати й Українська держава.

Київський патріархат як захист для ... УПЦ МП.

— Однак на місцях головними публічними опонентами очолюваної Вами Церкви залишаються священнослужителі УПЦ Московського патріархату, яких влада всіляко підтримує...

— Час показує, що й у Московському патріархаті духовенство та єпископи поступово схиляються до необхідності існування в Україні незалежної Церкви. Це відчула Москва. Як і те, що УПЦ Московського патріархату — проти імперської ідеології Росії. Тож у Москві вирішили: треба цю Церкву позбавити самостійності та незалежності в управлінні, бо вони ведуть до відходу від Білокам'яної. Саме тому патріарх Кирил зараз так часто приїздить в Україну, щоб нагадати: він — глава цієї Церкви, а не митрополит Володимир. Це викликає спротив у єпископату митрополита Володимира, всередині Московського патріархату точиться боротьба.

Ця боротьба — на користь втілення ідеї створення в Україні єдиної Помісної Православної Церкви. Рано чи пізно така Церква постане. Ви не помітили, що УПЦ МП вже не ворогує з нами так, як 5—10 років тому? Чому не ворогує? Та тому, що насправді Київський патріархат їм потрібен для існування... їхньої самостійної й незалежної в управлінні Церкви. Без нас у них давно б уже відібрали таку самостійність і незалежність.

А коли є ми, то є й захист для єпископів Московського патріархату в Україні: мовляв, одбереєте незалежність в управлінні — ми в Київський патріархат підемо. А для Москви це найстрашніше. Тому між Київським і Московським патріархатами зараз немає такої відкритої боротьби, як була раніше. Є окремі переходи з одного патріархату в інший, але глобального протистояння вже нема. То дуже добра ознака, яку влада також бачить. І коли влада хоче бути владою, вона повинна сприяти цьому процесу. Бо ж добрі взаємини між Православними Церквами і, зрештою, наше об'єднання зміцнюватимуть, насамперед, наше суспільство. А раз суспільство єднається, то й основи держави міцніють.

Ще раз підкреслю: наша дорога пряма і правдива — єдина Помісна Українська Православна Церква в незалежній Українській державі. Тут ми нічого не вигадуємо, а лише йдемо тією дорогою, якою йшли Греція, Болгарія, Румунія, Грузія, Сербія. Адже ми вже пережили період імперій, він закінчився.

Скрізь — одні «розкольники».

— Якою є реакція світового православ'я на дії Московського патріархату?

— Після опублікування секретних документів всім стало відомо, що на майбутньому Всеправославному соборі Москва хоче всерйоз поставити питання про те, що саме вона повинна бути першою, а не Константинополь, і що Вселенським патріархом повинен стати патріарх Московський. Попереднє обговорення таких намірів у засобах масової інформації, звісно, дратувало Вселенського патріарха, та коли він побачив згадані документи, вирішив діяти. Зокрема, було прийнято рішення зібрати керівників чотирьох східних патріархій із залученням архієпископа Кіпрського Хризостома (очолювана ним

Церква діє з часів апостолів, її автокефалію утверджено ще на третьому Вселенському соборі, тож вона прирівнюється до патріархату). Глави п'яти східних Православних церков хочуть 1 вересня цього року зібратись у Стамбулі й обговорити питання першості. За ким вона — за патріархом Константинопольським чи Московським? Звичайно, вони затвердять: першим залишається Константинопольський патріарх. Із тим спільним рішенням п'ятох

можна буде йти на Вселенський собор, де цілком імовірно стануть такі слова до Москви: «Свого часу східні патріархи дали вам патріаршество і, відповідно, п'яте місце серед Православних церков. І якщо ви сьогодні не хочете підкоритися рішенням східних патріархів, то ви — незаконні. Ми дали вам п'яте місце, а можемо дати сьоме-восьме, бо на п'яте місце претендує Кіпрська церква, а на шосте — Грузинська».

До чого може призвести таке рішення східних патріархів? Можливо, навіть до того, що православ'я розділиться на частини. Москва буде розкольницею по відношенню до Константинополя й інших східних патріархій, а ті, у свою чергу, — розкольниками по відношенню до Москви. І ми ж, Київський патріархат, — нібито «розкольники». Скрізь — одні «розкольники»! От до чого може довести закулісна боротьба за першість.

На жаль, у другому тисячолітті Церква почала займатися не тим, чим треба, — боротьбою за владу, за першість, за території. Хоча в Євангелії Христос категорично відкинув схожі наміри апостолів визнача-

ти між собою «першого та більшого», власне, наслідувати князів і царів зі світської влади. Церква завжди повинна виконувати свою місію — приводити людей до вічного життя.

Про те ж, наскільки серйозними є нинішні «розкольницькі» тенденції, свідчить хоча б той факт, що в Москві вже збирали представників усіх ЗМІ, які займаються релігійною тематикою, й «об'єднували» їх під егідою Відділу зовнішніх зв'язків патріархії. Отже, там уже готуються до негативних для Москви рішень східних патріархів. Не виключено, що, побувавши у згаданих іпостасях «розкольників», невдовзі доведеться шукати єдності разом — і Константинополю, і Москві, й Києву.

«Стосунки з УГКЦ не погіршуватимуться, а поглиблюватимуться».

— Чи зустрічалися ви з новим главою Української греко-католицької церкви Святославом (Шевчуком)? Чи зміняться після його обрання предстоителем УГКЦ стосунки між очолюваними вами Церквами?

— Так, я зустрічався з главою цієї Церкви владикою Святославом (Шевчуком) буквально днями. Говорили, звісно, і про майбутні стосунки між нашими Церквами. Прийшли до спільної думки: й надалі повинні співпрацювати. Не говорити про об'єднання в одну Церкву, яке не на часі, а думати про те, що можемо зробити разом на користь українського християнства й Української держави. Одностайно залишаємось і в питаннях утвердження суспільної моралі. Бо ж бачимо, як зараз у європейській цивілізації, християнстві падає «планка» моралі, духовності.

Дійшли навіть до того, що подекуди ті, хто називають себе церквою, «благословляють» одну статеву «шлюб», тобто гріх, за який Господь знищив Содом і Гомору. Звідусіль наступають наркоманія, пияцтво, корупція, руйнація сім'ї зі скороченням народжуваності. З цими суспільними вадами масо боротися спільно.

Стосунки ж між нашими Церквами, вважаю, не погіршуватимуться, а поглиблюватимуться. Тим більше, що нинішній глава УГКЦ був секретарем кардинала Любомира Гузара, тож, певно, йтиме його дорогою.

**«Україна молода», редакційні
правки - Церква.info**

БЛІЦКРИГ ПО-КРЕМЛІВСЬКИ

«Московські методи нищення українців такі немилосердні, що їх в історії тиранії ніде не знайдете».

*ЧАРЛЬЗ Дж. КЕРСТЕН,
американський сенатор*

У житті кожної людини бувають моменти, коли хочеться схопитися за пістолет або ніж. У мене це має ані того, ані іншого. І я хапаюся за перо, бо не братися за нього сьогодні просто неможливо. Зі світового досвіду відомо, що вибухова реакція швидко та спонтанно народжується найчастіше через провокації. Добре, якщо ця реакція вибухає поміж двох опонентів. А якщо поміж двох народів? Від заздалегідь продуманої провокації Третьою стороною?! Потерпають дві перші, а третя залишається збоку — в статусі... переможця, Третя сторона добивається того, що негласно запланувала для двох обдурених інших.

Саме це спостерігається нині в Україні. Так звані промосковські сили (хочуть вони того, а чині) виконують, вочевидь, волю Третьої сили (поки що назву її імпер-глобалістською) і, по суті, провокують одне проти одного як Москву, так і Київ. Найконтрастніше в цьому плані провокує в Україні Дмитро Табачник, який вдає холугу Кремля, насправді таким не будучи. Від нього в антиукраїнстві не відстає і ще один, бувалий у владних кабінетах урядовець — В. Семиноженко. Останній мав би пояснити полковнику історичних наук, що після понад 350-літньої русифікації, дикої, варварської колонізації України, нечуваної в світі заборони імперською політикою мови найбільшого (коли вдавалися усі заборони, то русичі-українці за чисельністю значно перевищували московитів) слов'янського етносу у світі — українців, їй потрібна підтримка. Мова її корінного етносу вийшла напівскаліченою з-під московського молоха і дивом вижила, незважаючи ані на розстріли, ані на сибіри, ані на сандормохи. Тому їй не до нищення (?) якої-небудь іншої мови, як це просторікують апологети реваншизму.

Академік мав би пояснити «доктору», оскільки українська мова (виняток — література) у технічному плані взагалі не розвивалася на базі науки та техніки, то й у ній відсутня повнокровна наукова-технічна термінологія. В відсутній також сленг, жаргон, що прикметно властиво кожній мові, яка вживається в побуті. Ці

елементарні речі академік В. Семиноженко мав би знати і заодно пояснити «ініціаторам» переглядів дублювання іноземних фільмів українською, і тестів на вавилонський принцип — дикість, аналогів якої цивілізований: світ не знає. Такі «ідеї» народжуються тільки в головах навіжених українофобів. Той та інший чудово розуміють, що вони, висловлюючись мовою нинішнього президента, «валяють дурку». Як один, так і другий вдає, що його цікавить тільки «якісний продукт», а на якій мові в українській державі він подаватиметься до столу — це їх менше всього цікавить. Чого тільки вартий семиноженківський постулат «Приоритетом должно быть качество того, что мы смотрим. Поэтому наша цель — конкурентоспособный украинский культурный продукт и возможность зрителя выбирать кино по своим интересам». Академік також, образно кажучи, грає вар'ята. Він чудово розуміє, що на практиці українську мову давно загнали в підпілля. У неї давно відсутня (реальна) державна підтримка і вона свідомо знищується анти-українцями, які її подають ледь як не націоналістичну оскільки, Д. Табачник чи не кожного українця-патріота, який любить свою Вітчизну, вважає або нациком, або неофашистом.

Не враховуючи вчорашньої колонізації України, Конституційний суд також приймає антиукраїнське рішення (за винятком нібито двох суддів), яким дозволяє в українських школах на перерві розмовляти російською мовою, що, наприклад, в Ізраїлі, категорично заборонено. Російськомовних учнів, які не поважають державної мови — іврит (гебрійської) — виключають узагалі зі школи після другого випадку. Ще один «великий діяч» — Ківалов, якому свого часу народ дав досить жорстоке, але, очевидно, справедливе і точне прізвисько, сьогодні в унісон табачникам, семиноженкам, царьовим, александровським, вніс законопроект на «російську атестацію» — усім суддям знати російську мову. Ми що, після Харківської угоди, уже входитимемо до «Союзу Трьох» (за постулатом В. Семиноженка)? Чому ж Конституційний суд не прийме

конституційне рішення та не заборонить користуватися недержавною мовою в адміністрації президента, де нині вона панує, в уряді Азарова і на більшості каналів українського(?) телебачення, в пресі? Чи нині українці уже окуповані п'ятою колоною і на них взагалі можна не звертати уваги? Чому Конституційний суд не прийме рішення по «95 каналу», який знущається з найсвятішого в українській державі: Конституції, історії України, української мови? Так ці клоуни від претензії на сатиру радять громадянам України ховати свої гроші в книжках з «Історії України», оскільки, на їхній примітивний погляд, цих книжок в Україні взагалі ніхто не читає.

У своїй неприхованій ненависті до всього українського в одному ряду з вищеназваними українофобами йде й агроном з Умані з українським прізвищем — такий-собі Колесніченко. Цей перевертень, провокатор, містифікатор і уманський квіслінг у день трагічних подій у Катині (вочевидь, на замовлення Москви, щоб відволікти світову громадськість від Кремлівської жорстокості семидесятирічної давності — розстрілу Кремлем польських офіцерів), ні сіло, ні впала, раптом згадав «Волинську трагедію». Перегорнув страшну сторінку, яку здавалося б уже закрито в 1998 році двома президентами: Польщі й України — Олександром Квасневським і Леонідом Кучмою разом з обопільним примиренням. Але, незважаючи на не круглу дату Волинської трагедії, уманський квіслінг «демонструє свою ненависть до рідного народу», взявши собі в адвокати польського шовініста непольського походження — такого-собі Ісаковича Залеского. Людині при повному розумі важко уявити таку містифікацію, скажімо, на території Польщі, Росії чи Ізраїлю. Спробую хоча б уявно перед читачем змалювати аналогічну картину, щоб показати, наскільки можна низько упасти в своїй нікчемності чи ідіотизмі уманському уродженцю, аби щось подібне організувати у вище названих країнах. Чи в будь-яких інших, де люди думають про мир і спокій, а

не про розбрат між національностями.

Уявімо собі якогось ізраїльського недоумка з ізраїльського кнесету, який би закликав до себе в гості палестинця і в одному з найпрестижніших будинків Тель-Авіву організував фотовиставку, в якій проілюстрував, як Моше Даян вирізає палестинських вагітних жінок і немовлят у палестинському селищі. Або інша картинка: якийсь горапарламентар польського сейму запросив якогось дурника з України й у Варшаві (також у престижному Домі) почав демонструвати фотовиставку, як поляки, прислужуючись німцям, почали вирізувати українських селян на українській території, і кидати у вогонь їхніх немовлят. Чи треба наводити третій факт, щоб таке трапилося в Росії: держдумівець запросив поляка і почав світу пояснювати, що то не енкеведисти — беріївці-сталінці розстрілювали польських офіцерів, а прості росіяни, доводячи, що вони саме такі жорстокі за своєю ментальністю і дикістю. Такого навіть у страшному сні годі уявити! Але чому ж таке в реальності, а не у сні, допускається в Україні? Чому ж таку дику провокацію щодо двох братніх народів польського й українського провів саме нині цей уманський квіслінг?

Дещо начебто остеронь стоїть інший платний агент Москви В. Корнілов. Хоча насправді проводить таку саму політику в Україні, як і вище названі гей-би «українці». Цей типовий русак і покірний холоп імпершовініста й провокатора Костянтина Затуліна, як і його колега по директорському кріслу, такий собі Ростислав Іщенко (засвітився він на екранах у час другого прем'єрства Януковича), судячи з їхніх виступів на шустерівських шоу є неприхованими резидентами Москви, які ховаються під личиною директорів політичної установи (очевидно, офісів з вивісками з продажу свинячої вонни), а фактично є також провокаторами, як Києва, так і Москви, оскільки оскільки сіють розбрат поміж нашими народами. Вони так само провокують і українців, і росіян, ніби на догоду якоїсь Третьої сили, оскільки ненавидячи, як український, так і російський народи, грають на нашому полі в чужу гру, навіть, не відаючи цього. Бо саме тій, Третій силі, і потрібно сьогодні зіштовхнути знову Україну з Росією і запалити полум'я розбрату по всій нашій території.

Але не тільки ці офіційні провокатори працюють на розпалювання міжнаціональної ворожнечі, як в середині країни, так і ззовні. Є ще й недалекоглядні экс-колонізатори, які в провокаційний спосіб гадають, що вони повернуть статус колонії в Україну і набудуть сподіваного статусу губернаторства Малоросійського.

Такі постійні міжнаціональні провокації в Україні збуджують, як правило, ненависть. Ненависть одного народу до іншого через дику несправедливість. Несправедливість у всьому і тоді, коли сильні просто давлять слабших і знищують їх, то слабші, не маючи адекватної сили, стають смертниками-терористами. Коли в одного етносу вирізають чоловіків, то за зброю беруться жінки, або діти. Або слабший пристає до сильнішого, щоб врятувати свій дім (Батьківщину), або свою родину (народ). У цьому випадку ворожа сторона пригнобленого народу називає таку дію слабших колабораціонізмом. Так було споконвічно. А вже потім світ (у тій чи іншій історії) розбирається, хто створив, провокаційну ситуацію в державі, хто перший почав війну, хто був героєм і сином своєї Вітчизни, а хто нібито колабораціоністом (якщо є в цьому політична доцільність перевернути все з ніг на голову) і народжується дві історичні брехні і не знаходять головного — істини. Кожна сторона з провокованих має свою «правду». Але двох правд не буває — істина завжди одна.

Це, так би мовити, загальна картина перед будь-якою політично небезпечною ситуацією. Чи щось подібне маємо нині в Україні? Відповідь однозначна: "Так!". Саме це й змусило мене взятися за перо. Така політична ситуація називається одним або двома словами: вчора — повзуча окупація, нині — блицкриг по-кремлівськи.

Я не обмовився. Це справді чергова окупація України. Операція окупації України ідеологічно існувала чи не з перших її років Незалежності. Спочатку провокатори горлопанили, що в Україні після суверенітету йде суцільна українізація, ніби тут мала йти русифікація, колонізація, чи румунізація. Насправді, все відбувалося до ста відсотків навпаки. В Україні йшла шалена русифікація. Така, якої не допускав, «соромлячись» «перед демократичним світом» комуністичний лад, бавлячись у радянську демократію і заявляю-

чи, що в республіках СРСР є національні школи, газети, випускаються книжки мовами нацменшин, радіо має кілька годин на добу «вещать на радном языке». І це відповідало дійсності.

У перші роки нашої Незалежності вчорашні колоністи зарилися в гній. Також реальна дійсність. Гадали, що прийшла українська влада. Вони помилилися. До влади прийшли в Україні «вчорашні». Екс-колонізатори, які ще тому не вірили, в перші місяці Незалежності сиділи, як жуки-скарабей у своєму гною, і поволеньки котили свою «золоту» кульку, чекаючи слушного моменту. Такий момент настав: з якогось українського гною на поверхню виповзли табачники. Бони викопали для себе малоосвіченого і, на перший погляд, простакуватого (хоча насправді він таким не був і таким не є) кандидата в президенти. У його передвиборчу програму «скарабей»-табачники вперше вклали бацилу державної двомовності. Саме на цій бацилі двомовності новий претендент в'їхав на білому коні на український престол, не володіючи мовою корінного народу (етносу). Цього претендента на престолі уже немає, але бацила двомовності в постколоніальній державі (двомовність у кожній экс-колонії — закономірна річ), після стількох років гноблення українського народу та заборони рідної мови, в державі залишилася. Саме тому, без справжнього державного будівництва України й досі поділена на дві частини: на корінне населення і на різношерстих колоністів. Це Комусь дуже сподобалося і той Хтось згадав імперський принцип: розділяй і владарюй. Владарюй у чужому домі. У пост-колоніальному домі завжди легко знайти Носів. прив'язуючи до української реальності, констатуємо — батуринських носів. У народі їх називають ясніше — зрадниками, перевертнями, перекинчиками.

У вчорашній колонії; де в етносі ще живе дух рабства і покори, а людина за зовнішньою ознакою нагадує ходячий шлунок, що так і не наївся, там поміж цих шлунків дуже легко знаходяться батуринські носі. Одних з них купують за харчі, інших тушок — за гроші, кримінальних злочинців, убивць постійно тримають «на гачку» з відкритими кримінальними справами і в потрібний момент лялька цих маріонеток смикає за ниточку, і маріонетки безмовно виконують його волю, кар'єристів купують за посади, дріб-

ніших істот — жінками, а вже зовсім дешевеньких надбують обіцянками. Але всі вони, без винятку, недалекоглядні та мізерні у своїй тимчасовій «величчі». Навіть з діамантовими запонками у 34 тисячі доларів, чи годинниками з білого золота в усі 50 тисяч у.е. Усі ці тушки — каліфи на годину. Солодку годину, для гірко-го похмілля, яке не забариться в майбутньому проклятті своїм же народом за їхнє підле і зрадливе минуле.

Перед усіма носами ставиться одне завдання: зрадивши — провокувати. Виводити люд із себе. Брехати, перекидати правду, історію, висміювати найсвятіше для народу. Конкретно для українців — висміяти й оголити до страху пророка Т. Г. Шевченка, опутивши академіка до рівня бомжа, п'яниці чи навіть гоголівського міфічного вордулака; споконвічну національну гордість — символ духу і волі українського народу — козацтво, звести до примітивної шароварщини, а навзамін українську молодь на "всеукраїнської естради" роздягнути до трусів і засліпити очі підростаючому поколінню, яке б не думало ані про патріотизм, ані про любов до батьківщини, а тільки про презервативи, які, нібито, рятують світ від усекараючого Бога за аморальність людства ХХІ сторіччя. Нині з порядку денного знято істину: "Краса врятує світ". Нині замість людських чеснот «у моді» — аморальність.

Здобувши цілковиту русифікацію в Україні на 19-ому році її Незалежності, непрошеним гостем Держдуми РФ горезвісним Затуліним нині з'являється рекомендація українському уряду й президенту (ніби ми малоросійське губернаторство, а не — самостійна держава) зняти з порядку денного питання про другу державну мову в Україні — російську, оскільки вже, фактично, русифіковано все: від адміністрації президента до околиць країни (виняток, за «глибокою науковою теорією» полковника від освіти Табачника, становить населення «папуаської республіки», з що нещодавно зійшло з гір і досі не цивілізувалося). Це адресується національно-патріотичним галичанам, яких пан міністр по нерозумінню взагалі відносить до «невминого племені», яке опустилося з гір і вперше дізналося, що руки треба час від часу мити, а інколи — навіть з милом.

Хоча, наскільки мені відомо (тут зроблю художній відступ), в Адміністрації президента на високій посаді

є одна «папуаска», яка зійшла з гір, щоб посприяти сходженню пана Табачника на його «Говерлу» — в міністерство освіти. Якось воно виходить дивно, якщо не сказати парадоксально: туземка, що навчилася нещодавно мити руки з милом, нині займається розстановкою кадрів у новому уряді. Я вже мовчу про тих «гірських папуасів», які нещодавно потрясли своєю музичною культурою Європу, зайнявши поміж понад 40 країн континенту, перше і друге місце. Мовчу й про «папуасів» минулого століття. Один із них — номінант на Нобелівську премію (на жаль, він до дати вручення не дожив, а покійникам цієї премії не присуджують), але за своє творче життя написав 200 томів. Ім'я цього «папуаса» — Іван Франко. Цей «папуас», за визначенням міністра освіти (краще б його призначили міністром культури з такою «інтелектуальною» термінологією своїх у «наукових» працях!) не тільки володів кількома мовами, але й писав так само легко, як рідною, так і польською, німецькою. Пізніше поміж тих гірських папуасів, народився ще один абориген, який набув світової слави і, якщо вірити Д. Табачнику у якомусь А. Вассерману, то він і породив чи не найбільший слов'янський народ з його мовою, культурою та історією і навіть став першим Президентом цього народу і його Республіки. Потім він дуже не сподобався «батьку Сталіну» і той його ще до 1937 року під час хірургічної операції зарівав наказавши своїм «пропагандистам», щоб «з його тілом поховали і його славу». Ім'я цього «туземця з гір» — Михайло Грушевський. Ті ж дикі гори, разом з «дикими танцями» дали ще одну величну постать, якою мав би пишатися український народ, як би добру його частину не одурманили і не одурманювали досі такі ідеологи й пропагандисти від чужої держави, як Табачник. Саме про цього «папуаса» і його армію сказав великий француз де Голль, аби Франція мала таку армію — УПА, гітлерівський чобіт не ступив би на французьку землю. Ім'я цього славетного сина великого українського народу — Роман Шухевич. Саме цей народ, що «зійшов нещодавно з гір», дав світові ще й таких видатних синів: Івана Пулюя (виданий фізик), Омеляна Пріцака (український історик, академік), Микола Плавюк (останній Президент УНР в екзилі), Богдана Гаврилишина (відомий) Івана Гінянського (президент компанії «Віннер Форд»), Стефана

Терлецького (член британського парламенту), Рамона Гнатишина (генерал-губернатор Канади), Петра Саварина (канцлер Альбертського університету), Соломію Крушельницьку (найвидатніша оперна співачка світу), Юрія Кульчицького (герой Віденської війни), Петра Яцика (меценат і філантроп) сотні інших видатних постатей. Саме це карпатське плем'я зберегло для нас, усіх українців, й мало не первісну мову Київської Русі з її тисячолітньою давністю. Бо саме цей «папуаський народ» вважав себе майже до 1939 року русинами, а ще в 12 сторіччі категорично відмовився по церковній лінії йти під руку московського митрополита, залишаючись вірними синами Києва, а не Москви. Саме князі Галичини та Волині категорично відмовились підпорядковуватися Московії, а тільки, як і за Київської Русі, Вселенському патріархату, якщо вже відсутня київська митрополія. Саме тому Західну Україну тодішню Галичину і Волинь, церковники називали Малою Руссю. Це б «історик» від науки, який знає, де знайти на практиці ті чи інші архіви, мав би хоча б почитати дещо з тих крадених архівів, щоб, нарешті, дізнатися, звідки пішла ота церковна назва Малоросія, що згодом переросла в адміністративну.

Але повернімося до окупації України. Нині в гуманітарній сфері держави йде планомірний наступ на все українське: студентство, учительство, українську інтелігенцію й журналістів — ще й з неодмінними геббельсівським супроводом — кайданками і обов'язковою буцегарнею (народний экс-депутат Олександр Гудима, журналіст Ігор Мірошниченко). Заборона дублювання та перекладів українською мовою іноземних стрічок в Україні, скасування рішень щодо користування українською мовою у транспорті, в українських школах під час перерви, а завтра обов'язкове знання російської ще й кожного судді. Дивно, а чому не польської, єврейської, румунської, угорської чи кримсько-татарської мови? Конституційний суд і пан Ківалов чомусь цього не пояснили. До речі, кримські татари — також корінний етнос в Україні, як і українці.

У наслідок антиукраїнської політики підняли голови, висловлюючись термінологією новоспеченого міністра освіти, — неофашисти.

Далі буде

Президенту України
ЯНУКОВИЧУ В.Ф.

Вельмишановний Вікторе Федоровичу!

Довідавшись із засобів масової інформації про останні події навколо питання постачання газу в Україну, вважаю за необхідне через цей відкритий лист від себе особисто і від Української Православної Церкви Київського Патріархату морально підтримати Ваші зусилля, спрямовані на захист інтересів українського народу і встановлення справді партнерських відносин з Росією на основі рівності та взаємної поваги між нашими державами.

Переконали, що саме відсутність такої рівності, ставлення до України з боку російських можновладців, як до «молодшого брата», прагнення в будь-який спосіб позбавити нашу державу реальної незалежності та знову перетворити її на підлеглу Москві територію, є головними причинами постійного ускладнення відносин між нашими

країнами. Ця проблема має не лише політичний вимір, обговорювати який – справа політиків, але й моральний, якому належить давати церковну оцінку.

Росіяни в Україні мають і школи, і засоби масової інформації російською мовою – в той час як українці в Росії не мають ні того, ні іншого. В Україні є тисячі храмів Московського Патріархату, які діють вільно і отримують від держави всіляке сприяння – а українських храмів у Росії лише одиниці, і вони постійно потерпають від утисків влади. У Росії все частіше спалахують вогнища

міжнародного протистояння, на Північному Кавказі ледь не щодня вбивають правоохоронців та інших представників влади, а від терористичних актів потерпає навіть столиця – проте російські можновладці вчать Україну, де панує міжнародний мир, як нам вирішувати національні питання.

Перелік таких прикладів зверхнього втручання в українське життя можна наводити дуже багато. З Росії постійно прагнуть вказувати нам, якою мовою спілкуватися, до якої Церкви належати, яких героїв поважати, яку історію вивчати, з ким і які відносини будувати...

З одного боку, «газове питання», як господарське, нібито не має стосуватися Церкви. Але з іншого боку, в ньому, як у дзеркалі, відображається вся російська політика щодо України, метою якої є зробити нас у всіх головних питаннях залежними від волі Москви. На словах ми чуємо запевнення у «дружбі», «братерстві», «стратегічному партнерстві», «духовній єдності». А на ділі бачимо, що російське керівництво діє щодо України за формулою: «ви нам дайте все і негайно, а ми вам щось колись можливо і дамо». Хіба це – дружба і партнерство? Хіба так виявляють рівноправність та взаємну повагу?

Такі дії російського керівництва є несправедливими, лукавими й неправдивими, а тому порушують моральний закон. Проте, Бог не в силі, а в правді!

Ми переконані, що Україна і Росія повинні бути добрими сусідами та партнерами. Але збудувати саме такі відносини можна лише при взаємній повазі й визнанні рівноправності. Україна завжди виявляла готовність до цього. Проте, у російській владі, на жаль, ще багато тих, хто вважає нашу державну незалежність тимчасовою, а саму Україну – штучним утворенням. Нехай врозумить їх Господь!

Київський Патріархат майже двадцять років на собі відчуває особливе «дружнє» ставлення Москви до України. Московська Патріархія робить все для того, щоби ізолювати нашу Церкву від спілкування зі Вселенським Православ'ям, зруйнувати її, повернути під свою владу. Такі дії не раз відкрито пояснювалися тим, що підпорядкування Української Церкви Москві є «основою майбутнього відновлення єдності України з Росією».

Москва не може припинити дію благодаті Божої в Київському Патріархаті, як вона, з метою шантажу, не раз припиняла раніше постачання газу в Україну. Але Московська Патріархія й досі намагається всіх переконати в тому, що благодать Божа може діяти в Українській Церкві лише через її підпорядкування Церкві Російській. Тобто діє так само неправдиво, як і російське керівництво. Лякаючи анафемами та відлученнями, РПЦ хоче знову отримати повноту духовної влади в Україні, – так само, як російське керівництво «торгівельними війнами» й погрозами намагається втягнути Україну в кабалу «Митного союзу».

Ми все це бачимо й розуміємо. А тому хочемо морально підтримати Вас, Вікторе Федоровичу, у відстоюванні національних інтересів. Ми, громадяни України, можемо і повинні дискутувати щодо шляхів кращого розвитку нашої держави. Але коли йдеться про українську державність й незалежність – ми всі маємо стати разом на її захист.

Ми молимося, щоби Господь дав Вам сили й мудрість відстояти суверенітет та незалежність України від зазіхань «добрих сусідів», які хочуть задушити нас у «братніх обіймах». До молитви за це закликаємо і всіх віруючих.

Нехай Боже благословення перебуває з Вами!

З повагою
ФЛАРЕТ,

Патріарх Київський і всієї Руси-України.

СПІВАЙМО

на Більшу славу Господеві, Пречистій Діві Марії і Святим.

Збірку цю: Службу Божу, Молебени, Парастас, та короткий історичний додаток присвячую вірним гр. католицького обряду, як музично-вокальний дарунок до великих ювілеїв: 1000-ліття Хрещення України, 400-ліття Берестейської унії та 300-ліття унії перемиської єпархії з Римом. В опрацюванні збірки дотримувався я загально відомих нотних записів, міняючи лиш де-не-де тональність. Досі видавні співанники подавали лиш ноти для співу вірним, тут подаю ще ноти для співу священника чи діакона.

Цей співанник передаю всім ідейним провідникам і виховникам народу та вчителям, котрі пам'ятають про Христові слова: «Пустіть дітей і не бороніть їм приходити до мене, бо їх є царство небесне». В навчанні уживають вони різних виховних засобів, а між ними і співу. Він зворушує людську душу, розвиває в ній все добре і гарне, розбуджує братолюб'є, та витворює почування краси. На жаль ця ділянка у нас часто — неорана нива.

В усіх школах і гуртках переважно навчають співу на пам'ять, чи при супроводі інструменту, або за голосом учителя. Користь з такої науки є невелика, бо навчання мелодії напам'ять, то те саме, що вивчення поеми, чи оповідання без знання азбуки і письма. Щоб досягнути намічену мету,

треба раз назавжди зірвати з перестарілою і недоцільною методою навчання співу напам'ять, а заступити її практичною наукою теорії співу у тісній зв'язку з піснями, а зокрема літургійними, чи церковно-народними піснями. Церковний спів, це найбільша і постіна нагода до плекання такого музичного мистецтва, до вироблювання голосу, слуху, до примінювання віддиху, темпа, динаміки. При тім молодь навчиться любити свою віру і свій рідний, прадідівський обряд, причиниться до його звеличення, зрозуміє, що спільними силами dokonуємо гарних великих діл.

Чужинці подивляють велич, хвалять красу нашого обряду якраз задля гарного співу. Нехай же і молодь привикає плекати церковний спів і зрозуміє, що через те робить своєму народові чи малу прислугу, даючи йому змогу стати в парі з висококультурними народами, бо у них також церковний спів у супроводі інструментальної музики доходить до вершин краси і мистецтва.

Без сумніву наш народ має талант до співу і цього обдаровання не вільно занапащувати, але розбуджувати, та плекати при всякій нагоді. Нагод цих є дуже багато: церковні богослужіння в неділі і свята, святкування річниць і ювілеїв славних людей, коляди, гагілки, вечорниці і т. п. Усі ті урочистості вимагають гарного співу. Часто помічається, як молодь і старші не мають чим заповнити вільного часу, а тут якраз є гарне поле учителям до праці для народу і підвищення свого особистого рівня в ділянці співу і музики.

Буває, марно пропадають гарні голосочки і таланти. Що практично лишається молоді із шкільної науки, у якій спів займає місце обов'язкового предмету? Вчилася співу лише для школи і доброї оцінки, а не для життя. Ті факти склонили мене зладнати для виховників народу, священників і учителів літургійного співу невеличкий підручник, який при добрій волі з обох сторін міг би хоч трохи направити те лихо, яке заподіяла нашому церковному співові остання воєнна хуртовина, сорок років без дякоучительської школи, довговікове занедбання, та нерациональне плекання співу. Підручником цим можна би послужитися на уроках катехизму. Бажанням моїм є, щоби при кожній душпастирській станиці згуртувалася співуча група, яка навчившись вела спів на богослужіннях. Кожний член співучої групи повинен мати Службу Божу під нотами, щоби міг практично використати знання теорії музики і співу набутого в школі і щоби мав змогу прочитати трудний до спам'ятання текст літургійних пісень. Нема сумніву, що і вчитель-диригент здобуде собі за ідейну працю належну любов і пошану людей.

Нехай у всіх церквах-станіях душ пастирських дзвонять миленькі дітячі голосочки і сильні дорослих голоси для особистої культури та добра Церкви і народу.

*Володимир Тайташ
диригент церк. хору „Горі Серця”
в Теремішлі.*

• ПОЕТИЧНИМ РЯДКОМ

Ганна ЧЕРІНЬ,
(Флоріда, США)

Річниця Свободи

Річниця Свободи –
Двадцята, під ряд —
З такої нагоди
Святковий парад.

Заграли оркестри.
Карбують війська.
Нотує реєстри
Газетна рука...

Ріденькі ряди
Маршують не в лад,
Не знати куди,
Немов маскарад.

В президії гордо
Стримить президент.
Досяг він рекорда
За хитрий фермент.

Простіть пені, люди,
За тужні пісні
Супроти облуди
В нерадісні дні.

Доборолась Україна
Без ужитку зброї —
Незалежність ми дістали,
Хоч і не герої.

Чорнозем за нас полито
Козацькою кров'ю,
Коли ворог той несито
Гнав по Придніпров'ю.

Що ж, судилось Україні
Кігті стерпіти «орлині»,
І прокляття п'ятикутне,
І свастики зло отрутне —
Що ж лишилось на
майбутнє?

В цілім світі урагани,
Та народи не здаються.
А чому ж то ми в тумані,
Що вже люди з нас,
сміються?

Є на все свої причини —
От якби ж то не було!
В нас у проводі країни

Угніздилось прикре зло.

Ми ж бо ніби незалежні,
Вільні вибори у нас!
Працьовиті ми, не лежні,
І навчитися вже час!

Звідки ми набрались чаду,
Уряд вибрали з ганьби!
Як же можна дати раду,
Коли ворог є в тобі?
Чи під впливом того чаду
Ми згинаємось в покорі?
Чи затуркані, чи хворі —
Ворогів пускати в владу?

Переходим всю абетку,
Як на вибори ідем —
Ніби граємо в рулетку
І щоразу програєм...

Світ же так вітав країну,
Визнавав її красу,
Але ми не вміли зміну
Розпізнати завчасу.

Поминаємо Тараса
(Бо така традиція?)
В рушниках його окраса,
Бо це так годиться.

Поминаєм, поминаєм,
Віршики читаєм,
А що вони означають,
Ми про те не дбаєм.

Отак молимося щороку
На портрет Тараса,
Щоб він бачив, як вмирає
Українська раса.

«Заповіт» ревемо хором
(Пісня в нас широка) —
Та за що кладемо сором
На пам'ять Пророка?..

Добре чешете «по-руськи»
(З хахлацьким акцентом),
Хоч зрівнятися вам дзуськи
З нашим президентом...

І не знати, гречкосії,
Де ви опинились:
В Україні, чи в Росії —
Де ж ви народились?

Незалежність хто ламає,
Злом необережним,
Той уже й не помічає,
Що стає залежним.

А Вона ж така прекрасна,
Наша Україна,
В неї мова своя власна,
Чиста, як перлина.

Квіточками вишита,
Травами мережана —
В ній би щастя тішити,
Богом обережене.

Та як же нам здатись
В гострий час тривоги!
Ні! Йдемо змагатись —
З нами Бог!

Хоч над світом туман,
Хоч гряде ураган —
Українці, тримайтеся!
Ростіть, набувайтеся,
На змови злочинні не
дайтеся!
За руки зімкніться
І перед Богом клянїться:
ЖИВИ, УКРАЇНО, ЖИВИ!
ЖИВИ!

Червень 2011

Дорога пані Маруся Гнип!

Щиро вітаємо з першим вісімдесятиліттям Гарне свято у гарній родині! Нехай же принесе воно Вам лише радість та усілякі гаразди. Нехай добро Вашого серця разом з приятню близьких та рідних створить особливий затишок у Вашому домі. Щастя і довгих літ!

За дорученням редакції бюлетеня «НЦ-КП».

Фідель СУХОНІС.

Вітаємо з ювілеєм 80-ти ліття

Сьогодні Знаменна подія
Коротко я хочу сказати,
У нас є охота і надія
Про все детально розказати...
Не всі ми тут є, що родились,
Де предки всі наші жили.
Між нами є ті, що спішили
Податись і в далекі світи...
Звертаюсь до вас наші друзі,
Згадать труди ваші тяжкі,
Принесені нашій громаді, —
Вам СЛАВА і ЧЕСТЬ дорогі!..

Федір ГНИП

16-го серпня 1931-го року, в селі Окучаїв, Донецької області, в родині Гончарів народилася дівчинка, якій дали ім'я Маруся. Коли Марусі було шість років Помісна Українська Православна Церква Київського Патріархату в США 29.08.2011 Рік XIII Число 294 с.4, то її тато помер. Мама Марусі вийшла заміж за Злиденного, якого Маруся шанувала як рідного батька. Родину Злиденних Господь Бог обдарував ще двома дітьми — Миколою і Валентиною.

Переживши страхіття Голодомору, Другої світової війни та скитальщини милосердний Господь Бог змилювався над родиною Злиденних і нарешті 1950-го року привітлива Америка прийняла скитальців «як свою дитину», оселившись у місті Сиракюз, Нью Йорк.

Родини Злиденних та Гнипів були піонерами-засновниками УПЦеркви Святого Луки в Сиракюз, де і молоді члени церковного хору — Іван Гнип та Маруся Злиденна записалися і 1955-

го року Маруся Злиденна вийшла заміж за Івана Гнипа.

1960-го року молоде подружжя Гнипів переселюється до Каліфорнії. В місті Лос-Анжелес стають активними членами парафії Святого Андрія і одночасно підтримують українську громадську діяльність — стають активними учасниками українського національного хору.

Переглянувши Ювілейне видання з нагоди 50-ти ліття заснування парафії Святого Андрія, то не можна пропустити, чи то в будові нового храму, чи в організації парафіяльної школи, чи в тяжкій праці сестрицтва — скрізь видно активну працю не тільки подружжя Марусі та Івана Гнипів, але і активну участь в церковнім та громадським житті їхніх дітей.

Ми часто писали про великий внесок родини Гнипів в розбудову храму Різдва Пресвятої Богородиці в місті Обухові та їхню жертвенність в розбудові Помісної Української Православної Церкви Київського Патріархату.

Родина Гнипів дуже тяжко працювала, та навіть ще сьогодні вона тяжко працює, щоб від-

повідно захистити свою родину від злиднів і сьогодні родина Гнипів ділиться своєю тяжко заробленою «копійкою» не тільки з своїми земляками в Україні, але й активно підтримують розвиток Помісної Української Православної Церкви Київського Патріархату в США та фінансово допомагають окремим родинам.

Також, хочемо додати, що родина Гнипів є активними членами Громади Святого Апостола Андрія Первозваного в Блумінгдейл, Іліной.

Завжди з Богом в душі і незрадливою любов'ю до України, родина Гнипів увесь час щедро жертвує церковним і світським громадам, які вболівають за кращу долю Української Церкви та українського народу.

Маруся ГНИП з своїми внучками Наталкою, Христиною, Катрусею і Стефцею.

Обухівська Міська Рада нагородила родину Гнипів Грамотою «за відродження української духовності», а Святійший Отець наш — Патріарх Київський і всієї Руси України Філарет нагородив Марусю і Івана Гнипів орденами Святої Варвари та Рівноапостольним Князем Володимиром, «за заслуги перед Помісною Українською Православною Церквою та побожним українським народом», одночасно, парафії до яких належала родина Гнипів, Благословенною Грамотою признавали їхній внесок в розбудові окремих парафій.

У сильній християнській сім'ї тон родинного життя задає дружина-мама-бабуня. Діти і внуки родини Гнипів вишколені на найвищому рівні українських традицій. Відображення пані Марусі — щирості, милості і ласкавості стрічаємо на кожному кроці під час нашого перебування в оселі Гнипів.

Завдяки наполегливості і вмінню пані Марусі поведінка їхніх

дітей: Галі і др. Михайла Темник і їхніх дітей — Христинки, Катрусі, Стефці; дітей Лілії і Григорія Гнип та їхніх дітей — Марусі, Марка і Наталки; дітей Рії і Петра Гнип з великою приємністю подивляє всіх гостей їхньою поведінкою — чемністю, приємністю та щирим вітанням. Честь, хвала і подяка пані Марусі за зразок правдивої і щирої любові української жінки.

16-го вересня ми святкуємо день народження нашої дорогої сестри, парафіянки і любимої приятельки пані МАРУСІ ГНИП.

Рідня, приятелі і друзі поздоровляють дорогу нашу Марусю з днем народження. Зокрема, шлють теплі і щирі побажання всього найкращого діти: Галина і др. Михайло Темник, Лілія і Григорій Гнип, Рія і Петро Гнип; брат Григорій Гнип і його дружина Оля; Сестра Маруся Савеленко Гнип; приятелі Катя і др. В'ячеслав Вестон, Ляля Вибачинська, Марія Кравець, Марія і Микола Андріянів, Маруся Товс-

топ'ят, Галя Білоус, Зіна Романюк, Рая і Євген Дикун, Оля і Микола Пайчук, Катя і Микола Злиденний, Надя і Олександр Северин, Ліда Ємець, Ольга Вермонт, Елізабет і Микола Ляшенко, діти племінників та багато рідних в Україні.

Від імені парафії Святого Апостола Андрія Первозваного в Блумінгдейл, Іліной, на чолі з головою парафіяльного уряду Івасем Яресько, п/м Валентиною поздоровляємо МАРУСЮ ГНИП з днем народження.

Нехай Господь Бог нагородить Вас — пані Марусю і всю Вашу родину радісним щастям, міцним здоров'ям, безмежною наснагою і збереже всіх Вас на довгі і щасливі літа.

Многії літа! Многії літа! Многії літа!

З нагоди Ювілею 80-ти ліття своєї улюбленої дружини Іван Гнип жертвує на прес-фонд Інформаційного Бюлетня 1,000 доларів (тисячу дол.).

Прот. Віктор ПОЛЯРНИЙ

«ПОДІЛЕНА ВНУТРІШНІМ ПРОТИСТОЯННЯМ ТА ІНТРИГАМИ МОСКВИ, УПЦ ЗАРАЗ, ОЧЕВИДНО, НЕ ГОТОВА ДО ДІАЛОГУ З КИЇВСЬКИМ ПАТРІАРХАТОМ»

8 липня 2011 р. у Києво-Печерській лаврі відбувся Собор єпископів УПЦ (МП), після якого відкрилося засідання Собору УПЦ. Перебіг підготовки до двох соборів та їхні перші підсумки засвідчили — УПЦ (МП) внутрішньо поділена, і цей поділ провокується з Москви. Таку думку висловили у прес-центрі Київської Патріархії, коментуючи інформацію про Собор єпископів УПЦ та Собор УПЦ.

«В останні місяці загострилася боротьба щодо майбутнього УПЦ (МП) — відзначили у прес-центрі. — В лютому ц. р. в Москві Архієрейський собор РПЦ вніс істотні зміни до статуту Московського Патріархату, яким було обмежено права автономних і самокерованих Церков. По видимому ці зміни не торкнулися статусу УПЦ (МП), але по суті зараз достатньо Архієрейському собору РПЦ змінити лише один пункт власного статуту — і від самоуправління Української Церкви Московського Патріархату залишиться одна назва.

У травні назовні виплила інформація щодо плану патріарха Кирила через Харківську кафедру провести свого найближчого співробітника митрополита Іларіона (Алфеева) у склад Синоду УПЦ і, таким чином, зробити його офіційним „спадкоємцем“. Цей план не зміг зараз реалізуватися. Але те, що розширення складу Синоду УПЦ, яке сталося на його останньому засіданні, так схвально в Москві, свідчить, що Чистий провулок має свої види на майбутнього Предстоятеля УПЦ (МП). І ці види з українськими не співпадають».

У прес-службі Патріархії підкреслили, що логіка дій церковного керівництва в Москві та сама, що й у політичного — не сприйняття України дійсно незалежною. «У Москві твердо переконані, що Україна — це Росія. А тому дуже боляче переносять необхідність робити вигляд, що вони поважають наш суверенітет».

На думку співбесідника «Церква.інфо», реальна незалежність УПЦ (МП) якраз і виявляється в тому, наскільки вона здатна приймати ті рішення, які хоче, — без оглядання на позицію Москви. «На прикладі подій навколо Собору

УПЦ ми бачимо, що ця незалежність нагадує поводок. Доки не намагаються вийти за межі його довжини, доти здаються свободними. Але як тільки хочуть вийти за ці межі — поводок не дає. Бо хазяїн смикає до себе. І, здається, багатьом в УПЦ (МП) такий стан набрид».

«Події навколо Собору і під час нього засвідчують — УПЦ внутрішньо розділена. І, як у 1992 р., це розділення спровоковане ззовні — з Московської патріархії. Навіть неформальними рупорами цього розділення є ті самі особи, що й тоді — Агафангел, Іоанафан. До них долучається і Донецький митрополит Іларіон, якому, мабуть, в московському ОВЦС пообіцяли київське митрополитство — як колись ним заманювали Харківського митрополита Никодима.

Читаючи матеріали і спостерігаючи за подіями можна перекоонатися, що за 20 років Москва нічого нового не вигадала — вона готова розколоти Українську Церкву, аби тільки витіснити з неї незгідних бути слугами „русского мира“. Можна лише сподіватися, що вдруге на цей сценарій не клюне більшість в УПЦ (МП), як вони це зробили в минулому» — вважають у прес-службі.

Там також звернули увагу на внутрішню суперечність одного з ключових рішень, ухвалених Собором — про статутні питання. «Напередодні Собору весь сир-бор розгорівся в першу чергу навколо кількості членів Синоду, з яких, фактично, і буде обраний майбутній Предстоятель. По суті, внесення змін до Статуту щодо кількості членів Синоду було одним з ключових питань Собору. Бачимо, що промосковській групі шляхом тиску вдалося „переполовинити“ статутне рішення редакції 2007 р. було ухвалено, а зміни щодо Синоду — не внесені. Але ж одночасно було схвалено всі рішення Архієрейських соборів та засідань Синоду — і серед них рішення про обрання нових членів останнього. Таким чином виникає колізія — з одного соборного рішення не випливає легітимність збільшення кількості членів Синоду, а з іншого — випливає. Така двозначність також свідчить про внутрішнє розділення УПЦ».

Що ж до діалогу між Київським Патріархатом та УПЦ (МП), то його продовження у світлі нинішніх подій

виглядає проблематичним — переконані у Патріархії. «Поділена внутрішнім протистоянням та інтригами Москви, УПЦ зараз, очевидно, не готова до діалогу з Київським Патріархатом. Це видно навіть з доповіді митрополита Володимира, головна думка відповідного розділу якої — „в нашій позиції нічого не змінилося, ми чекаємо повернення з покаянням“.

Повернення куди — під владу Московського патріарха, який руками і устами агафангелів кураєвих-фролових-лукіяників знущається вже не з Патріарха Філарета, як раніше, а з Предстоятеля УПЦ (МП)? Мабуть пише сліпий або засліплений не бачить, що позиція Московської патріархії щодо України не має жодного відношення ані до канонів, ані до блага Православ'я, ані до утвердження єдності Церкви Христової. То чому ж нам повертатися під омофор такого Патріарха?

Адже не даремно промосковські апологети люблять посилалися на приклад підпорядкування УГКЦ Римському папі: „Чому це українців підпорядкування папі не турбує, а підпорядкування Московському патріарху — турбує?“ Цим самим вони викривають потаємні бажання Московського патріарха бути „папою“ — якщо не для всього православного світу, то хоча би на пострадянському просторі. І, до речі, підпорядкування Риму багатьох українців не влаштовує — саме тому вони належать до Православної Церкви Київського Патріархату, яка не визнає папського примату.

Митрополит Володимир у своїй доповіді наводить факти „повернення“ в УПЦ (МП) парафій, єпископів і навіть монастиря Київського Патріархату — насправді поодинокі.

Не зайвим було би навести й імена тих, хто пішов — це колишній єпископ Паїсій (Дмоховський), який за перехід в унію був виключений з Київського Патріархату, а потім намагався розколоти Вікаріат у США. Доки віза не закінчилася і він не повернувся в Україну. Де, разом зі своїм монастирем у Севастополі та його керівником архимандритом Гаврилом в якості вступного внеску, пішов туди, звідки вийшов — в Московський Патріархат.

Це колишній священник Київської єпархії Валерій Жигуц, який намагався обманом перевести парафію в Московський Патріархат, а коли це не вдалося — подався туди сам. Тепер він, судячи зі списку делегатів Собору УПЦ, налагоджує у Івано-Франківській єпархії МП зв'язки з громадськістю. Цікаво — наскільки швидко він і там виявить свої „таланти“?

Бачачи ці приклади, не зайвим буде пригадати думку з іншої доповіді митрополита Володимира — на Архієрейському соборі у Москві в лютому цього року. А саме — що попередня політика самих лише закликів до „покаяння та повернення в лоно канонічної Церкви“ за 18 років виявилася безплідною. Бо навряд чи з відходом Дмоховського, Жигуца чи Лісиченка Київський Патріархат щось серйозне втратив, а Московський — щось добре здобуде. І нічого

принципово не зміниться, якщо таких діячів знайдеться ще десяток або два».

На завершення коментарю у прес-службі нагадали про звернення до Собору УПЦ (МП) Святійшого Патріарха Філарета. «У своєму зверненні наш Предстоятель ясно зазначив, що Київський Патріархат готовий до плідного діалогу. Але це має бути саме діалог, а не мова ультиматумів — нехай і обгорнених у красиві слова про „не принизливість покаяння“».

Так, зараз в УПЦ (МП) навіть священників подекуди готові призначати без повторних хіротоній — тільки би про це не розголошувалося. Але хіба це не лукавство, недостойне Церкви — публічно називати всі таїнства Київського Патріархату не дійсними, і одночасно тих, хто зраджує його, заохочувати таємним визнанням їхньої дійсності та навіть

збереженням отриманих в УПЦ КП нагород?

Кожна людина має гріхи і повинна в них каятися. Але у тому, що наша Церква залишилася вірною своєму Предстоятелю і рішенням Собору УПЦ 1—3 листопада 1991 р. про автокефалію, — гріха немає. Нехай Агафангел і його поплічники каються за те, що вони творили тоді — й творять зараз — з Українською Церквою!

Покаяння може бути лише взаємним — у тому, чим ми згрішили один проти одного, і церковне єднання — лише у автокефальній, помісній Українській Церкві, навколо Київського, а не Московського, Престолу» — завершили свій коментар у прес-службі Київської Патріархії.

Церква.інфо

• БОЛИТЬ

ЗУПИНИМО НАРЕШТІ РОСІЙСЬКУ ЕКСПАНСІЮ!

**КОЛОНКА
БОГДАНА
СЕРЕДЮКА
З ДЕТРОЙТА
(США)**

Починаючи з XV ст. Російський експансіонізм був головним чинником історії Східної Європи й найперше України. З 1462 р., коли молода Московська держава охоплювала якихось 24 тис. кв. км, до 1914 р., коли Російська імперія займала 23,8 млн кв. км, тобто одну шосту суходолу Землі, територія Росії приростала з середньою швидкістю 80 кв. км на день. Чи знає історія більших агресорів і варварів?! У цьому шаленому поступі ненажерливих азіатів чи не найбільше потерпіла моя рідна і мила Україна. Доки для здійснення завоювань московитів на південь була потрібна допомога українців, Гетьманщині дозволяли існувати. Але з підписанням у 1774 р. Кючук-Кайнарджийського миру, яким завершилася успішна війна Росії з турками і за якими визнавалися її присутність на Чорному морі, українська автономія стала приреченою. Подібна доля чекала й інші землі, що лежали між Росією та Чорним морем. Протягом майже століття Ге-

тьманщина була центром політичного життя України. Хоч росіяни контролювали її зовнішні стосунки та воєнні кампанії, а також постійно втручалися у внутрішні справи, все ж управління та соціально-економічна політика Гетьманщини здійснювалися українцями, їм належали ключові позиції в судах, фінансах, армії. Самоврядування сприяло піднесенню української шляхетної еліти, гордої своїми традиціями. Навіть у 1767 р. Старшинські последи до Законодавчої комісії відкинули реформи Катерини II, впевнено заявивши: «Наші закони найкращі». Саме Гетьманщина явила для політичних діячів України початку XX ст. прецедент українського самоврядування. Більш ніж через півстоліття після ліквідації Гетьманщини Тарас Шевченко писав: «Була колись Гетьманщина, Та вже не вернеться! Було колись панували, Та більше не будем. Та її слави козацької Повік не забудем.» Гетьманщину не тільки не забули — пам'ять про неї допомогла

започаткувати нову добу в українській історії, позаяк саме з нащадків старшини вийшло багато діячів, що сприяли формуванню національної свідомості українців. Історія Гетьманщини стала ключовим явищем національної історії та державотворчих змагань. Приклад самоврядування, що вона дала, надихає й сучасних українців у їхніх прагненнях створити свою власну національну державу. І нині коли номінально маємо власну державу, конче необхідно надати їй правдивої суверенності. Через державну незрілість значної частини населення нині при владі меншовартісні люди, холоуї Москви. Лише жадоба власного збагачення не дозволяє їм бути сповна лакеями Кремля. Але є ще здорова, національно свідомою частка нашого народу. Попри усі прикrostі сьогодення таких людей мільйони. І я вірю, що вони покладуть на віки вічні край російській експансії в Україні у будь-якій формі.

*бл.п Ігор Черний (стоїть другий з правого боку)
разом зі своїми колегами з уряду Української
Кредитівки у Нью-Йорку*

ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ

1-го серпня 2011 року пішов з життя **Ігор Черний**. Добрий сім'янин, правдивий патріот та добрий фахівець з міжнародної банківської справи він побачив світ 15-го березня 1927 року. Більшість свого життя прожив на еміграції в США через незгоду з пануючим в СРСР комуністичним режимом. Але навіть на чужині бл.п. Ігор Черний жив і працював для України, був активним членом громади, безперервно протягом 30 років належав до дирекції Української Кредитівки в Нью-Йорку.

На похоронну відправу, щоб зменшити біль втрати, до вдови пані Алли Черний прибув зі штату Орегон син з дружиною, зі штату Делавер приїхали донька з чоловіком, а також з

Канади прилетів племінник небіжчика з дружиною. На загал, близько сотні людей: приятелі, колеги, сусіди.

Тому що покійний був ветеран Корейської війни, прибули два військових з підрозділу, де служив п. Ігор. Вони покрили труну державним американським прапором для останньої земної подорожі небіжчика від церкви до місця спочинку. Потім згідно припису церемонії, склали прапор і вручили його вдові. Це була хвилююча процедура — бойові побратими віддають честь.

Українська громада США втратила доброго свого члена, а родина — коханого чоловіка, батька, дідуся. Однак, у наших серцях назавжди збережеться пам'ять про цю славу і добру людину. Нехай гостинна американська земля буде для нього пухом.

Рідні, приятелі на еміграції та Україні.

РЕКЛАМА

ШВИДКО
ЗРУЧНО
ПРЯМО В РУКИ

Найшвидший і найбільш надійний посилковий сервіс до України та країн СНД. Порівняйте терміни доставки пакунків через компанію MIST з другим компаніями і переконайтесь в цьому самі.

- ДОСТАВКА КОРАБЛЕМ
В Україну: 30-40 днів
В Москву: 30-40 днів
В Ст. Петербург: 35-45 днів
Решта регіонів на www.mist.ua
- ЕКСПРЕС ДОСТАВКА ПОСИЛОК:
В Україну: 3-5 робочих днів
В Москву: 5-7 робочих днів
- ВІДПРАВКА АВІА І МОРСЬКИХ ВАНТАЖІВ
- ДОСТАВКА АВТОМОБІЛІВ У КОНТЕЙНЕРАХ
- УПАКОВКА І СТРАХУВАННЯ
- ПЕРЕКАЗ ГРОШЕЙ ЗА НАЙНИЖЧИМИ ЦІНАМИ

1-800-288-9949 www.mist.ua

Mist is a registered trademark of MIST Inc.

Редагує - колегія. Адреса редакції: Релігійний бюлетень-журнал "Бористен"
"Наша Церква - Київський Патріархат", вул. Телевізійна, 3, 49010 м. Дніпропетро-
ровськ, Україна. Тел. 050-340-28-27. E-mail: borysten@a-teleport.com
Представництво редакції:

УСІ Mr. V. Babanskyj,
74 Oakridge Lane
Watchung, N.J.
07089, USA.

В Україні: Юрій Загородній
вул. Артема, 40, кв. 1,
м. Київ. 04053

Підписано до друку 31.08.2011. Формат 60/84/8,
друк офсетний. Умов. друк. арк. 1. Зам. № 1319.

ТОВ "Перша міська друкарня".

АДРЕСА:
вул. Степового фронту, 11а, м. Павлоград
Дніпропетровської обл.,
61400, Україна.